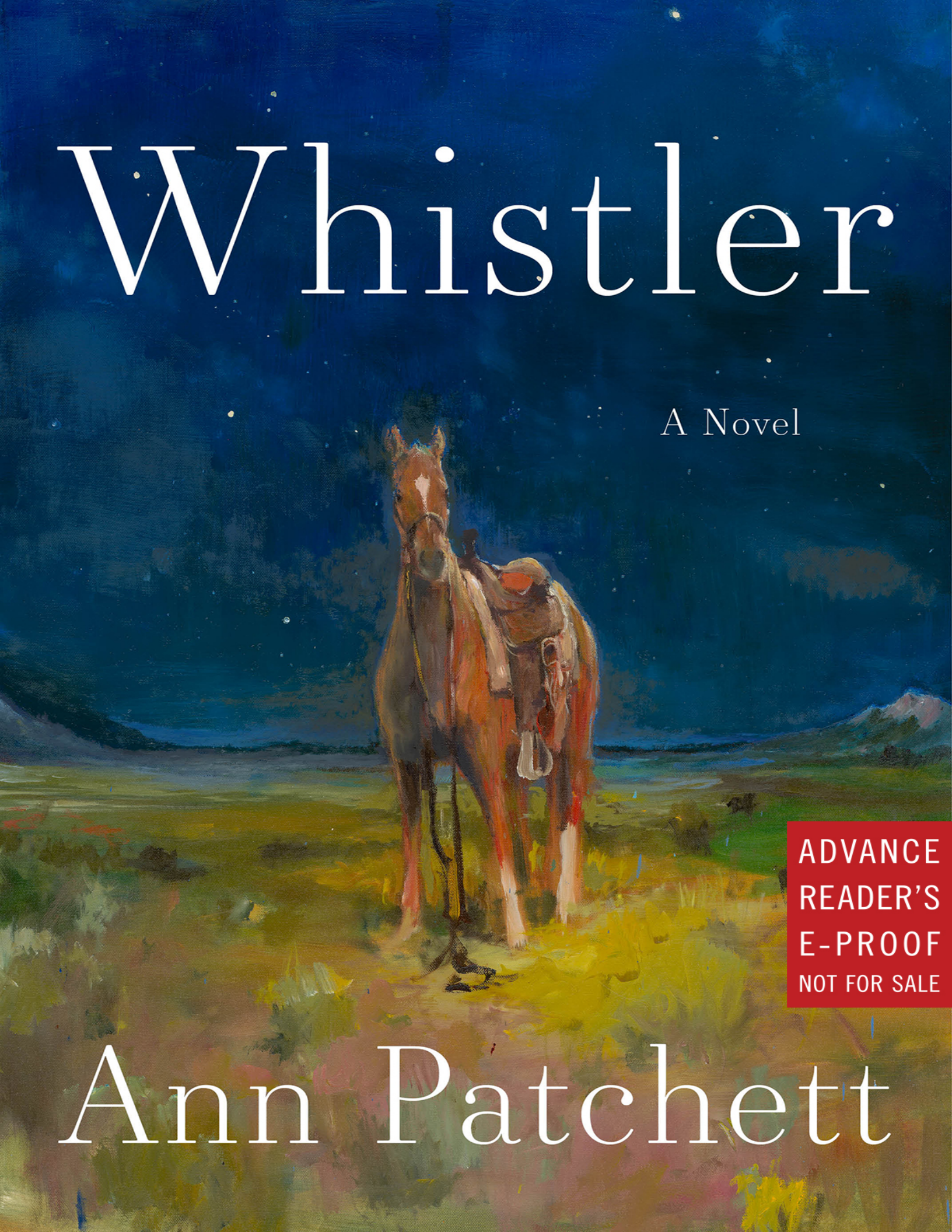
Whistler

A Novel

ADVANCE
READER'S
E-PROOF
NOT FOR SALE

Ann Patchett

Ön Okuma e-kitabı
izniyle
HarperCollins *Yayıncılar*

Bu, düzeltilmemiş prova baskılarının dijital dosyalarından oluşturulmuş bir ön okuyucu e-provasıdır. Okuyuculara, yayınlanmadan önce, bu e-prova baskısında yansıtılmayan, yazı tipi, tasarım, düzen veya içerik dahil olmak üzere değişiklikler yapılabileceği ve bu e-yayın baskısının nihai baskıyı yansıtmayabileceği hatırlatılır. Bir incelemede alıntı yapılacak veya özetlenecek herhangi bir materyal, nihai yayınlanmış baskıyla karşılaştırılmalıdır. Tarihler, fiyatlar ve üretim detayları önceden haber verilmeksizin değiştirilebilir veya iptal edilebilir.

WHISTLER

A Novel

Ann Patchett

HARPER
An Imprint of HarperCollins*Publishers*

OceanofPDF.com

DÜZELTİLMEMİŞ ELEKTRONİK KANIT—SATILIK DEĞİLDİR
Yayınları*HarperCollins*
.....

Ann Patchett'in diğer eserleri

Romanlar

Yalancıların Koruyucu Azizi

Taft

Sihirbazın Asistanı

Bel Canto

Koşmak

Harikalar Diyarı

İngiliz Milletler Topluluğu

Hollanda Evi

Tom Gölü

Kurgusal Olmayan

Gerçek ve Güzellik

Şimdi ne olacak?

Bu, Mutlu Bir Evliliğin Hikayesi

Bu Değerli Günler

Çocuklar

Kuzu kaydırağı

Günah Keçisi

Verts

OceanofPDF.com

DÜZELTİLMEMİŞ ELEKTRONİK KANIT—SATILIK DEĞİLDİR
Yayınları*HarperCollins*
.....

Telif hakkı

[İzinleri buraya ekleyin - cred olarak biçimlendirin.]

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar, mekanlar, kuruluşlar veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu yayının herhangi bir yazarının, katkıda bulunanının veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamamak kaydıyla, bu yayının üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini eğitmek için yetkisiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanmakta ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça muaf tutmaktadır.

WHISTLER . Telif hakkı © 2026 Ann Patchett'e aittir. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın kullanılamaz. Bilgi için, Adres: HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007. Avrupa'da: HarperCollins Publishers, Macken House, 39/40 Mayor Street Upper, Dublin 1, D01 C9W8, İrlanda.

HarperCollins kitapları eğitim, iş veya satış promosyonu amaçlı olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen Özel Pazarlar Departmanı ile SPsales@harpercollins.com adresinden iletişime geçin.

hc.com

İLK BASKI

Bonni Leon-Berman tarafından tasarlandı.

Kongre Kütüphanesi Kataloglama Verileri için başvuru yapılmıştır.

ISBN 978-0-06-351163-7
$PrintCode

OceanofPDF.com

DÜZELTİLMEMİŞ ELEKTRONİK KANIT—SATILIK DEĞİLDİR
Yayınları*HarperCollins*
.....

Adanmışlık

ile
Jim Fox

Tek dileğim, hatıranızın benimle daha uzun süre kalması için yüz yıl daha yaşamak.
—Jules Verne, *Deniz Altında 20.000 Fersah*

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası
Ann Patchett'in diğer eserleri
Telif hakkı
Adanmışlık

1
İnterstisyel
2
İnterstisyel
İnterstisyel
3
4
5
İnterstisyel
6

Yazar Hakkında
Yayıncı Hakkında

OceanofPDF.com

DÜZELTİLMEMİŞ ELEKTRONİK KANIT—SATILIK DEĞİLDİR
Yayınları*HarperCollins*
.....

1

"Yaşlı adam," dedi kocam alçak sesle, dudakları kulağıma değerek. "Çıkış tabelasının yakınında."

"Yeter artık." Şaka zaten çok eskiydi.

Jonathan kaşlarını kaldırdı. "Ciddi söylüyorum. Bilet kuyruğunda sürekli sana bakıyordu. Sonra Orta Çağ Sanatı bölümünde de peşimizden geldi, şimdi de orada öylece duruyor. Görüyor musun? Sen bakmadığın her an sana bakıyor."

"Herkes Orta Çağ'dan geçiyor," dedim. "Bu taciz sayılmaz." New York, New York'taki Metropolitan Sanat Müzesi'ndeydik.

"Taciz etmek demedim."

Metropolitan Müzesi standartlarına göre kalabalık değildi; ortalığı karıştıracak büyük bir Van Gogh sergisi ya da Kostüm Enstitüsü de yoktu. Etrafınızdaki insanlara dikkat ederseniz, bazılarını farklı bir kanatta tekrar görme ihtimaliniz yüksekti. "Şu adam mı?" diye sordum, başımı hafifçe eğerek Fransız film yıldızına benzeyen uzun, ince bir adama doğru işaret ettim—siyah kot pantolon, gevşek siyah bukleler.

Kocam doğruldu. "Beni bir dakika ciddiye alabilir misin?"

Fransız adam neden ciddiyetsizlik ima etti? Sormadım. Jonathan yarın uzun sürebilecek bir yolculuğa çıkacaktı ve ben de okul yılının sonu için

notları yeni yayınlamıştım. Şehrin tadını çıkarmaya, güzel bir gün geçirmeye karar verdik. "Seni ciddiye alıyorum."

"Pekala, bir üst kata çıkıp neler olduğunu görelim."

“Daha yeni geldik.” Amerikan Kanadı'nı, Tiffany cam eşyalarını ve beyzbol kartlarını, Lincoln'ün o trajik büstünü beğendim.

“Hemen geri döneceğiz.” Tekrar Armor yönüne doğru yürümeye başladı; kılıçlara ve kalkanlara bakan okul çocuklarının bulunduğu o loş salona. İçimden bir sevinç ürpertisi geçti çünkü onlar benim okul çocuklarım değildi ve bu benim okul gezim değildi.

"Bir zırh altmış kilodan fazla ağırlığında olabilir," dedi öğretmen, yanından geçerken, çocukların okumayı bilecek yaşta olmalarına rağmen, bir karttan bilgileri okuyarak. Erkek çocuklar kendilerini bir topuzla savaşa giderken hayal edeceklerdi, kızlar ise hem adamları hem de zırhlarını taşımak zorunda kalan ağır atları düşüneceklerdi.

"Hâlâ bizimle misin?" diye sordum Jonathan'a.

Bakmadan baktı. Ya her şeyi uyduruyordu ya da zekice bir casus olurdu. "Evet."

Orta Çağ Sanatı dersinde hızlandık. Jonathan benim ne kadar hızlı yürüdüğümden nefret eder ve çoğu zaman yanımda olmadığını fark etmeden yanımdan hızla geçmeme izin vermek için durur, ama Orta Çağ Sanatı dersinde tempoyu o belirledi. Sanırım yaşlı adam pes etmedi çünkü Büyük Merdiven'e geldiğimizde Jonathan bana kıskanç bir sevgili edinip edinmediğimi sordu.

"Komik," dedim ve yukarı çıktık.

“Eğer Modern ve Çağdaş sergimize de bizimle gelirse, o zaman anlayacağız.”

"Ne öğreneceğiz?" Merdiven çıkarkenki hızımı onun hızına ayarladım, dizini de göz önünde bulundurarak.

Jonathan cömertçe, "O sana aşık," dedi. "Yaşlı adamlar sana doyamıyor."

Ona bunu söylediğime pişman olduğum ilk sefer değildi. Savunmamda şunu söylemeliyim ki, bunu sadece bir kez ve on yıllar önce söylemiştim; bir gün evleneceğimizi ve onun bu bilgiyi başka bir döneme ait bir hatıra kartpostalı gibi saklayacağını hiç düşünmemiştim. Kocam, yirmi yıldan fazla bir süre önce beni bir hastane yönetim kurulu yemeğine davet etmişti ve genel cerrahi bölüm başkanı neredeyse masanın üzerinden tırmanarak yanıma oturmuştu. Sonra da aklından geçen her şeyi anlatmaya başlamıştı;

gelmeden önce yaptığı acil apandisit ameliyatından, tabaklarımızdaki yemeklerin karaciğerlerimize ne yaptığından, yıldız ışığından. Sonunda akşam bittiğinde, Jonathan vale kuyruğunda özür diledi. "Bunun neyle ilgili olduğunu hiç anlamadım," dedi.

Ne demek istediğimi biliyordum ama bunu Jonathan'a söylemek aptallıktı: Yaşlı adamlar beni sever. Her zaman sevmişlerdi. Kendi yaşımdaki bir erkekten en ufak bir ilgi bile görmemiştim, ama bana on beş ya da yirmi yaş büyük bir adam gösterin, beni kenara çekip en son ne zaman böyle hissettiğini hatırlayamadığını söylerdi. Şaka yapmaya çalışmıştım ama Jonathan açıklamamı izin olarak algıladı. Arabası park yerine yanaşırken, farları bizi beyaz bir ışıkla aydınlatırken, beni kollarına aldı ve öptü. O zamanlar otuz yaşıma karşılık kırk yedi yaşındaydı, şimdi ise elli üç yaşıma karşılık yetmiş yaşındaydı.

Müzenin mermer merdivenlerinin tepesinde sola döndük, Çizimler ve Baskılar bölümünü atlayıp doğrudan Modern ve Çağdaş Sanat bölümüne yöneldik. Bunun için kocamı tebrik ettim. İnsanlar ikinci kata gelip Çizimler ve Baskılar bölümünü atlamazlar, eğer bir amaçları yoksa. Ben şahsen, bu şehirde modern ve çağdaş sanat arıyorsam gidebileceğim başka yerler olduğu için Met'teki Modern ve Çağdaş Sanat bölümüne hiç gitmedim, ama işte oradaydı, içine iki atın oyulduğu anıtsal bir granit levha. Ya da belki de iki at değil, bir at ve hayaletiydi. Odadaki tek eserdi, Central Park'a bakan bir dizi pencerenin karşısındaki duvara sabitlenmişti. O düz yüzlü meleklerden ve yaldızlı halelerinden, sunulan zambaklardan ve kadife elbiselerden çok uzaklaşmıştık. " *Bu* kim?" diye sordum kocama.

"İşte orada," dedi Jonathan ve bir an sanatçıyı kastettiğini sandım.

Sanatçı değil, geldiğimiz uzun mesafeden dolayı nefes nefese kalmış yaşlı bir adamdı. Odamıza girdi ve bizi görünce hemen uzaklaştı.

“Ah,” dedim Jonathan'a.

"Evet," dedi.

Duvara gittim, sanat eserlerine dokunmamam gerektiğini biliyordum ve tam da bunu yapmak istiyordum. *İki At* , Charles Ray, Chicago doğumlu, 1953.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu kocam. Hâlâ sanattan bahsetmiyordu.

Başımı salladım.

Ne yapmak istiyorsun?

"Öyle mi?" diye sordum. " *Bunu görüyor musun?"*

"İlgilenmiyorum diyemezsin."

Bir yabancının ilgisiyle ilgilenmiyordum, bu beni rahatsız da etmiyordu. Erkekler bunu nadiren anlardı. "Onun sana bakmadığını nereden biliyorsun?" diye sordum. "Bunu hiç düşündün mü? Belki birlikte okula gittiniz." Ama dur, bunu kastetmemiştim. Kaba geldi. Adam açıkça Jonathan'dan daha yaşlıydı. Yaşlı adam benim babamdan daha yaşlıydı.

"Ben değilim," dedi kocam.

"Pekala, benim. Onu akşam yemeğine davet etmeyeceğiz."

"Hiç mi merakınız yok?"

Merakım çok fazlaydı ama bu konuda meraklı değildim. Hayatında yeterince göremediğim sevgili rahmetli babam bana sonsuz derecede faydalı bulduğum bir tavsiye vermişti: Eğer biriyle tartışmak istemiyorsan, tartışma. Bununla kastettiği, yaya geçidinde önünü kesen arabanın yan tarafına vurmamak, çünkü arabadaki kişinin silahı olabilir. Söyleyeceklerini söyleyip sonra da çekip gidebileceğini düşünme. Jonathan, beni takip eden adamın peşinden gitmek için ayrıldığında ben de bunu düşünüyordum. Jonathan kızgın değildi; hiç de öyle değildi. Bir yabancıyla sohbet başlatmak istiyordu.

İkisi de yan galerinin bir köşesine sıkışmışlardı. Jonathan konuşuyordu ve lacivert bir ceket, pembe yakalı gömlek ve gri pantolon giyen adam ona bakıp başını salladı. Saçları kalın, düz ve bembeyazdı, gözlükleri ise kaplumbağa kabuğu desenli ve yuvarlaktı, belirgin kaşlarıyla tamamlanıyordu. Beni odanın karşısından geçerken görünce kocamın koluna dokundu ve kocam bana dönüp gülümsedi; gülümsemesi, "Buna asla inanmayacaksın" der gibiydi.

"Buna asla inanmayacaksınız," dedi.

“Pekala,” dedim ve sonra adama selam verdim.

Konuşmak istiyormuş ama konuşamıyormuş gibi başıyla bana işaret etti. Bariz utancı, ona karşı şefkat duymama neden oldu. Kocamla ilgili olarak bu yabancıya "Biliyorum," demek istedim, "bazen böyle yapar."

"Bu senin üvey baban," dedi Jonathan.

Adama baktım, sonra da Jonathan'a. Tabii ki üvey babam değildi. Lucas Ekker, Boston'ın dışında, annemle birlikte büyük bir evde yaşıyordu.

"Devam et. Bir üvey baba daha," dedi Jonathan, beni çalışırken izlerken.

"Özür dilerim," dedi Eddie Triplett.

Bütün bunlar sessizce olup bitti; galeride sergilenen hayat dramını izlemek için kimse dönüp bakmadı, ama yine de bir ses çıkardım. Sesi kapatmak için elimi ağzıma götürdüm, ama çoktan kontrolden çıkmıştı. Yaşlı adamın ağzından çıkan ses onun sesiydi, Eddie Triplett'in sesiydi. "Eddie."

"Seni kovalamak istememiştim," dedi.

"Anneni gördüğünü sandı," dedi kocam.

Eddie başını salladı. "Annen olmadığını biliyordum."

“İlk başta,” dedi Jonathan. “Seni ilk gördüğünde. Bak, ağlıyorsun. Daphne asla ağlamaz,” dedi Eddie'ye. “Ağladığı zamanların sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirim.” Sözünü kesip cebinden mendili çıkardı ve bana uzattı.

"Ördek," dedi Eddie, sesi keder doluydu.

Ve bunun üzerine başımı eğdim ve yüzümü kapattım. İçimde kırılacak bir şey olduğunu bilmiyordum, ama işte oradaydı ve kırıldı. Zamanda açılmış bir çatlağa adım attım ve geriye doğru düştüm. Birkaç damla gözyaşı değildi. Jonathan kolunu omzuma attı, hiçbir şey anlamasa da, bu büyük ifşanın burada, sanatın önünde olmaması gerektiğini biliyordu. "Üçümüz kafeye gidip bir bardak su, bir fincan çay içsek ne dersin?"

Başımı salladım mı? Fark etmezdi. Kocam bizi Modern ve Çağdaş Sanat bölümünden çıkarırken, Eddie Triplett de peşimizden geliyordu, ben de hiçbir şey söylemedim. Eddie Triplett'i uzun boylu bir adam olarak hatırlıyordum, ama bunun sebebi tanıştığımız zamanlarda oldukça kısa boylu olmamdı. Onu kırk yıldan fazla, neredeyse kırk beş yıldır görmemiştim. Eddie Triplett şimdi arkamızdan yürüyordu, ölmek istiyordu. Bunu nereden biliyordum? Çünkü ben de ölmek istiyordum ve kalplerimiz sonsuza dek birbirine kenetlenmişti, benimki ve Eddie'nin kalpleri.

" *Chev-ro-let'inizde ABD'yi görün* ," diye mırıldandı sessizce, gözleri kapının üzerindeki ışıklı rakamlara odaklanmıştı.

Bu da beni o kadar ani bir şekilde güldürdü ki, sesim adeta bir havlama gibi çıktı.

"Şakayı anlamadım," dedi Jonathan.

Eddie, "Bir zamanlar bu, eşinizin en sevdiği şarkıydı," dedi.

Kapılar açıldı. Daha sadece bir kat çıkmıştık. "Bu çok garip bir his," dedim.

“Nedir?” Jonathan hâlâ kolumu tutuyordu. Benim için endişelenmeye başladığını anlayabiliyordum.

Eddie benim yerime cevap vererek, "Metropolitan Müzesi'nde seni kovalayan bir yabancı," dedi. "İlk başta neden seni takip ettiğimi bile bilmiyordum. Şey, annene çok benziyorsun."

“Anneme benzemiyorum.” Annem de, kız kardeşim gibi, zamanın yok etmediği gerçek bir güzelliğe sahip.

“Evet,” dedi Jonathan biraz isteksizce. Annemden pek hoşlanmıyordu, oysa annem ona çok düşkündü.

Eddie onayladı. "Boyunuz ona benziyor, özgüveniniz de öyle, yürüyüşünüz de annenize benziyor."

Jonathan, "Bir de kahkaha var," dedi.

"Annem gibi gülmüyorum," dedim.

Eddie başını salladı. "Önemli değil. Anneni takip ettiğimi sanmıyordum. Annen benim yaşıtım." Aklına bir şey gelince durdu. "Annen hâlâ—"

"Çok fazla."

Başını salladı. "Güzel, güzel. Söyleyebileceğim tek şey, tanıdığım biri olduğunu biliyordum ama seni nereden tanıdığımı tam olarak hatırlayamıyordum. Belli bir yaşa gelince bu oluyor. Merdivenlerden yukarı çıkarken, ünlü bir oyuncu ya da soprano olabileceğin ve peşinden koştuğum korkunç düşüncesi aklıma geldi. Beni gördüğünü bilmiyordum. Kendimi kalabalığın içinde kaybolan biri olarak görüyorum."

"İnan bana," dedim. "Seni asla göremezdim."

"Seni gördüm," dedi Jonathan.

Başımı kocama doğru eğdim. "O, çevresinin farkında benden daha fazla."

"Aferin sana," dedi Eddie. "Şehirde böyle idare ediyoruz. İkiniz de burada mı yaşıyorsunuz?"

"Westchester," dedim.

Jonathan, "Bronxville," dedi ve detaylandırdı. Masa için sırada bekliyorduk. Adını hostese verdi.

“İşte hayalim bu,” dedi Eddie. “Sabah ilk iş olarak ağaç ve çimen görmek. Bir sincap görmek, kuş yemliklerini doldurmak, araba kullanmak. Her zaman bir gün buradan ayrılacağımı düşünmüştüm ama hiç ayrılmadım. Kendime burada yaşamam gerektiğini söylüyorum. Geceleri çok dışarı çıkıyorum.”

“Artık emekli olduğuna göre mi?” diye sordu Jonathan. Jonathan emekli olduktan sonra herkesin emekli olması gerektiğini düşünüyordu. Benim de emekli olmam gerektiğini düşünüyordu.

Ama Eddie onu hayal kırıklığına uğrattı. “Hayır, hayır. Kesinlikle emekli olmadım. Bu sabah tam zamanında ofise gittim, ama oraya vardığımda bir su şebekesinde bir tür çalışma yapıyorlardı, ne olduğunu bilmiyorum. Bütün binanın musluğunu kapatmışlar, herkesi eve göndermişler, ya da daha doğrusu ilk başta orada olan herkesi eve göndermişler. Çocuklar uzakta olmayı tercih ediyorlar. Köpekleriyle yatakta çalışmayı seviyorlar. Ama benim için su olmaması demek, boş bir gün demek. Düşündüm ki, en son ne zaman Metropolitan Müzesi'ne gittim? Bir anlık hevesle gittim. Bir anlık hevesle geldim.”

Eddie Triplett annemle aynı yaştaydı ve annem yetmiş altı yaşındaydı. Bunu biliyordum.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu kocam, böylece benim bu soruyu sormama gerek kalmadı.

Eddie, Random House'da editör olarak çalışıyordu.

İnsanlar kendi kalplerinin hızla çarptığına dair romantik göndermeler yaparlar, ama o an benim kalbimin hızla çarptığını söyleyebilirim. O hâlâ editördü. Kız kardeşimle ben çocukken bunu bir oyun haline getirmişti. "Okuldaki çocuklar sana üvey babanın ne iş yaptığını sorduğunda, onlara ne söylersin?" derdi.

“Eddie bir *editör* !” diye bağırırdık.

Genç editörlerin hepsinin Eddie diye çağrıldığını, kadın olanların ise Edie diye çağrıldığını, kıdemli editörlerin ise Ed veya Edwina olduğunu, en tepedeki, şef olarak bilinen kişinin ise Edward olduğunu söyledi. Ne yazık ki, en tepede hiçbir kadın yoktu. Bunun bizim görevimiz olacağını söyledi. Eddie ve annem ikisi de Boston'daki Houghton Mifflin yayınevinde çalışıyordu -orada tanışmışlardı- Eddie, adından da anlaşılacağı gibi, editörlükte, annem ise telefonda konuşmaya ve partiler vermeye olan düşkünlüğünden dolayı halkla ilişkilerde çalışıyordu. Annem Eddie'yi işten çıkarırken, sadece evimizden ve ailemizden değil, işinden de ayrılmasını ısrarla istedi.

"Eski kocamı molada görmek için her gün işe gitmeyeceğim," dedi.

Ama bu ceza, suç ne olursa olsun, suçun çok ötesinde değil miydi? "Bunu yapamazsınız! Onu *işinden* istifa ettiremezsiniz!" Adıyla anıldığı meslekten

atılan biri nerede iş bulacaktı ki? O zamanlar bunu anlamamıştım. Ülkede birden fazla yayınevi vardı. Ben tüm kitapların Houghton Mifflin'den çıktığını sanıyordum.

Bunu anneme söyledim mi yoksa sadece içimden mi geçirdim? Bütün çocuklar gibi, boşanmalarının suçunun bende olduğuna inanıyordum, gerçi bu durumda gerçekten de suçlu bendim. Geçmiş çok uzun zaman önce olmuştu ve ayrıntıları tam olarak bilmesem de, her şeyin yolunda gittiği görünüyordu.

Garson bizi masamıza götürdü ve Jonathan ile ben birer fincan kahvaltılık çay ve paylaşmak üzere bir dilim bademli kek sipariş ettik.

Eddie menüye bir an daha baktı, sonra bize döndü. "Bir kadeh şarap alabilir miyim? Gerçekten yorucu bir sabahtı."

Hiç de sakıncası yoktu. İkimiz de ona katılmayı teklif etmedik, ama sabahın yorucu geçtiği konusunda hemfikirdik. Kafeye şöyle bir baktığımızda, müşterilerin yarısının da sabahın yorgunluğunu atmak için birer kadeh şarap içtiği görülüyordu. Eddie ise Chardonnay sipariş etti.

Eddie Triplett, küçük kafe masasının karşısında oturmuş bana gülümsüyordu. Gittiğinde onu ne kadar çok özlediğimi hatırlayabiliyordum, ama bu özlem ne kadar sürmüştü? Bir yıl mı? İki yıl mı? Lise yıllarımda Eddie Triplett hiç aklıma gelmiş miydi? Üniversiteye gittikten sonra başına ne geldiğini merak etmiş miydim? "Bana her şeyi anlat," dedim, çünkü her şeyi istiyordum.

“Boston'dan sonra New York'a gittim ve Simon & Schuster'da iş buldum, bu da Houghton'daki işimden daha iyi bir işti. Şehirde yaşamayı da sevdim, bu yüzden annenize teşekkür ederim. S&S'de beş yıl kaldım ve sonra Random House'a geçtim, bu da son durağım oldu.”

Jonathan, en sevdiği konuya geri dönerek, "Ne zaman emekli olacaksın?" diye sordu. Kendisinden yaşlı bir adamın hala çalışıyor olmasını sevmiyordu çünkü o zaman kendi seçimlerini sorgulamak zorunda kalıyordu.

“Bir sabah ofisime geldiğimde içindekilerin kutulara doldurulmuş olduğunu görürsem ne yaparım?” Jonathan'ın bu soruyu sormasını istediği açıktı.

“Sağlık sektörü. Hastane yönetiminde çalıştım.” Jonathan daha sonra ona hastanenin adını söyledi.

Eddie, sanki iyi balık servisi yapan bir restorandan bahsediyormuş gibi, "Yaklaşık üç yıl önce orada stent taktırdım," dedi. "Aynı gün girip çıktım.

Mükemmel personel."

Jonathan'ın yüzü ışıldadı. Ona teşekkür etti. "Kalp hastalıkları alanında yaptığımız çalışmalardan her zaman gurur duydum."

"Yani işi sevdin ama emekli oldun?"

Jonathan başını salladı. "Hastane satılmadan önce yapılan bir yeniden yapılanmaydı. Üst düzey personel mükemmel bir paket aldı."

“Ah, paketler. Yaşlı adamları oradan çıkarmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Ya sen?” dedi, dönerek. Bana her baktığında yüzü aydınlanıyordu. “Bana yazar olduğunu söyle.”

Kaza gecesi ona söz vermiştim, birbirimize söz vermiştik, ikimiz de yazar olacaktık. Kitaplar yazıp birbirimize ithaf edecektik. Şimdi ona yazar olmadığımı söyledim, bu da sorun değildi. Dokuz yaşındaki halimin verdiği bir sözle bağlı değildim. Ona bir kız hazırlık okulunda İngilizce öğretmenliği yaptığımı söyledim. Hangi okul olduğunu sordu ve ben de söyledim.

"Hiçbir zaman çok geç değil," dedi.

"Aslında öyle."

“Daphne yaratıcı yazarlık dersi veriyor,” dedi Jonathan. “Okuldaki her kız Bayan Fuller’ın yaratıcı yazarlık dersine katılmak istiyor.” Eddie’ye göründüğümden daha fazlası olduğumu anlatmaya çalıştığını biliyordum, ama açıklama zayıf ve üzücü geldi.

“Bayan Fuller?”

Çocukken istediğim isim Eddie'nin adıydı—Daphne Triplett—gerçek ve unutulmuş bir gerçek, nereden çıktı acaba? Çay fincanından mı? Daphne Triplett, Daphne Zabriskie için çok daha iyi bir isim olurdu. Annem, babamın, ne kadar ilgisiz olsa da, buna asla izin vermeyeceğini ve ona sormamam gerektiğini, çünkü incitici olacağını söyledi. Tabii ki haklıydı. Yine de, sahip olduğum her kitabın, Nancy Drew ve *Charlotte's Web kitaplarının* ön sayfasına bu gerçek ismi yazdım: "Bu kitap Daphne Triplett'e aittir." Bunu takma adım olarak kullanmayı planlıyordum. Eddie'ye tüm bunları birlikte vakit geçirirken anlattım. Arabada yanlamasına oturuyordu ve "Takma ad" dedi. Fransızca söyleyince her şeyin daha inandırıcı olduğunu söyledi.

"Tekrar evlendin mi?" diye sordum. Şimdi bir Bayan Triplett mi vardı? Yüzük takmıyordu, bu da hiçbir şey ifade etmiyordu.

Uzun bir yudum Chardonnay içti, sonra yavaşça başını salladı. "Nelerde iyi olduğunu ve nelerde iyi olmadığını bilmelisin. Ben evlilikte iyi değildim."

"Çocuklar mı?" diye sordum, çünkü öğrenmek istediğim buydu: Eddie'nin çocukları var mıydı? Annem yeniden evlenmiş ve Lucas Ekker'den iki oğlu olmuştu. Kız kardeşimle ben, odamızda yalnız kaldığımızda üvey kardeşlerimize "Küçük Ekkerler" derdik. İsimleri Christopher ve Matthew'du çünkü o zamana kadar annemin mitolojiye olan ilgisi azalmıştı. Christopher ve Matthew şimdi kırklı yaşlarındaydılar.

Eddie bana sevgiyle baktı. Bunu başka bir kelimeyle ifade etmek mümkün değildi. "Sadece sen ve kız kardeşin," dedi. "Leda ne yapıyor?"

Öğle yemeği boyunca masada oturduk, pastanın ardından salata sipariş ettik, Eddie ise bir dilim kiş ve ikinci kadeh şarabını içti. Ona klinik psikolog olan Leda'dan, en küçüğü hala lisede olan çocuklarından ve bir hedge fonu için para basan kocası Steve'den bahsettim. Upper West Side'da, parka bakan geniş bir apartmanda yaşıyorlardı. Leda, muayenehanesini on blokluk bir yarıçapla sınırlayabileceğini ve günde on iki saat, haftada yedi gün dolu olabileceğini ve iki yıllık bir bekleme listesi oluşturabileceğini söyledi. Bunun yerine, muayenehanesini küçültüp *New York Times* için "Terapistiniz" adlı bir köşe yazısı yazmaya karar vermişti.

"Hayır!" Eddie çatalını bıraktı. "'Terapistiniz'i okudum. Bizim Leda'mız o mu?"

"Leda'mız. Meğerse yazar oymuş."

Bir an düşündü. "Doktor Ha."

"Steve Koreli."

"Fuller ve Ha mı? Ben modern kadınların artık soyadlarını koruduklarını sanıyordum."

Başımı salladım. Babamızın soyadı ile kocamızın soyadı arasında seçim yapmamız gerektiğinde, kocamızın soyadını seçerdik. "Hangi terapist Dr. Ha olmak istemez ki?"

"Siz kızlar her şeyi yapabilirdiniz." Jonathan'a baktı. "Buna inanmazdınız. O zamanlar gençtim. Yanlışlıkla onun kendi yaş grubunun temsilcisi olduğunu düşünmüştüm. O zamanlar ne kadar olağanüstü olduğunuzu anlamadığımı düşünüyorum."

"Çocuktuk," dedim.

Jonathan, "Hâlâ çok zeki," dedi sevgiyle ve ikinci kez onun bu övgülerine bir son vermesini diledim.

Ancak Eddie kararlıydı. "O olağanüstüydü."

Bu yabancıya karşı gösterilen bu kontrolsüz hayranlık beni utandırdı. Ben, sadece Jane Austen ve Toni Morrison'ı seven bazı genç kızların hayranlığına alışkındım. Kitaplardan bahsetmeye başladım; bu benim açımdan zekice bir konuşma taktiğiydi, çünkü Eddie aklıma gelen her şeyi okumuştu. Ona tavsiye ettiğim kitaplardan bazılarının editörlüğünü kendisinin yaptığı kitaplar olduğu ortaya çıktı.

“Daphne kadar çok okuyan birini hiç tanımadım,” dedi Jonathan. Jonathan, benim okuma alışkanlığıma karşı hem hayrete hem de dehşete kapılmış bir tavır sergiliyordu. Yatağımızın yanındaki çeşitli kitap yığınları bazen komodinin yüksekliğini bile aşıyordu.

"Artık ikimizi de tanıyorsun," dedi Eddie.

Gitme vakti geldiğinde—ve o vakit bir saat önce geçmişti—Eddie gömlek cebinden küçük bir deri defter ve küçük bir kalem çıkardı ve bana numarasını verip veremeyeceğini sordu.

"Doğrudan telefonuma kaydedebilirim," dedim çantamı uzanarak.

Başını salladı ve çantamda "Triplett" yazan başka bir kağıt parçası bulup kafam karışmasın diye adını ve soyadını yazdı. O kağıt parçasının, bana verdiği tek şey olduğunu düşündüm. Çocukken bana birçok şey verdiğinden eminim, ama hayat uzun ve aradan geçen yıllarda birçok taşınma olmuştu. Eddie'den geriye hiçbir şey kalmamıştı, üstelik o şeylerin ne olduğunu da hatırlayamıyordum. Ona karşılık numaramı yazabilmek için defterini uzattım ama reddetti.

"Öğle yemeğinden sonra tren istasyonuna yürüyüp sevgili kocanıza, ' *Aman Tanrım!* O adam! Ondan asla kurtulamayacağımızı sanıyordum' diyebilirsiniz. Eğer durum böyleyse, bana numaranızı vermediğinize sevineceksiniz."

"Eddie," dedim ve elimi onun elinin üzerine koydum.

Masadaki iki elimize baktı. Bekledi. Sonunda, "Annen bana Eddie derdi," dedi. "Sadece annen, sen ve kız kardeşin."

"Bunu bilmiyordum."

"Bunu bilmeniz için hiçbir sebep yok."

"İnsanlar sana ne diye sesleniyor?"

Sonra bana baktı ve gülümsedi. "Sana asla söylemeyeceğim," dedi. "Asla bilemeyeceksin. Hayatının geri kalanında bana Eddie diye seslenmek zorunda kalacaksın."

Valladolid Katedrali'nden koro bölümüne kadar bize eşlik etti, sonra da bana veda öpücüğü verdi. Boynunda hafif bir Ivory sabunu kokusu vardı ve o tek gecede yüzümü boynuna gömerek uyuduğum o anın kokusuyla dolup taştım. Jonathan'ın elini sıktı. Yukarı çıkıp yıllardır görmediği, özellikle bir Rousseau tablosu olan *Aslanın Ziyafeti'ni* arayacağını söyledi. Hala orada olup olmadığından emin değildi, ama kesinlikle satmış olamazlardı. Rousseau'nun eseri, Random House'da suyun kesildiği gün onu Metropolitan Müzesi'ne getiren bir heves olmuştu.

Jonathan ve ben Amerikan Kanadı'na geri dönmedik. Müzeden çıktık ve Mayıs ayının berrak ışığına doğru yürüdük. Gün, başka her şey için mahvolmuştu ve ikimiz de bunun farkındaydık. Eve gidiyorduk.

"Bu gerçekten de ilginç bir şeydi," dedi iki blokluk tam bir sessizliğin ardından. Şehrin sessiz olduğu söylenemezdi bu. Sadece biz sessizdik.

Gün zar zor ılıktı, ama alışılmadık derecede soğuk bir Mayıs ayıydı. Diğer günlerden daha sıcak olması, insanların evlerine koşup yatak örtülerini yataklarından çekip parka geri taşımalarına ve çimenlerin üzerine sermelerine neden olmuştu. Bazıları, zamanları kısıtlı olduğu için, yatak örtüsü olmadan çimenlerin üzerinde uzanmıştı. "Bana bir iyilik yap," dedim kocamın koluna girerek. "Leda'yı görmeye gideyim. Bir iki saatliğine gideyim ve seni yalnız bırakmaktan dolayı kendimi kötü hissetmeyeyim, sonra trene binip evde seninle buluşayım."

Yürümeyi durdurdu. "Kız kardeşini gördüğün için seni ne zaman kötü hissettirdim ki?"

"Asla, ama yine de kendimi kötü hissediyorum. Günü birlikte geçirecektik ama geçiremedik ve şimdi yarın gideceğin için kendimi suçlu hissediyorum."

"Yarın kız kardeşimi görmeye gidiyorum," dedi. "Hatırlamıyorsan diye söylüyorum."

"Ben hatırlıyorum."

Jonathan bana baktı. "Öyleyse şöyle bir uzlaşma öneriyorum: Ona mesaj atıp evde olup olmadığını sor, eğer evdeyse seni oraya kadar bırakayım. Söz veriyorum, kaç kere rica ederse etsin, bir daha yukarı çıkmayacağım."

Parkta tek başıma yürüyüp işleri yoluna koymak güzel olabilirdi, ama makul bir istekti. Parkı çevreleyen taş duvara yaslandık ve kız kardeşime evde olup olmadığını sormak ve yanına gelebilir miyim diye mesaj attım. Leda cuma günleri hasta kabul etmiyordu, o günü köşe yazısı üzerinde çalışmak için ayırıyordu, ancak köşe yazısı ayda sadece bir kez yayınlandığı için cuma günlerini genellikle işlerini halletmekle, yoga dersine gitmekle veya bir arkadaşıyla öğle yemeği yemekle geçiriyordu. Hemen geri dönüş yaptı, evde olmadığını ama yakınlarda olduğunu söyledi. Yirmi dakika mı? Her şeyin yolunda olup olmadığını sordu.

Ona evet dedim.

“Ed Triplett hakkında bana ne anlattığını hatırlamaya çalışıyorum,” dedi Jonathan parkın karşısına doğru yürümeye başlarken. “Annenin üç kocası olduğunu hatırlamaktan başka bir şey hatırlamıyorum. Adını bile bildiğimden emin değilim.” Jonathan bunu kendi hatası olarak gördü. Bana geçmişle ilgili sorular sormayı çok severdi: lise arkadaşları ve aile tatilleri. Neredeyse tamamen unuttuğum biri hakkında bana daha fazla soru sormadığı için üzgündü.

Benim için geçmiş bir bataklıktı. Korkunç olduğu için değil, ama orada benim için hiçbir şey yoktu. "Eddie'nin pek bir ömrü olmadı," dedim. "Başlangıçtan bitişe kadar bir yıl, belki iki yıl. Leda ve ben ona deli gibi aşıktık, ama o gittiğinde, tamamen gitmişti."

"Gittikten sonra hiç ziyaret etmedi mi?" Kocamın iki yetişkin kızı vardı. Onlardan asla vazgeçmeyi hayal bile edemezdi.

Ama biz Eddie'nin kızları değildik. Evlilik o kadar kısa sürdü ki, neredeyse üvey kızları bile değildik. Başımı salladım. "Annem onu temizledi, en azından dokuz yaşındayken kendime böyle söylüyordum ve sanırım haklıydım. Ziyaret yok, doğum günü kartı yok, hiçbir şey yok. Eminim böyle daha iyi atlatacağımızı, onu unutacağımızı düşünüyordu. Muhtemelen babamla ilgiliydi. Temizlemek istediği kişi oydu ama buna izin verilmiyordu, oysa Eddie ile ilgili her şeyin nasıl gelişeceği konusunda tam kontrolü vardı."

"Onu bulmayı hiç düşündün mü?"

Ah, bu an, tüm yaprakların taze olduğu, leylakların açtığı ve New York'un en iyi fikir gibi göründüğü an. Şimdi, kocama "Hadi burada yaşayalım" demek istiyordum. "Dokuz yaşındayken bunu düşünmüştüm, ama uygun fiyatlı ev bilgisayarları icat edildiğinde ve internet çalışmaya başladığında

sanırım unutmuştum." Eddie'yi hayal kırıklığına uğratmış mıydım? O zamanlar bundan emindim. Belki de haklıydım.

Jonathan kolunu omzuma attı, başımı öptü. "Zavallı sen," dedi.

"İyi iş çıkardım."

"İşin hakkını fazlasıyla verdin, ama babanı tanıyordum, üvey babanı da tanıyorum ve şimdi Ed Triplett ile öğle yemeği yedim. Şunu söylemeliyim ki, üçünden en iyisi elimizden kaçtı."

Babam, Neil Zabriskie, namı diğer Buddy, Jonathan'la tanışmamın asıl sebebiydi; babam, Jonathan'ın çalıştığı Massachusetts, Gloucester'daki hastanede metastatik melanomdan ölmek üzereydi. Jonathan hastaları ziyaret etmeyi, durumlarının nasıl olduğunu sormayı severdi. Daha sonra Buddy'yi kontrol etmeye, aldığı bakımdan memnun olup olmadığını görmeye geldi. Daha sonra da Buddy uyurken bana bir fincan kahve getirmek için geri geldi, niyetini açıkça belli ediyordu. Yaşlı adamların beni sevdiği zaten bilinen bir gerçekti, ama aynı zamanda Jonathan'ın çok sevilen ilk Bayan Fuller'ın da beş yıl önce metastatik melanomdan öldüğü gerçeği de doğruydu. Hastalık hakkında bazı içgörüleri vardı, en önemlisi de babamın onu öldüren bu şeyin üstesinden gelmediği için ona kızmamam gerektiğiydi. Jonathan'ın karısı sadece bunun üstesinden gelmekle kalmamış, aynı zamanda kuzeydoğudaki her onkoloğun aklında ön plandaydı, uygun klinik denemeler için ilk çağrıyı yapan kişiydi. O, bir kurt gibi savaştı ama yine de kanser onu alt etti. Bu benim hatam değildi, Buddy'nin de hatası değildi; Jonathan Fuller odaya geri dönüp bana bunu söylemişti. Sonra da bu konu hakkında daha fazla konuşabilmemiz için benimle akşam yemeği yemeye davet etti.

Jonathan ve ben parkın içinden yürümeye devam ettik; kaplumbağalarla dolu göleti, Belvedere Kalesi'ni ve ardından Delacorte Tiyatrosu'nu, Shakespeare Bahçesi'ni ve Bow Köprüsü'nü geçtik. Çilek Tarlaları'na doğru yürürken, onun neden benimle gelmek istediğini anladım: kaybolmamı engellemek istiyordu. En iyi zamanlarda bile Central Park'ta yanlış bir yola sapma ihtimalim vardı ve dikkatim dağıldığında günlerce kaybolma olasılığım vardı. Belki de bu yüzden çok hızlı yürüdüğümde sinirleniyordu; nereye gittiğimi bilmediğimi biliyordu.

Jonathan beni Leda'nın binası olan Gallant Green'in kapısına kadar uğurladı ve eve hangi trenle döneceğimi bildirmek için aramamı söyledi.

"Zamanlama uyarsa, şehirde akşam yemeği yeriz," dedi; yani iki saat içinde geri döneceğime dair hiçbir beklentisi yoktu.

Kocam kız kardeşimin apartmanının önünde bana veda öpücüğü verdi ve ben de bir gün Eddie'ye tüm bunları nasıl anlatacağımı düşünüyordum: parkın karşısından yürüyüşümüzü, Jonathan'ın iyiliğini fark edişimi ve Eddie'nin adını söylediğimde Leda'nın yüz ifadesini nasıl hayal edebildiğimi. Bu duyguyu çocukluğumdan beri hatırlıyordum; ona her şeyi anlatabilmek için banliyö treniyle işten eve gelmesini beklerdim.

“Kız kardeşim geri döndü mü?” diye sordum Muhammed'e. Leda'yı o kadar sık ziyaret ederdim ki, binadaki kapıcılar beni tanırdı. Cevap olarak başını çevirdi ve hızlıca ıslık çaldı. Lobi boyunca, Leda elindeki posta yığınından başını kaldırdı ve gülümsedi. Güzel Doktor Ha. Ona olanları anlatmak için daireye girene kadar, ya da en azından asansöre binene kadar beklemeliydim, ama disiplinim yoktu. Lobi boyunca yürüdüm ve kollarımı ona doladım. Portakal ve mine çiçeği kokuyordu. “Jonathan ve benim Met'te kimi gördüğümüzü asla tahmin edemezsin,” dedim.

"Bruce Springsteen," dedi. Bir keresinde Springsteen'i West Village'daki Three Lives adlı kitapçıda görmüş ve o zamandan beri onu arıyordu.

Bunu bir oyuna, hele de kazanma şansı olmayan bir oyuna dönüştürmek istemedim, bu yüzden ona söyledim.

"Eddie Triplett mi?" diye sordu, sanki bu isim onu şaşırtmış gibi. Leda benden daha küçüktü, yani o zamanlar altı ya da yedi yaşındaydı herhalde? Elbette Eddie'yi hatırlıyordu.

“Üvey babamız.”

"Onu tanıyorum," dedi yanakları kızarmış bir şekilde. "Çok garip. Eddie. Onu nasıl tanıdın ki? Yetmişli yaşlarında olmalı."

“Yetmiş altı yaşında. Onu tanıyamadım ama düşündükçe, kendisine benzediğini daha çok düşünüyorum. Bir müzede yanından geçip gitmiş olabilirim ama altı üvey babayı yan yana dizseniz, onu mutlaka seçerdim.”

“Altı üvey baba birden sıraya dizilmiş! Ah, keşke annem dört kez daha evlenseydi. Harika bir oyun olurdu.” Asansör düğmesine bastı ve kapılar açıldı. “Annene söylediğinde ne dedi?”

“Ona söylemedim. Onu bir saatten az önce bıraktık. Şimdi Metropolitan Hastanesine geri dönersek, muhtemelen onu bulabiliriz. Daha sonra arayacağım. Önce sana söylemek istedim.” Doğrusu, annemizi aramak aklıma gelmemişti, ama elbette arardım.

“Ya da belki ona söylemezsin. Annem çelişkili anlatılardan hoşlanmaz. O, Lucas'la evli, o kadar. Çocuklar ailelerini Noel için eve getiriyorlar. Geçmişin mutlu olduğunu düşündü ve bu yüzden geçmişi düşünmek için bir nedeni yok.”

Ona bu anlatının neresinde yer aldığımızı sordum. "Hiçbirimizde yer almıyoruz," dedi.

Asansör kapıları tekrar açıldığında, koridordan geçerek onun dairesine gittik.

Kız kardeşim, tanrıların tanrısı Zeus tarafından tecavüze uğrayan ve bu olay için kendini bir kuğuya dönüştüren bir kızın adını almıştı. Ben ise babası nehir tanrısı Peneus tarafından, tanrı Apollon'un tecavüzünden kurtarmak için ağaca dönüştürülen bir kızın adını almıştım. Leda bunun beni şanslı kıldığını söylemeyi severdi, ama ben asla emin olamadım. Daphne kurtarılmıştı, ama o her zaman bir ağaç, erdemli bir ağaç olacaktı, oysa Leda hâlâ insandı, çocukları bir yumurta kümesi içinde dünyaya gelmiş olsa da. Annem üniversitede bir dönem Yunan mitolojisi dersi almıştı ve bu ona çok şey ifade ediyordu. Bize üçüncü bir kızı olmasını ve ona Persephone adını vermeyi umduğunu söylediğinde, Leda ve ben şanslı takımyıldızlarımızı saydık.

Annemin Buddy Zabriskie'ye aşık olduğu zaman ne kadar genç olduğunu hatırlamak, hayatımın disiplini olmuştu. Üniversiteden mezun olduktan bir hafta sonra hamile olduğunu öğrenmişti ve yirmi üç yaşında yeni doğan bebekleri Daphne ile evlenmişlerdi. Kendime, Buddy'nin onu iki kızıyla, ikincisi bezliyken, bırakıp ailesinin balıkçı teknesinde tam zamanlı çalışmaya geri döndüğü zaman ne kadar genç olduğunu hatırlatmam gerektiğini söyledim. Ona okyanus için yaratıldığını ve hayat görüşünün onu tanımlamasına izin vermeyeceğini söylemişti. Bunu gerçekten ona söylemişti. Ölmek üzereyken bana da söyledi. O günlerde annemin hayat görüşü neydi? Kira ödemek mi? Yemek almak mı? Benzer koşullarda nasıl başa çıkacağımı hayal etmeye çalıştım ve tek söyleyebileceğim şey, iki küçük çocukla uçaktan atılmaktan daha fazla hayatta kalamayacağımdı. Hayatımın büyük bir bölümünde beni derinden sinir eden annem, öyle kahramanca bir şey başardı ki, Kız İzcilerin kamp ateşlerinin etrafında söyleyeceği şarkılar yazılmalıydı.

Abigail Zabriskie yolu açtı.

Belki daha iyi bir gün görebiliriz.
Başarısız olabileceğini hiç düşünmemişti.
Haydi kadehlerimizi Abigail'in şerefine kaldıralım.

Leda postaları tezgâhın üzerine koydu, çantasını bıraktı. Her birimize limon aromalı birer kutu soda getirdi. "Eddie'nin resmini zihnimde canlandırmaya çalışıyorum. Annemin evlendiği biri gibi değil de, ziyarete gelen bir akraba gibi görünüyor."

"O zamanlar çok gençtin."

“Ama üzerimde büyük bir etki bıraktı. Çocukluğumuz, Eddie'nin bizimle yaşadığı o küçük dönem dışında, oldukça kaotik bir karmaşaydı; gerçi bunu hissettirmek için ne yaptığını hatırlamıyorum. İyi bir insandı, değil mi?”

“İşte benim hatıram bu.” Leda’nın oturma odasında sayısız oturma seçeneği vardı, ama ikimiz de ayakkabılarımızı çıkarıp ayaklarımızı birbirine değdirerek aynı küçük kanepeye oturduk.

"Onu gördüğünüzde mutlu görünüyordu mu?"

Gazlı içeceğimi açıp içtim. Ağlamak beni susatıyor, bunun psikolojik bir şey olduğunu biliyorum. Bu gazlı içecek kutusunun eşdeğerini ağlayarak bitirmemiştim. "Sanırım öyle yaptı, ama bir insanın mutlu olup olmadığını tek bir öğle yemeğine bakarak kim söyleyebilir ki? Beni görünce şok oldu, bu çok açıktı. İkimiz de şok olmuştuk. Kendini tanıtırken gözyaşlarıma hakim olamadım. Hıçkırdım. Bunun nereden geldiğini bilmiyorum."

"Sence nereden geldi?" Leda sodasını açtı ve ayaklarını bir kuğu gibi altına çekti.

"Bana profesyonelce davranmaya kalkma," dedim. Ablamın profesyonelliğine hayrandım ve bu işin bir parçası olmak istemiyordum.

“Ciddi söylüyorum. Neden ağladığını düşünüyorsun? Bu senin alışkın olduğun duygusal tepkilerden biri değil.”

Kanepeden önünde kocaman kırmızı bir gelincik çiçeği olan, nakışlı bir yastığı çekip göğsüme, kanayan, çiçek açmış kalbime bastırdım. Müşterilerinden biri, Leda taşındığında onun için yapmıştı, belli ki Leda'nın bir daha asla kendi oturma odasından geçerken bu kayıp kadını düşünmeden edememesini sağlamak için. Eddie'nin Eddie olduğunu fark ettiğimde neden ağladım? Şimdi neden tekrar ağlamaya bu kadar yakındım? Çünkü onu sevmiştim ve hayatını mahvetmiştim. "Bir zamanlar çok suçluluk duygusu taşıyordum, boşanma yüzünden, Eddie'nin işini kaybetmesi yüzünden—

çocukça şeyler, biliyorum. Şimdi içimde olmadığını söylerdim ama sanırım bir parçası kalmıştı. Bilinçaltında, bilinçli değil. Onu on yıllardır düşünmedim."

Leda başını salladı ve ardından kutusundan uzun bir yudum aldı. "Ben de aynı şeyi hissettim."

Danışan olmakla kız kardeş olmak arasındaki fark buydu; kız kardeş-terapist, sürece katılmakta özgürdü. "Eddie'ye ne yapabilirdin ki? O evden ayrıldığında sen birinci sınıftaydın. Daha bebektin."

“Mantığın bununla hiçbir ilgisi yok ve şunu da belirtmek isterim ki, ben ikinci sınıftaydım. Neredeyse sekiz yaşındaydım. Apandisit oldum, sonra sen ve Eddie trafik kazası geçirdiniz, sonra o hastaneye kaldırıldı—”

"—ve ondan sonra gitti."

Başını salladı. "Aynen öyle. Eğer hasta olduğumu söylemeseydim, tüm olaylar zinciri başlamazdı ve onun gitmesi gerekmezdi."

"Ve apandisit patlaması sonucu ölmüş olurdunuz."

“Her eylemin, eşit ve zıt bir tepkisi vardır.”

"Yetişkin olarak bu sorunların üstesinden hiç geldiniz mi?" Leda, kendisi de terapist olmak için uzun süre terapi görmek zorunda kaldı.

“İlginçtir ki, konuşmadım. Bir şekilde bu kısa ama anlamlı bölüm yer altında kalmış. Bu, gerçek zamanlı bir aydınlanma. Peki sen ve Eddie kaza hakkında konuştunuz mu?”

“Metropolitan Müzesi'ndeki kafede mi? Konu hiç açılmadı. Doğrusunu söylemek gerekirse, kaza hakkında kimseyle konuşmadım, yani senden başka kimseyle.”

“Ve Jonathan.”

Maden suyumu içtim, yastığımı tuttum. "Aslında pek değil. Yani, çocukken bir araba kazası geçirdiğimi biliyor." Alnımın sol tarafında aşağı doğru uzanan ve kulağımın üst kısmına yakın saç çizgime doğru kaybolan ince beyaz çizgiye dokundum. Saçlarım açıkken görünmüyordu ve bu yüzden saçlarım açıktı. Jonathan onu ilk kez yatakta olduğumuzda gördü. Eğildi ve parmağıyla üzerinden geçti. "Bunun hikayesi nedir?" diye sordu ve ben de anlattım. Çocukken bir araba kazası geçirmiştim, büyük bir şey değildi, kimse ciddi şekilde yaralanmamıştı.

“Size kimin araba kullandığını sordu mu?” Ablamın Dr. Ha, yani “Terapistiniz” olmasının sebebi buydu. Her zaman sorulması gereken takip sorusunu bilirdi.

“Annemin araba kullandığını söyledim.”

Leda ağzını açtı ve açık bıraktı, inanılmaz derecede etkileyici bir hareketti bu. Acaba bunu hastalarında da denedi mi diye merak ettim.

"Biliyorum, biliyorum."

"Hemen terapiye git, kardeşim."

“Neden mi? Çünkü birlikte yattığım adama Eddie Triplett'ten bahsetmedim mi? Bu bir basitleştirmeydi.”

“Bizim mesleğimizde buna yalan deriz.”

"O an ona içimi dökmek istemedim."

"Ona içini dökmek istemedin ama az önce onunla cinsel ilişkiye girdin, öyle mi?"

“İsa aşkına, Leda, ilk kez insanlarla cinsel ilişkiye girdiğinizi hatırlıyorsunuz değil mi? Çocukluk travmalarına derinlemesine dalmak herkes için her şeyi mahvediyor. Steve ile ilk kez birlikte olduğunuzda apandisitinizden bahsettiniz mi? Yara izini görmüş olmalı.”

Başını salladı ve içinden geçen özel bir anıyı hatırlayarak gülümsedi.

Daha sonra, Jonathan gerçek aşk Jonathan'a dönüştüğünde, kendimi düzeltmek için doğru anı bir türlü bulamadım. "Eğer annesinin arabayı ağaca çarptığını düşünüyorsa, Jonathan zaten onu hiç sevmemişti."

Başını salladı. Eğer tenis maçı olsaydı, ondan bir puan alırdım. "Öyleyse, çılgın bir şey duymak ister misin?"

"Bunlar çılgın zamanlar."

"Bana araba kazasından hiç bahsetmedin."

Şaşırmış görünüyordum. Nasıl unutmuştu? "Elbette unuttum."

"Ne zaman?"

"Hastaneden eve geldiğinizde."

"Yedi yaşındayken."

Winchester'daki küçük evde bir odayı paylaşıyorduk; iki tek kişilik yatak, aralarında bir komodin, benekli İsviçre kumaşından yapılmış bir abajurlu lamba vardı. Leda'nın dondurma, jöle ve yulaf lapası yemesine izin veriliyordu. Dinlenmesi söyleniyordu ve dinlenmediği zamanlarda da ona *Harriet the Spy kitabını* okumam ve Go Fish oynamam söyleniyordu. Ona hastanede neler olduğunu sordum, o da bana arabada neler olduğunu sordu.

OceanofPDF.com

DÜZELTİLMEMİŞ ELEKTRONİK KANIT—SATILIK DEĞİLDİR
Yayınları*HarperCollins*
.....

İnterstisyel

(Cuma, 18 Ocak 1980. Winchester, Massachusetts.)

İki Zabriskie kız kardeşten küçüğü tüm sabah sessiz kalmıştı, ama yine de sessizliğe doğru koştu. Sonra, okul kantininde, yumurta salatalı sandviçinin ikinci yarısını bıraktı ve ilk yarısını yere kustu. Herkesin tanıdığı sabırlı Bayan Russell, bir bezle gelip kızın ayakkabılarını temizledi ve biriken pisliği sildi. Bezi kovaya attıktan ve ellerini yıkadıktan sonra geri döndü ve Leda'yı masada yalnız başına, ateşli başını soğuk Snoopy kampı yemek kutusunun tenekesine yaslamış halde buldu. Bayan Russell ona hemşire odasına gitmeleri gerektiğini söylediğinde, Leda tekrar kustu. Bayan Russell pisliği, yemek kutusunu ve küçük pembe sırt çantasını bırakıp kızı kucağına aldı, kendi gömleği ve pantolonu için kaçınılmaz sonucu düşünmeden. Leda'yı kendisi hemşire odasına taşıdı.

Sabahı okuma grubunda geçiren bir çocuk nasıl bu kadar çabuk hastalanabilirdi? Hemşirenin tutmak zorunda kaldığı termometre, Leda dilinin altında tutamadığı için 103,5 dereceyi gösterdi. Zencefilli gazoz teklif edildiğinde, küçük kafasını hafifçe çevirdi ve ardından kendisine verilen kaba kustu. Şaşırtıcı bir şekilde çok az

çocuk kaba kusmayı başardı. Hemşire bir buz torbası aldı ve okul rehberini inceleyerek Daphne ve Leda Zabriskie isimlerinin altında anne Abigail Triplett adını buldu. Baba adı yazılmamıştı ve çocukların soyadları farklıydı. Bilmesi gereken tüm hikaye buydu.

Birinci ve ikinci sınıf öğrencileri için öğle yemeği saat on bir on beşte başlıyordu, bu da şanslı bir durumdu çünkü Bayan Triplett'in sonbahar listesi için saat on ikide bir toplantısı vardı. Eğer telefon daha geç gelseydi, masasında olmayacaktı. Hemşire belirtileri bildirdi ve Bayan Triplett'in Leda'yı en kısa sürede almaya gelmesi gerektiğini, belki de çocuk doktorunu araması gerektiğini söyledi.

Abigail Triplett telefonu kapattı ve bir anlığına kalemini masasına vurarak oturdu. Okulda revir olmasının amacı, çocuğun güzel bir yatakta yatıp gerçek bir hemşire tarafından gözetim altında tutulması ve böylece ebeveynin işini kaybetme endişesi duymadan çalışabilmesi değil miydi? Ocak 1980'di, çalışan anneler söz konusu olduğunda ne karanlık çağlar ne de aydınlanma çağıydı. Abigail, sempatik olmayan bir karakter değildi. Çocuklarına bakmak istiyordu, ancak bu bakımın bir parçası da işini korumaktı; üstelik bu işi hem seviyordu hem de iyi yapıyordu. Noel tatilini atlatmanın telaşını yeni bitirmişti ki ofis 2'sinde, okul ise 7'sinde yeniden açıldı. Abigail saatine baktı ve editörlüğe gidip Eddie ile konuşmak için yeterli zamanı olduğuna karar verdi.

Eddie, yakın zamanda yazı işleri odasının açık alanında bırakılmış masaların arasından, eskiden depo olan bir odaya terfi etmişti. Abigail ve Eddie, bu odayı mümkün olan her fırsatta kullanıyorlardı. Cinsel ilişki için değil elbette—ikisi de o kadar cesur ya da aptal değildi—ama kapı kapalıyken, ergenler gibi öpüşüyorlardı. Eddie Triplett'in muhteşem bir öpüşçü ve becerikli ellere sahip olduğunu da belirtmek gerekir. Hiçbir kıyafet çıkarılmamış olmasına rağmen işler hızla ilerledi; öyle ki Abigail, üçüncü kata çıkarken Pavlovvari bir uyarılma yaşadı ve kızının hasta olduğunu, küçük Leda'nın hasta olduğunu ve kocasına o gün işten ayrılacağını söylemesi gerektiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

Mutlu haberi bildirmek için aradığında kendi annesi, "İki çocuğu birden üstlenecek kadar seni ne kadar çok seviyor olmalı?" demişti.

"İki yıldır nafaka ödemeyen ve hafta sonları bile neredeyse hiç çocuklarını yanına almayan başka bir adamdan iki çocuk mu? Birini bu kadar çok sevmenin, böyle bir şeye razı olmak anlamına geldiğini hayal bile edemiyorum."

Hayır, yapamazsın, diye düşündü Abigail.

Eddie, ofis dolabındaki vızıldayan floresan lambaları kapalı tutabilmek ve yine de okumak için yeterli ışığa sahip olabilmek için iki adet ayaklı lamba almıştı. Karısı içeri girdiğinde gülümsedi, sonra gülümsemesi kesildi. "Ne?"

“Leda kusuyor. Okula gidip onu almam gerekecek.”

"Virüs mü?" diye sordu Eddie.

Abigail bilmiyordu. “Bekleyip göreceğiz, belki bir iki gün içinde hepimiz kusmaya başlarız.” Okul bir petri kabıydı ve çocuklar sunulan her şeyi eve getiriyordu: konjonktivit, boğaz enfeksiyonu, bit. “Sonbahar listesi için toplantıda olmamız gerekiyor”—saatine baktı—“yedi dakika sonra. Onu bir saat sonra almalı mıyım diye düşünüyorum. Trafikte kaldığımı söyleyebilirim.” Toplantı konferans salonunda olacaktı. Filibuster's'tan öğle yemeği getireceklerdi.

Eddie başını salladı. “Git onu getir. Ben onlara olanları anlatırım. Çok kötü bir şeymiş gibi gösteririm.” Eddie, olayı ondan daha iyi anlatabilirdi. İkisi de bunu biliyordu. Aynı şirkette çalışmanın avantajı buydu: birbirlerinin yerine geçebiliyorlardı, bu da Eddie'nin hiç acil durumu olmadığı için onun yerine geçebileceği anlamına geliyordu. Araba anahtarlarını ona uzattı. “Toplantıda not alacağım. Burada her şey yolunda olacak.”

Abigail hemen kendini daha iyi hissetti. Adamı sevmek için milyonlarca sebep vardı, ama listenin en başına şunu koyun: aklını kullanıyordu. Gözlerini devirmiyor, konuyu değiştirmiyor veya kontrolü dışındaki durumlar yüzünden söylenmiyordu. Ona olayları iyice düşünmesinde yardımcı oluyordu. Winchester'a banliyö treniyle dönecek, otoparktan arabayı alacak ve okula gidecekti. Adam kollarını ona doladı ve onu öptü, bir şey istediği için değil, desteğini göstermek için. Gitmesi gerekiyordu.

Koridorun yarısına geldiğinde, "Hey, Abby," dedi. Abby arkasına döndü. "Apandisit olmadığından emin ol."

“Bunu nasıl yaparım?”

Elini belinin altındaki sağ karın bölgesine koydu. "Sağ tarafa biraz bastırın. Eğer çığlık atarsa, acil servise götürün."

Okul hemşiresinden yardım istemeliydi ama kızını orada görünce Eddie'nin söylediklerini unuttu. Leda beşiğinde ağlayarak eve gitmek istiyordu, annesinin onu bebek gibi kucağına alması için kollarını kaldırmıştı. Eve döndüklerinde ve kızının kötü kokan kıyafetlerini çıkarırken Abigail hatırladı. Sıcak ve kuru, bir tüy yastık kadar hafif olan Leda, annesi karnına dokunur dokunmaz çığlık attı. Bastırmasına gerek yoktu. Çocuğu tekrar giydirip arabaya geri mi koyacaktı? Ocak ayının yeni yıl için ödenmesi gereken bir muayene ücreti anlamına gelmesi de dahil olmak üzere birçok nedenden dolayı hastaneye gitmek istemiyordu, ama Leda şimdi hıçkırarak ağlıyor, kaşık kaşık safra kusuyordu, hiçbir şeyden.

Abigail hemşireye "apandisit" kelimesini söyler söylemez, acil servis personeli onu duydu. Zavallı Leda, şimdi herkes sağ alt karın bölgesine bastırmak için sıraya girmişti, sonra her biri ona bir iğne batırdı. Abigail kızının elini tuttu ama bayılabileceğini düşünerek başını çevirdi. Her şey o kadar hızlı gelişti ki, Leda ameliyathaneye götürülene kadar Eddie'yi arama fırsatı bulamadı.

"Nereden bildin?" diye sordu Eddie'ye, sonunda bir ankesörlü telefon bulduğunda.

Eddie iç çekti. "Kardeşim. Çocukken apandisi patlamıştı."

“Martin mi?” Acaba hiç tanımadığı, hayatta kalamayan başka bir erkek kardeşi mi vardı?

“Çok fena hastaydı ve annem ona sürekli zencefilli gazoz vermeye çalışıyordu. Sonunda onu hastaneye götürdüğünde, durum çok kötüydü. Doktor, yarım saat daha geçseydi öleceğini söyledi.”

Abigail, Leda'nın uyumasına ne kadar yaklaştığını bilerek, "Zavallı annen," dedi. Hayattaki tüm hatalar annenin suçuydu, tüm acılar.

Eddie, "Dinle," dedi. "Şöyle yapacağız. Hastaneye gelip arabayı alacağım, sana bir öpücük vereceğim, sonra Daphne'yi alıp eve gideceğiz ve senin ve Leda için bir çanta hazırlayacağız, sonra da ziyarete geleceğiz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Eddie evliliğe arabası olmadan girmişti. Cambridge'de iki odalı bir dairesi vardı ve Boston'da yaşayan her aklı başında bekar gibi işe

metroyla gidiyordu. Şimdi Winchester'daki kirasının yarısını, araba sigortasının yarısını ödüyordu. Daphne'yi unutmuştu ama bunu söylemedi. Belki de aynı anda sadece bir çocuğu aklında tutabiliyordu. Bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi. Masasında bıraktığı el yazmasını getirmesini söyledi.

Eddie'nin annesi gibi mi olurdu? Karşılaştıkları zamanlarda, annesi ona hayal edebileceğinden çok daha yetenekli gelmişti. Eddie'nin önceden verdiği talimat olmasaydı, Leda'yı yatağında, alnında soğuk bir bezle bırakıp, günün ilerleyen saatlerinde ölü bulur muydu? Abigail, kızını götürdükleri kapıların yanındaki koridorda oturdu. Gözlerini kapattı ve kalbinin mide bulandırıcı hızını hissetti; tıpkı otoyolda, sizi orada görmediği için sağdan şerit değiştiren bir kamyon gibi, soldaki beton bariyerler, yan aynanın kenarından sadece 45 santimetre uzakta. Onu dehşete düşüren şey, neredeyse ölümle burun buruna gelmesi, bildiği her şeyin neredeyse raydan çıkmasıydı. O koridorda otururken, korkusunu öfkeye dönüştürdü çünkü korkuya katlanamıyordu. Öfkesi, Ocak ayının bu dondurucu gününde, muhtemelen bir kulübede ıstakoz tuzaklarını tamir eden ve ödenmemiş telefon numarası nedeniyle çoktan bağlantısı kesilmiş olan Buddy Zabriskie'nin şeklini aldı. Küçük çocuğunun neredeyse öldüğünü veya Eddie Triplett'in iyi düşüncesi sayesinde kurtarıldığını bilmiyordu.

Eddie, öğle yemeğinin parasını ödeyen, kitap lansman toplantılarında yanında oturan ve notlarını ona veren, onunla evlenmek isteyen ve sonunda evlenen ofis arkadaşıydı. Eddie, onu ve kızlarını seviyordu. Her şeyi kabul etmeye hazırdı. Eddie, apandisin nerede olduğunu biliyordu, çünkü dürüst olmak gerekirse, Abigail bilmiyordu. Çocuk sahibi olmadan önce geçilmesi gereken bir tür sınav olmalıydı. Önce iyi bir adamı tanıyabilmeliydi (bu konuda bir sınıfı tekrar etmek zorunda kalmıştı), sonra da çocuğunu hayatta tutma konusunda temel bir yeterliliğe sahip olduğunu kanıtlamalıydı. Abigail hiçbir şey bilmiyordu. En büyük korkusu, kendisi ve Buddy Zabriskie'nin ruh eşi olmaları ve o teknede birbirlerinden ve birkaç balıktan başka kimseye zarar vermeden birlikte olmalarıydı.

Daphne ve Leda, Abigail'in iş gününü bitirmesi için yeterli zaman sağlayan bir okul sonrası programına katılıyorlardı. Eddie, Daphne'yi oradan alıyordu. Kışın saat beşe gelmeden önce iyice karanlık çökerdi, bu yüzden Daphne, "ayıcık kürkü" dediği, çocuğu büyük bir peluş oyuncak gibi gösteren açık kahverengi, suni kürkten yapılmış bir paltoyla okulun cam ön kapılarının arkasında bekliyordu. Bu paltoyu doğum günü için istemişti. Yalvarmış ve kazanmıştı.

Daphne istasyon vagonunu görünce dışarı koştu, geriye kalan tek öğretmene ve birkaç çocuğa el sallayarak veda etti. Eddie onu almaya gelen kişi nadiren olurdu, ama bu alışılmadık bir durum değildi.

Daphne, arka koltuğa oturması gerektiğini bilmesine rağmen ön koltuğa kayarak, "Leda kafeteryada kustu," dedi. Arka koltuğa oturmaya hiç niyeti yoktu. "Okuldan eve gönderildi."

"Öyle duydum."

"Her yere kustu. Bütün çocuklar bundan bahsediyordu."

Eddie, diğer çocuklardan oluşan efsanevi gruba seslenerek, "Ona biraz anlayış göstermeliler," dedi, ancak Daphne'ye seslenmedi. "Oldukça hasta."

Daphne ona baktı. "Ne kadar hasta?"

"Hastaneye gitmek ve apandisit ameliyatı olmak zorunda kaldı. İyileşecek."

“Leda ameliyat mı oldu?” Kitaplardaki insanlar ameliyat olurdu. Ameliyat fikri o kadar göz alıcıydı ki, sanki bir günlüğüne New York'a gitmiş gibi düşünebilirdi.

Eddie başını salladı, gözleri yoldaydı. "Dediğim gibi, iyi olacak."

“Onu görmek için hastaneye mi gideceğiz?” Daphne kız kardeşini severdi. Çocukken bile birbirlerini severlerdi. İnsanlar Leda'nın ne kadar güzel olduğundan bahsederdi, ama bu Daphne'yi rahatsız etmezdi çünkü içten içe Leda'nın tuhaf bir küçük kuş olduğunu biliyordu.

"Eve gidip Leda ve annenin ihtiyaç duyduğu bazı şeyleri alacağız, sonra da hastaneye gidip ikisini de kontrol edeceğiz."

Daphne bunu düşündü. "Onlara akşam yemeği götürmeliyiz."

“Leda'nın akşam yemeği yiyebileceğini sanmıyorum.”

“Tabii, ama annem yapabilir.”

İşte tam olarak bunu yaptılar. Eve döndüler ve Daphne kız kardeşi için bir çanta hazırladı: bir gecelik ve bornoz, iç çamaşırı, diş fırçası ve nedenini hatırlayamadıkları bir nedenle Bay Çıtır adını verdikleri bir oyuncak ayı. Eddie de karısı için bir çanta hazırladı. En sevdikleri tavukçuya gittiler ve Abigail için ızgara tavuklu sandviç ve patates kızartması aldılar ("Soğan yok, çift sos," dedi Daphne tezgahtaki kıza). İkisi için de daha sonra evde yemek üzere ballı hardal soslu bir kova tavuk parçası aldılar. Üç tane kola aldılar.

Ziyaret pek de ziyaret sayılmazdı. Leda tüm süreç boyunca uyudu. Hastane yatağında çok zayıf görünüyordu, altın sarısı saçları mavi bir cerrahi boneye takılmıştı. Annesi onlara Leda'nın apandisitinin ameliyat sırasında patladığını, bu yüzden doktorun beklediğinden daha uzun sürdüğünü söyledi. Gece boyunca gözetim altında tutulacak ve eğer durumu stabil olursa birkaç gün içinde eve gidebilecekti. Neyse ki cuma günüydü, bu yüzden iş konusunda endişelenmeye başlamadan önce en az iki günü vardı.

Daphne'nin annesi, Leda doğduğundan beri o yatağın yanında oturuyormuş gibi görünüyordu, o kadar yorgundu ki Eddie onunla yer değiştirmeyi teklif etti. "Sen Daphne ile eve git," dedi. "Ben koltukta uyuyabilirim. Bir sorun olursa seni ararım."

Ama Abigail reddetti. Eddie kendisinden daha yetenekli olsa bile, şimdi gardını düşürmeye niyeti yoktu.

Eddie ve Daphne eve doğru yola çıktıklarında saat henüz altıyı geçmemişti, ama gece o kadar soğuk ve karanlıktı ki, sabahın erken saatleri gibiydi, gerçi bunun bir önemi yoktu. Büyük araba sıcaktı ve tavuk kokuyordu; Daphne, apandisit ameliyatı geçirip Uyuyan Güzel gibi hastane yatağında yatmak isteyenin kendisi olmayı dilese de, Eddie ile birlikte olmaktan da memnundu. Daphne, anne babasının birlikte yaşadığı döneme dair hiçbir ayrıntı bilmiyordu ve boşanmalarından bu yana geçen yıllarda babasını o kadar nadir görmüştü ki, onu düşünmek bile onu rahatsız ediyordu. Babası hakkında ne biliyordu? İri yarı olduğunu. Genellikle ama her zaman değil, sakalı olduğunu ve sakalının üstündeki yüzünün ya güneş yanığı ya da rüzgardan çatlamış olduğunu. Onu gördüğü zamanlarda hiç balık kokmadığını ama yine de ona balık kokusu atfettiğini.

Marketin içindeki ıstakoz tankının yanından her geçtiğinde, bağlı kıskaçları cama hüzünlü bir şekilde vururken, onlara sormak istiyordu: Babam mı size bunu yaptı?

Eddie Triplett bambaşka bir kumaştan kesilmişti ve Daphne de aynı kumaştandı, ya da en azından Daphne kendine böyle söylüyordu. Sürekli okuyordu, sadece bitmiş kitapları değil. Dağınık kağıt yığınları olan kitapları okuyor ve onları daha iyi hale getirmek için işaretliyordu. "Devam eden bir çalışma," demeyi severdi, sanki romanın ayağa kalkması için biraz yardıma ihtiyacı varmış gibi. Israrlı ricası üzerine, bir keresinde İngilizce dersi için yazdığı bir ödevi, bir öğretmen gibi işaretlemiş, ikinci kez yazabilmesi için hatalarını düzeltmiş ve teslim etmeden önce düzeltmişti. "Bunu yapmamam gerektiğini düşünüyorum," demişti Eddie, yazım hatalarını, kelime tekrarlarını daire içine alırken.

“Diğer anne babalar da yapıyor,” dedi. Ve gerçekten de yapıyorlardı. Kendi annesi değil, başkalarının anneleri. Bildiği kadarıyla babalar asla yapmıyordu.

“Ebeveynler” kelimesi onu çok etkiledi. “Başkalarının ebeveynleri.” “Benim ebeveynlerim.” İşte bu onu ikna etti. Eddie, geceleri oturduğu büyük koltukta ona yer açtı ve çalışmalarını nasıl geliştirebileceğini gösterdi.

Hastane otoparkından çıktıklarında Eddie, "Leda için ne almalıyız?" diye sordu. "Markete gidip eve döndüğünde ona özel bir şey alabiliriz."

"Bu akşam?"

“Bu gece, yarın, fark etmez. Ne tür dondurmayı seviyor?”

Daphne, "Ahududu şerbeti," dedi. Kız kardeşinin ne yiyip ne yemediği konusunda kendini otorite olarak görüyordu. "Ahududu yoğurdu, ahududu meyan kökü, ahududu reçeli, ahududu-limonlu kekleri seviyor."

"Şuradaki tepede bir ahududu çiftliği olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Eddie. Eve doğru gidiyorlardı, ama bu aynı zamanda marketin önünden geçecekleri anlamına da geliyordu.

Daphne başını salladı. "Şimdi ahududu olmazdı." Artık hiçbir şeyin yetişmesi için çok soğuktu. Eski kar, yol kenarında kirli topaklar halinde birikmişti.

“Doğru. Kesinlikle doğru. Hiç ahududu topladınız mı?”

Evet demeyi çok istiyordu çünkü belki de kendi ahududularını toplayan çocuklara özel bir saygısı vardı, ama Eddie'ye yalan söylememek, aralarındaki ilişkiyi bozabilecek hiçbir şey yapmamak önemli görünüyordu. Tekrar başını salladı.

“Birkaç yıl önce, seni tanımadan önce gitmiştim. Ahududu toplamak berbat bir iş. Çubuklar minik dikenlerle kaplı. Ama yer çok güzeldi, büyük bir tepenin tepesinde. Görmek ister misin?”

"Karanlıkta mı?"

"İstersen. Karanlıkta bir süre oturup gözlerinin karanlığa alışmasını sağlarsan, görülecek her türlü şey var."

Annesi, kışın ortasında, ahududu olmadığı zamanlarda asla bir ahududu çiftliğine arabayla gitmezdi. Bu, Daphne'nin sadece Eddie ile yapabileceği türden bir şeydi. "Yürüyerek mi dolaşacağız?" Dikenli dalları düşünüyordu.

Eddie başını salladı. "El fenerim yok. Arabada kalacağız, tavuğu yiyeceğiz, yıldızlara bakacağız. Ay neredeyse hiç görünmüyor. Orada görebiliyor musun?"

Daphne başını uzattı. Gümüş hilal şeklindeki ayı gördü.

“Bakın ne kadar küçük? Bu, yıldızların çok parlak olacağı anlamına geliyor.”

Eddie veya Daphne, hayatlarının ilerleyen dönemlerinde bu geziyi her düşündüklerinde, onları en çok etkileyen şey, gezinin tamamen anlamsızlığıydı. Gezinin amacının ne olduğu konusunda defalarca sorgulansalar da, hiçbir amaç bulunamadı. Nasıl oldu? Neden iyi bir fikir olduğunu düşündünüz? Leda ahududu şerbetini sevdiği için olmuştu ve bu da onları gerçek ahududular hakkında konuşmaya itmişti. İyi bir fikir olduğunu düşünmelerinin nedeni, havanın çok karanlık olması ve yıldızların özellikle parlak görünmesiydi. Annesi, "Leda *hastanedeydi* ," derdi, sanki bir çocuğun ameliyatı, diğer bir çocuğun kışın ahududu çiftliğine gitmesini mantıksal olarak engelliyormuş gibi. Ama ortada mantık yoktu. Mantık aramayı bırakın.

Daphne, "Yıldızları görmek isterdim," dedi.

Eddie elini uzattı ve yünlü paltosunun dizinin üstüne hafifçe vurdu; bu, "Sen ve ben, evlat" demenin bir yoluydu. High Street'te

sola döndü ve Daphne'nin bilmediği bir yöne doğru ilerledi. Isıtma havalandırması doğrudan botlarına, yani kar botları artık küçük geldiği için giydiği galoşlara doğru üflüyordu. Ön koltuk çok daha sıcaktı.

Ahududu çiftliği, yaz ve sonbahar başlarında meyveleri toplamak ve bunları bakkallara satan veya işleme tesislerine gönderen bir kooperatife götürmek için işçiler tutuyordu, ancak birkaç dönümlük alan kendin topla alanıydı; aileler genellikle Cumartesi veya Pazar günleri arabayla gelip meyve toplamak ve çiziklenmek için etrafta sürünüyorlardı. Arazinin gerisinde, sahiplerinin yaşadığı bir çiftlik evi vardı, ancak bu ev toprak toplama alanına hiç yakın değildi ve zaten sahipleri her yıl Noel'den sonra Fort Lauderdale'e gidiyor ve Mart ayının başında geri dönüyorlardı.

Eddie ve Abigail on dört aydır evliydiler. Bundan önce bir yıl boyunca çıkmışlar ve iş yerinde de uzun süredir samimiydiler. Daphne dokuz, Leda ise yedi yaşında olduğu için, annelerinin bu kısa süreli ilişkisi kızların dünyadaki yaşamlarının önemli bir bölümünü oluşturuyordu. Neredeyse Eddie ile birlikte büyümüşlerdi. Sütlü kahve içtiğini ve mavi bir Bic kalemle bulmaca çözdüğünü, en kolay cevapları boş bırakıp Daphne'nin daha sonra doldurmasını sağladığını biliyorlardı. Gördükleri kadarıyla hiç sinirli değildi, ancak okurken üzerine oturulmasından hoşlanmazdı ve sık sık okurdu. Çocuk bölümünden (çocuk bölümünde bir arkadaşı vardı - her yerde arkadaşı vardı) yığınla kitap getirirdi, böylece onunla birlikte okuyabilirlerdi. Yemek yapmazdı. Arkadaşları geldiğinde onlara karşı nazikti. Annelerini güldürürdü. Geceleri kiraladıkları evin ön basamaklarında oturup sigara içerdi, bu da kızları üzerdi çünkü onu seviyorlardı ve yaşamasını istiyorlardı.

İstasyon vagonu, vites kutusu zorlanarak tepeye tırmandı. Belki de tepeden çok dağdı. Kasabadan bu kadar uzakta sokak lambası yoktu, ev de yoktu. Gecenin karanlığı göz kamaştırıcı ve tamdı. Eddie farları kapattığında Daphne nefes nefese kaldı. Şimdi tek ışık gösterge panelinden soluk bir şekilde geliyordu. Saatte on sekiz mil hızla gidiyorlardı ve depoda üçte bir benzin vardı. Evden on dakika uzaklıkta işlerin bu kadar farklı olabileceğini kim bilebilirdi ki! Yukarı ve yukarı. Eddie nasıl görebiliyordu? Bazen kasaba aşağıda

beliriyor, sonra bir dönüş daha yapıp tekrar kayboluyordu. "Şuna bak," dedi, işaret ederek, çünkü artık neredeyse zirveye ulaşmışlardı. Kasabadan uzaklaşmışlardı ve Eddie haklıydı: farlar olmadan, gözleri karanlığa alışmıştı. Sonra ön camdan yıldızların sütlü parıltısı belirdi.

“Bakın!” diye bağırdı. “Bakın!” İkisi de evrenin mucizesini anlamaya çalışarak yukarı bakıyorlardı ki, ilerleyen araba yolun kenarından çıktı ve aşağıdaki dipsiz karanlığa daldı.

Durumu düzeltmek için zaman yoktu ama düşünmek için sonsuz gibi görünen bir zaman vardı. Eddie'nin bilmek istediği ama bilmediği şey, Daphne'nin emniyet kemerini takıp takmadığıydı. Kendisinin takmadığını biliyordu—dokuz yaşındaydı, kendi emniyet kemerini takardı—ama kontrol etmek onun sorumluluğundaydı ve kontrol etmemişti. Hızlı sürmüyordu ama şimdi hızlanıyorlardı. Sonunda çarpacakları her neyse ona çarptıklarında ve Daphne emniyet kemerini takmamışsa, boynu kırılabilirdi. Kemikleri güvercin kemikleri gibiydi. Diğer çocuk ameliyattan yeni çıktığı için bir çocuğa bakmakla görevlendirilmişti. Ne Abigail, ne kendisi, ne de tüm o yıldızların tanrısı tarafından affedilmeyecekti. Zihninde "yıldızlar" kelimesine ulaştığında çarpma gerçekleşti ve 1972 model, dört bin kilodan fazla ağırlığındaki Chevrolet Impala, yüksek denizlerdeki bir tekne gibi savrulduktan sonra sol tarafına devrildi, sol ön çeyrek içeri doğru ezildi, burnu aşağı doğru baktı. Eddie'nin başı sürücü tarafındaki cama yaslanmıştı ve sol ayağı veya bileği bölgesinde korkunç bir şey hissetti. Sağ omzunun üzerinden bakmak için döndü ve zifiri karanlıkta, sallanan bir şeyin şeklini seçebildi. Ölü mü yoksa diri mi olduğunu bilmiyordu ama emniyet kemerini takmıştı.

"Ördek mi?" diye fısıldadı.

"Buradayım," dedi. "İyi misin?"

Eddie Triplett hiçbir çocuğu öldürmemişti ve hayatı boyunca bir daha hiçbir insanı onu sevdiği kadar sevmeyecekti.

OceanofPDF.com

DÜZELTİLMEMİŞ ELEKTRONİK KANIT—SATILIK DEĞİLDİR
Yayınları*HarperCollins*
.....

2

Saate baktım. Beşti. Ablama gitmem gerektiğini söyledim.

Dinlerken koltuğa iyice gömülmüş olan Leda, doğruldu. "Gidemezsin. Bana sadece zaten bildiğim hikâyenin bir kısmını anlattın."

"Özür dilerim. Baştan başlamak zorundaydım."

“Öyleyse en baştan başlıyorsunuz, ne olmuş yani? Bu bir terapi seansı değil. Bol bol zamanınız var.”

“Hayır. Jonathan'a eve geleceğime söz verdim. Sabah şehirden ayrılıyor. Birlikte bir gün geçirecektik, sonra Eddie'ye rastladık ve sonra seninle konuşmak istedim. Akşam yemeği için eve gitmem gerekiyor. Ne kadar süreyle uzakta olacağını bilmiyor.”

“Jonathan nereye gidiyor?”

“Wisconsin. O ve kız kardeşi annelerinin evini temizliyorlar. Evi satışa çıkarmadan önce yapılması gereken çok şey var.” Jonathan ve Bea'nın annesi altı ay önce, doksan altı yaşında vefat etmişti. Annesinin muazzam irade gücü ve Bea'nın yorulmak bilmeyen hizmeti, onu son ana kadar kendi evinde tutmuştu.

“Ama kız kardeşi orada yaşıyor. O yapamaz mı?”

Başımı salladım. "Bea her şeyin sorumluluğunu üstleniyor. Jonathan çalıştığı için tüm bakım işlerini o yapıyordu, şimdi o çalışmıyor..."

“…birkaç dolabı temizlemesi gerekiyor. Tamam, bunu anlıyorum, ama yine de kaza hakkında bilgi edinmek istiyorum.”

"Geri kalanını sonra halledeceğiz, söz veriyorum."

Leda ayaklarını bacağımın altına itti. "Bunu tam kırk dört yıldır bekliyormuşum gibi hissediyorum ve artık sabırsızlanıyorum."

Duygusal destek yastığımı yere bıraktım ve kollarımı yukarı doğru uzattım. "Ya sana espriyi söylesem?"

"Şakanın sonu ne?" diye sordu kız kardeşim.

“Yaşadık.”

Öğleden sonraki ışık yumuşaktı, ağaçlardaki yapraklar yeniydi ve içimden bir şey parkın kenarında yürümeyi istiyordu ama zamanım kısıtlıydı, bu yüzden merdivenlerden inip metroya gittim. O zaman bile, benim binmem gereken Metro-North 5:38 trenine yetişmek için Grand Central'a gidemeyecektim. Bir zamanlar yoğun saatlerdeki seferlerden korkardım, ama uzaktan çalışma New York'ta her şeyi değiştirmişti, trenlerde daha fazla koltuk açılması da dahil. Yıllarca birlikte yolculuk ettiğim insanlar muhtemelen şimdi Montana'da yaşıyorlardı. Jonathan'a mesaj atıp restoranda buluşmamızı söyleyecektim, tren geldiğinde peronda bekleyeceğini çok iyi biliyordum. Jonathan'ın anladığı, az sayıda erkeğin düşündüğü şeyler vardı, örneğin eşini istasyon peronunda görmek, arabasını otoparkta aramak yerine verdiği rahatlık gibi.

Metroda trene binerken, kafam yıllardır söylemediğim veya düşünmediğim şeylerle doluydu. Çocukken kendi çocukluğumla ilgilenirdim, ama çocukluğumu benden alan Eddie değildi. Bunun sorumlusu annemin üçüncü kocası Lucas Ekker'di ve bu sonu getiren Lucas'ın kişiliği değil, bir kavram olmasıydı. İlk iki kocam beni o kadar tamamen terk etmişti ki (geri dönene kadar), babalık için üçüncü aday geldiğinde, sınırıma ulaşmıştım—artık yeter, ilgilenmiyorum. On iki yaşındaydım ve annem Yunan mitolojisini bırakıp " *Bebeğinize İsim Verin"* adlı bir kitaba yönelmişti. Önce Christopher'ı, sonra da Matthew'u doğurdu. Lucas bir Metodistti ve böylece annem hiçbir şeyden bir şeye dönüştü. Aile olarak aşamadığımız bir başka uçurum daha. O, sıfırdan yeniden başlama fırsatı buldu ve ne mutlu ona. Ekker ailesi için iyi oldu ama Leda ve beni

farklı şekillerde yalnız bıraktı. Leda büyüdü ve kazı yapmak için eğitim almaya başladı. O, başkalarının çocukluk dönemlerine dalıp onları düzene soktu, ben de kendimi okumaya adadım ve geri kalanını kilit altına aldım. “Çocukken çocuk gibi konuşurdum, çocuk gibi anlardım, çocuk gibi düşünürdüm; ama büyüyüp yetişkin olunca, çocukluğumu bir kenara bıraktım.” "Çocukça şeyler." Birinci Korintliler, inanmayanlar için bile temel bir ayet. Ben bir adam olmadım, ama sorun da buydu zaten. Birinci Korintliler mektubu kadınların deneyimlerini gerektiği gibi ele almamıştı. Çocukluğun tam olarak nerede bittiğini söyleyemem, ancak On üç yaşında hamile annenle ilgilenmek, bu konuyu sonlandırmak için en uygun noktaydı.

Lucas Ekker, annemin Houghton Mifflin'deki yazarıydı. Meslektaşlarının sadece hediyelik saçmalık olarak gördüğü ilk kitabı " *Pozitiflik!"* te satış potansiyelini gördü. Onun vizyonu sayesinde, Lucas, Dale Carnegie'den daha uzun süre *New York Times* listesinde kaldı. Annem, mümkün olduğunca Lucas'la birlikte turneye çıktı, Leda ve beni komşulara bıraktı. Kuzenler, okul arkadaşları ve daha sonra Eddie. Bu, yerel televizyonun, yerel gazetelerin, bağımsız Pazar gazetelerinin olduğu zamanlardı. Kitap bölümleri. Her şehir bir sevgi şöleni, bir medya şöleni olabilirdi. Lucas pozitif düşünceyi icat etmemiş olsa bile, nasıl yapılacağını kesinlikle biliyordu. Bunu ortaya attılar ve insanlar bayıldı. İki dakikalık aralıklarla sebepsiz yere gülümseyin. Arabada mırıldanın - gırtlağın titreşimi. Endorfin salgılanmasını teşvik eder. Her aile üyesi için bir tane olmak üzere, buzdolabına gökkuşağı renkli mıknatıslarla şükran listeleri yapıştırın. Annem Eddie'den boşandıktan iki yıl sonra onunla evlendiğinde, ben de buzdolabına asmak için kendi şükran listemi hazırlamıştım.

Yaşadığım şey çocuk istismarı değildi, ama kesinlikle çocukluktan kopmaydı. *"Pozitiflik!"* in başarısının ardından *"Pozitif Olarak Pozitif!"* adlı bir tekrar yayınlandı. Sonra *"Pozitiflik Çalışma Kitabı!", "Pozitif Noel!", "Amerikan Pozitifliği!", "Pozitiflik Pop!"* ve *"Her Gün Pozitif!"* geldi; bu kitaplar, koparılabilir formatta 365 klişe sunuyordu. Winchester'ın diğer tarafında büyük bir ev satın aldılar ve orada, her şeye rağmen Çok sayıda yatak odası olduğu için Leda ile ben ikiz yataklarımızda yan yana uyumaya devam ettik, üzerinde noktalı İsviçre desenli lamba da yanıyordu. Aramızda bir gölge oluşturduk. Kendi sürekliliğimizi yarattık.

Ekker imparatorluğunu nihayetinde çökerten şey AIDS salgını oldu; bu darbe olması gerekenden çok daha geç geldi. Artık kimse pozitif olmak istemiyordu. Lucas ne kadar kırgın olsa da ve imparatorluğunu farklı bir markayla hayal edemese de, onları ayakta tutacak bolca para vardı. Annem rakamlarla arası iyi olan bir insandı, Lucas ise değildi. Hakkını vermek gerekirse, tüm mali kararları ona bırakmıştı. Ona altın Rolex'i , Porsche'yi *veya* tekneyi alabileceğini, ancak altın Rolex'i , Porsche'yi *ve* tekneyi aynı anda alamayacağını söylemişti. O da arabayı seçti ve dördümüz de üniversiteyi borçsuz bitirdik.

42. Cadde'nin altındaki tünelden çıktım ve Grand Central terminalinden hızla geçtim, yukarıya bakıp yıldızlarla boyanmış mavi tavan kemerini gördüm. Yıldızlar kimin dikkatini çekmezdi ki? Jacqueline Kennedy Onassis ülkesi için en büyük fedakarlığı yapmıştı ve yine de bu güzel tren istasyonunu kurtaracak enerjiyi bulmuştu; geçmişe yenik düşmemenin canlı bir kanıtıydı bu. Jackie aynı zamanda bir kitap editörüydü, bunu şimdi hatırladım. Eddie'nin onunla hiç tanışıp tanışmadığını merak ettim.

Panoya baktıktan sonra aceleyle dokuzuncu perona koştum ve son anda kapılardan içeri girdim. Tahmin ettiğim gibi, yer bulmakta hiç zorlanmadım. 6:23 treninde nihayet ihtiyacım olan şeyi buldum: pencereden dışarı bakıp kimseye açıklama yapmadan geçireceğim otuz dakikalık sessiz bir zaman.

Jonathan'ı kot pantolonu ve beyaz gömleğiyle peronda beklerken görünce (emeklilik için giyinme sanatını henüz öğrenmemişti), Wisconsin'de çok uzun süre kalırsa onu özleyebileceğimi düşündüm. Leda'nın o zamanlar evliliğimize karşı olduğunu hatırladım. "Yok olan baban öldü ve sen hemen senden on yedi yaş büyük hastane yöneticisiyle mi birlikte oldun? Bunun sorununu anlamak için bir uzmana ihtiyacın olduğunu sanmıyorum." Ama bu yirmi yıl önceydi. Şimdi Jonathan'ı seviyordu. Herkes Jonathan'ı seviyordu.

"Suşi aldım," dedi bana sarılarak. "Bence bu geceyi evde geçirmek daha iyi olurdu."

Ev. Ah, ev her şeyden daha iyi olurdu. Bunu hiç düşünmemiştim. Hala bolca ışık vardı. Arka bahçede oturup şakayıkların açılışını izleyebilir, ayakkabılarımızı çıkarıp ayaklarımızı çimenlere gömebilirdik. Sanki bir dönem şehirde kalmış gibi hissettim.

Beni arabaya kadar götürdü, kapımı açtı ve yerleşmemi bekledi. "Ne kadar yorgun olduğunuzu tahmin bile edemiyorum," dedi.

Ona doğru gülümsedim, belki de uzanıp emniyet kemerimi bağlayacak diye düşündüm. "Gerçekten de ilginç bir gündü."

“Leda işlerinizi yoluna koymanıza yardımcı oldu mu?”

"Bu konuyu konuştuk. Sorunu çözmenin tam olarak ne gerektireceğinden emin değilim."

Jonathan arabaya bindi. Arabayı geri geri çıkarırken omzunun üzerinden bakarak, "Keşke benimle gelsen," dedi. "Biliyorum istemiyorsun ama yılın bu zamanı çok güzel ve Bea seni görmeyi çok isterdi."

"Biliyorsun, Wisconsin'e gitmeyeceğim."

“Ama en azından bir dakika da olsa bunu düşünebilirdiniz, değil mi?”

Başımı salladım. Uçakla seyahat etmiyordum. Babam Buddy Zabriskie öldüğünden beri uçmayı bırakmıştım, yani Jonathan ve ben hiç birlikte uçağa binmemiştik. Benimle evlendiğinde sınırlarımı biliyordu, yine de zaman zaman bu sınırları zorlayıp zorlamadığını görmek isterdi. Balayımızı Cape Cod'da, tatillerimizi Maine'de geçirmiştik. Kızlarından biri Philadelphia'da, diğeri Baltimore'da yaşıyordu ve her iki durumda da uçmaktan daha hızlı araba kullanmaktı. Verdiğim rahatsızlığın farkındaydım, ama diğer insanlar büyük yüklerle yaşıyordu. Metroya binmeyen, asansöre binmeyen eşler vardı. Köprüden araba sürmekten korkan, nehrin altından geçen tüneli kullanmayı reddeden eşler vardı. Onuncu evlilik yıldönümümüz için *Queen Mary* gemisiyle Southampton'a, oradan da Manş Tüneli'yle Paris'e gitmiştik. Muhteşemdi.

Jonathan bir keresinde Şükran Günü yemeğinde kız kardeşime beni iyileştirebilecek birini tanıyıp tanımadığını sormuştu—hipnotizma veya EMDR—ve büyük bir sürprizle kız kardeşim evet, eğer denemeye istekliysem beni biriyle tanıştırabileceğini söylemişti. Ona bir tabak kızarmış tatlı patates uzattım ve denemeye istekli olmadığımı söyledim. Eğer uçakta benzer bir deneyim yaşamış olsaydı, muhtemelen benzer bir sonuca varacağını, ayrıca Jonathan'ın kız kardeşiyle vakit geçirmesinin sağlıklı olduğuna inandığımı, tıpkı benim de kendi kız kardeşimle vakit geçirmemin sağlıklı olduğuna inandığım gibi, söyledim.

"Şimdi seni yalnız bırakmak istemiyorum," dedi. "Keşke gelsen."

“Neden yalnız olmayayım ki?”

"Anlaşılan onu görmek seni sarsmış."

“Şaşırdım ama sarsılmadım. Eddie'yi gördüğüme sevindim. Eddie'yi görmekten çok mutlu oldum.”

"Peki, onu arayacak mısın?"

“Elbette arayacağım.” Profiline baktım. Gözlerini yoldan ayırmadı. “Eddie’yi severdin, değil mi?”

Jonathan başını salladı. "Evet."

Eve döndüğünden beri herhangi bir paketleme işi yapmış mıydı yoksa öğleden sonrayı kafasında mı kurcalamıştı diye merak ettim. "Peki sorun ne?"

Bir an fazla sessiz kaldı, sonra cesaretini göstermek için hafif bir gülümsemeyle bana baktı. "Geri döndüğümde burada olacağından emin olmak istiyorum."

"Cidden mi? Eddie Triplett'le kaçacağımı mı düşünüyorsun?"

“Hayır,” dedi. “Ama kabul etmelisin ki, o seni diğerlerinden daha çok seviyor gibi görünüyor.”

“Jonathan, o benim üvey babam.”

Bu açıklama hiç de teselli edici değildi.

Evlendiğimizde otuz bir yaşında genç görünümlü bir gençtim, Jonathan'ın saçları ise karısının ölümünden sonra beyazlamıştı. O ilk günlerde bir baba ve kızın birlikte akşam yemeğine çıkmasının ne kadar güzel olduğunu birçok garson dile getirmişti. İkimiz de bu konuda ne yapacağımızı bilemiyorduk. Özellikle sevdiğim bir elbiseyi hatırlıyorum, beyaz bir bluzun üzerine giydiğim lacivert bir önlük. Bir gün Jonathan benden onu atmamı rica etti. "Uzun boylu öğrencilerinden birine ver," dedi. "On iki yaşında gibi görünmene neden oluyor."

Bu günlerde kimse bize dönüp bakmıyordu çünkü artık onun çok daha genç karısı değildim. Elli yaşını rahatlıkla geçmiş bir kadındım ve Jonathan da yetmiş yaşına yeni girmişti. Sonunda mükemmel bir çift olmuştuk ve kocam şehir dışındayken bu durumu bozmamam için emin olmak istiyordu.

Bunu bir gün Eddie'ye anlatırım. Jonathan'ın olabilecekler konusunda endişeli olduğunu söylerim ve sonra ikimiz birlikte güleriz.

Jonathan ve ben arka bahçede, Adirondack sandalyelerinde oturarak suşilerimizi yedik. Güneş, içeri girmemizi beklemekten yorulup geceyi sonlandırana kadar orada kaldık. Annesinin evinden ve orada yapılacak işlerden, bir ömür boyu biriktirilmiş eşyalardan nasıl kurtulacağımızdan bahsettik. Bea'nın oğullarından biri birkaç günlüğüne yardım etmek için

Madison'dan arabayla gelmeyi planlıyordu ve Jonathan'ın büyük kızı Sydney de Philadelphia'dan uçakla gelecekti. Bea'nın kocası da orada olacaktı. Hala kendimi suçlu hissetmiyordum. Aksine, bu kadar çok kişinin yardıma gelmesinden memnundum.

Jonathan, "Seyahat edebilmek güzel olurdu," dedi.

Konuşmanın tekrar aynı yöne döneceğini görünce, "Seyahat ediyoruz," dedim.

"Belirli bir yaşa gelince zamanın sonsuza dek uzamayacağını anlıyorsunuz."

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Bir kutu çilek çıkarmıştım ve onları tatlı olarak yedik, küçük yeşil şapkalarını çimenlere düşürdük.

"Uzun süre çalıştım," dedi.

"Biliyorum, yaptın."

“Emekli olma zamanı geldiğinde bazı yerler görebileceğimi düşünmüştüm. Dünyayı dolaşmama gerek yok ama bazı yerler görmek isterim.”

“Jonathan, birbirimizi yirmi yıldan fazla süredir tanıyoruz.”

"Sorun sadece uçmaktan korkman değil," dedi. "Sorun şu ki, benimle hiçbir yere gidemezsin."

"Neyden bahsediyorsun?" Yolculuk konusunda endişeli miydi?

"Bolca paramız var, ama sen çalışmaya devam etmek istiyorsun."

“İkimiz de çalıştık. Hep çalıştık. Kimse okula gelip bana işten ayrılma teklifinde bulunmadı. Ben hala çalışıyorum.”

Bana baktı. "Elimizde olan zaman bu."

“Yani işimden ayrılıp tekrar uçmaya başlamamı mı istiyorsunuz? Bunların hiçbiri ilgimi çekmiyor.”

"Bakın, sorun da tam olarak burada," dedi. "Tam olarak orada."

" *Sizinle* ilgilenmediğimi söylemiyorum. Beni tanıdığınızdan beri, uçmayan bir okul öğretmeniyim. Değişmedim. Kiralık bir evde yaşıyoruz." Bu yaz Wellfleet'teki evdeydik. Hala tatile gidiyoruz." Jonathan harika bir insandı, harika bir kocaydı ve... Yeni bulduğu boş zaman onu biraz dengesizleştirmişti. Uyum sağlamaya çalışıyordu. Ben de buna sıkıca tutundum.

“Fiji’ye gitmek istiyorum,” dedi. “Milford Sound’u görmek istiyorum.”

Hiçbir şey söylemedim. Bunun nereye varacağını görmek için bekledim. İkimiz de yıldızlara bakıyorduk.

“Candy’nin tüm hayalleri seyahatle ilgiliydi. Kızlar büyüdüğünde, biraz para biriktirdiğimizde, birlikte yerlere gidecektik.”

"Şeker?"

“Bunların hiçbirini yapamadı. Öldüğünde kırk yaşındaydı ve ölümünden önceki yıllarda seyahat edemeyecek kadar hastaydı. Üniversitedeyken Roma ve Floransa'yı ziyaret etmişti, hepsi bu.”

“Üzgünüm. Korkunç bir şeydi, ama ben öyle görmüyorum—”

"Öleceğimiz gerçeği ortada ve yapabilecek durumdayken yapmak istediğimiz şeyleri yapmayı düşünmeliyiz."

Belki de annesinin evini temizleme ihtimali onu bu konuyu gündeme getiriyordu, ya da belki de Eddie'nin gelişinden gerçekten tehdit altında hissediyorsa, bana da gidebileceğini ima ediyordu. Belki de ilk karısının Wisconsin'e gidip tavan arasındaki eski karne kutularını ayıklamaya ne kadar sevineceğini düşünüyordu. Tek bildiğim, sabah gideceği ve kavga etmek istemediğimdi. "Belki kızlardan biri gitmek ister."

“Nereye?”

“Bilmiyorum. Fiji, Milford Sound.”

Başını salladı. "Onların kendi hayatları var. Kapıdan çıkıp benimle birlikte seyahat edemezler."

Ve bunu elbette yapabilirdim. "Bea'ye sor," dedim.

Bir süre o nesneyle baş başa kaldı.

“Bea hiçbir yere gidemiyor,” dedim. “Yıllardır annenize bakmakla meşgul. Eminim gitmekten çok mutlu olurdu.”

Jonathan bir çilek daha yedi. "Belki."

"Bu konu hakkında konuşmak için bolca vaktiniz olacak."

Bekledi. Aklında bu fikri evirip çevirdiğini, ikisinin Kyoto'da veya Roma'da nasıl görünebileceğini düşündüğünü anlayabiliyordum. "Candy hakkında bir şey söylediğim için özür dilerim."

"Biliyorsun, Candy hakkında konuşabilirsin."

Başını salladı. "Hâlâ onun için üzülüyorum, hepsi bu. Kaçırdığı her şeyi düşünüyorum; sadece seyahatleri değil, düğünleri, torunlarını da."

Sandalyemin geniş kolunun üzerinden uzanıp elini tuttum. Ateş böcekleri çimenlerin üzerinde kısa süreli sarı ışıklar saçıyordu. "Hala eşyalarını toplaman gerekiyor."

Ayağa kalktığımızda birkaç dakika birbirimize sarıldık ve içeri girdiğimizde bavulu yataktan aldım ve seviştik; bu, onu rahatlatmanın

bildiğim en iyi yoluydu. Ona gidip geri gelebileceğini, benim burada olacağımı ve her şeyin yolunda olacağını söylüyordum.

Sabahleyin Jonathan'ı havaalanına götürdüm, yapmayı bildiğim en güven verici ikinci şey buydu. Eve dönerken annemi arayıp Eddie'yi gördüğümü söylemeyi düşündüm ama dokuz yaşındayken geçirdiğim araba kazasından sonraki haftaya takılıp kaldım. Leda hâlâ ikinci kattaki hastanedeydi, bağırsaklarında peristalsis (bağırsak hareketleri) olmuyordu ve Eddie de dördüncü kattaki hastanedeydi, ayak bileğinden ameliyat olmuştu. 1980'de sigorta şirketleri, insanların iyileşene kadar hastanede kalmasına izin veriyordu. Benim ise yüzümün sol tarafında acı verici bir dikiş sırası vardı. Annem, sokağın aşağısındaki Cathcart'ların evinde kalmamı ayarlamıştı. En iyi arkadaşım Tavia ile okula gidecektim. Endişelenecek çok şey vardı ama hiçbir şey sona ermiyordu. Hastaneye gitmeyi seviyordum. Leda'dan Eddie'ye bir not yazmasını istiyordum: "Sevgili Eddie, ayağın için üzgünüm. En kısa zamanda iyileş. Sevgiler, Leda." Leda, "ayak bileği" kelimesini nasıl yazacağını bilmediğini itiraf etti. Sonra iki kat yukarı çıkıp kağıdı teslim ederdim ve Eddie'nin cevabını yazmasını beklerdim. "Sevgili Leda," diye başladı aynı kağıdın arkasına, "Hala hastanede olduğunu duyduğuma üzüldüm. Umarım senin katında benim katımdan daha fazla eğlence vardır. Dördüncü kat en sıkıcı kat. Yemekler kötü ve yalnızım. Bence bizi çift kişilik bir odaya yerleştirmeliler. Sana dondurmamı verirdim. Sevgiler, Eddie."

Eddie'nin o kadar da kötü bir zaman geçirdiğini sanmıyordum. Annem üzerinde çalıştığı kalın el yazmasını getirdi ve o da yatağında doğruldu, işaretlemeler yapmaya başladı. Hastanedeki Eddie, evdeki Eddie'den çok farklı görünmüyordu, tek farkı cüppesinin altında yeşil bir önlük giymiş olmasıydı. Farklı olan bendim. Tam yanında kalmak istiyordum. Yatağının ayak ucunda kıvrılıp uyumak istiyordum.

"Dikişler nasıl?" diye sordu bana.

"Kaşıntılı." Anladım ki dikişler, olup biten her şeye kıyasla önemsiz bir şeydi.

"Biliyorsunuz, yara izleri insanları daha ilginç kılıyor. Sadece korsanlar için değil, tüm insanlar için."

Eddie'ye herhangi bir yara izi olup olmadığını sorduğumda, örtüleri kenara itti ve alçısız olan çıplak bacağını uzattı. Bacağı soluktu ve uzun, koyu renkli tüylerle kaplıydı; çekici olmayan bir bacaktı ama yine de bir şekilde görmek heyecan vericiydi. "Tam orada," dedi. "Komşunun köpeği Judith diz kapağımı çıkarmaya çalıştı. Yirmi üç dikiş, çok teşekkür ederim."

Yüzümde yirmi altı dikiş vardı ama rekabetçi görünmek istemedim. "Kaç yaşındaydın?"

"On iki."

“Judith’e ne oldu?”

“Hiçbir sorun olmadı. Ailesinin güzel, büyük bir arka bahçesi vardı ve etrafını çitle çevirmişlerdi. Judith'in bundan hiç rahatsız olduğunu sanmıyorum.”

Gülümsedim. Her zaman bir köpek istemiştim.

"Daphne, sende en çok neyi sevdiğimi biliyor musun?"

"Ne?"

“Köpeği sordun. İyi olduğumu biliyordun. Tam gözlerime bakıyordun. Judith'in de iyi olduğundan emin olmak istedin.”

"Neyse ki diz kapağını yemedi."

“İkimiz de aynı durumdayız,” dedi. “Hadi git, mektupları kız kardeşine götür. Ben işime geri döneceğim. Kimse hastanedeyken işten çıkarılmak istemez.”

Yatağa gittim, mektubu aldım ve Eddie'ye bir öpücük verdim. Ayrılmaz bir ikili olduğumuza inanıyordum. Her zaman birbirimizi çok sevmiştik, ama artık işler farklıydı.

Buddy hastanede bizi ziyarete geldi, ya da Leda'yı ziyarete geldi ama ikimiz de oradaydık. Ona haberi veren annemiz, sanki yeni hatırladığı acil bir görevi varmış gibi, o içeri girer girmez odadan çıktı. Leda'ya doldurulmuş bir ıstakoz getirdi ve onu yatağın üzerinde gezdirdi, bu da Leda'yı güldürdü. Bana da bir tane getirmediği için üzgün olduğunu söyledi. "Sen de kaza geçirdin," dedi, belki de Leda'nın apandisitinin bir araba kazasında patladığını düşünüyordu. Ona iyi olduğumu söyledim ve Leda, ıstakozun yataklarımızın arasındaki komodinin üzerinde, ikimizin de ıstakozu olması için yatabileceğini söyledi.

Dört gün sonra her şey altüst oldu. Okuldan sonra eve yürüdüm ve annemi mutfakta, hıçkıra hıçkıra ağlarken, başını mutfak masasına yaslamış, omuzları titrerken buldum. Eddie ya da Leda ölmüş olmalıydı, hangisi

olduğunu bilmiyordum. Her iki durumda da hayatta kalamayacaktım. Kapı eşiğinde titreyerek durdum ve sonunda başını kaldırıp beni gördüğünde, annem Eddie ile boşanacaklarını söyledi.

"Ne?"

Masadaki peçete tutacağından bir peçete alıp gözlerine bastırdı. Ağlamayı durduramıyordu. "Eddie'den boşanıyorum."

"Neden?" Bu gerçekten söylediğim bir kelime miydi, yoksa bir ses mi çıkardım?

“Seni öldürebilirdi.” Sanki kaza az önce olmuş ya da tam şu anda oluyordu— *GÜM!* —sadece bu sefer o arabanın içindeydi. “Böyle karanlıkta araba sürmek, gece dışarı çıkmak.”

“Eve gidiyorduk. Onun suçu değildi,” dedim. Ağlamıyordum. Kimse ölmemişti ve onun bahsettiği şey, kesinlikle açıklayabileceğim bir tür delilikti.

"Leda hastanede ölüm döşeğinde, sonra o seni dışarı çıkarıyor ve neredeyse öldürüyor."

Onun benim ölümümden mi endişeleniyordu? Beni kaybetmekten mi korkuyordu? "Araba kaydı."

“Ona güvenemem. Çocuklarımı ona emanet edemem.”

Bu konuşmanın bir benzeri, sonraki ay boyunca yirmi, otuz veya kırk kez daha tekrarlandı ve bu süreç boyunca... Annemin sürekli anlatmasıyla hikaye iyice şekillendi. Eddie, hayatıma karşı çok dikkatsiz davrandığı için ailemizden ayrılmak zorunda kaldı. *Beni* karda yardım bulmaya *göndermişti* . Bileği kırık ve ayağı acil durum freniyle sıkışmış olmasına rağmen, kendisi yardım aramaya zahmet *etmemişti* . Boşanmalarının sebebi benim miydi?

“Senin suçun değil, benim suçum da değil. *Onun* suçu,” dedi annem.

O kısmı hiç dinlemedim çünkü eğer benim güvenliğim için boşanmak zorunda kalıyorsa, bunun benim hatam olduğu açıktı. İçimde taşıdığım gerçek buydu. Onu sorgulamadan çiğneyip yuttum. Dokuz yaşındaydım. Kalbim bu darbeyle paramparça oldu.

Ama şimdi elli üç yaşındaydım ve Cumartesi sabahı LaGuardia'dan dönerken, ilk defa kazadan sonraki gün, ahududu çiftliğinde bulunduğumuz gün ile dört gün sonra annemi mutfakta ağlarken bulduğum gün arasında nelerin değiştiğini merak ediyordum. Annemin hastanenin bir katından diğerine gidip, Leda'nın yatağının yanında, Eddie'nin yatağının yanında

oturduğu o dört gün ne olmuştu? Bitkin düşmüştü ve sık sık ağlıyordu, ama minnettarlıkla ağlıyordu. Herkes hayattaydı.

Dokuz yaşındayken hikâyeyi sorgulayacak kadar bilgiye sahip değildim ve her şey dayanılmaz hale geldiğinde bir kenara bıraktım. Ama şimdi acı verici değildi. Şimdi yaşadığımız bu şey bir merak konusu olmuştu ve bunu havaalanından dönerken Hutchinson Nehri Otoyolu'nda çözmeye niyetim yoktu. Bunu çözene, Leda ile konuşana kadar annemi aramayacaktım. Eve döndüğümde onun yerine Eddie'yi aradım.

Kapıyı ilk çalınca açtı. "Daphne!" diye bağırdı.

"Eddie!" dedim.

"Telefonum elimde dolaşıyordum demek istemiyorum ama telefonum elimde dolaşıyordum."

Duygularını açıkça belli eder misin?

"Görebiliyor musun?"

"Işıltılı."

“Westchester'da mıymış? Hiç düşünmezdim. Ah, Daphne, sesini duymak çok güzel.”

“Ben de aynı şeyi hissediyorum.” Eddie de hepimiz gibi yaşlanmıştı ama sesi hâlâ aynıydı. Bana bir Yunan restoranından paket servis menüsünü okusa bile mutlu olurdum: ıspanaklı börek, baba ganuş, baklava.

"Seni uzun zamandır hatırlıyorum ve hâlâ inanılmaz derecede tazesin. Ne kadar zaman geçti?"

Ona kırk dört yıl dedim.

Islık çaldı. "Kırk dört yıl. Bu ne kadar da ilginç, değil mi? Şimdi büyümüşsün ve evlenmişsin. Güzel bir düğün müydü? Bunu sana dün sormayı unutmuştum. Buddy Zabriskie seni nikah masasına kadar götürdü mü?"

“Güzel, küçük bir düğündü ama Buddy ben evlenmeden önce vefat etti. Jonathan'la da böyle tanıştım. Buddy hastayken hastanede tanıştık.”

“Ah, özür dilerim,” dedi Eddie ve bunu sesinden anlayabiliyordum. Gerçekten de üzgündü. “O zaman söylememe izin verilmemişti ama babanıza çok düşkündüm.”

"Onu tanıyor muydunuz?"

“Onu *tanıdığımdan* emin değilim ama seni ve Leda'yı almaya geldiğinde eşyaları ben teslim ederdim. Ya da seni almak için Gloucester'a kadar arabayla giderdim. Hatırlıyor musun?”

Ve sonra, bulanık bir şekilde de olsa, Eddie'nin bizi geri almak için babamın dairesine gelmesinin verdiği sevinci, otoyola geri dönene kadar o sevinci nasıl dikkatlice bastırdığımızı hatırladım. "Buddy'nin duygularını incitmekten çok korkuyordum," dedim. "Ayrılmaktan ne kadar mutlu olduğumuzu asla bilmesini istemedik." Ya da Eddie'yi görmekten ne kadar mutlu olduğumuzu.

“O kadar düzgün bir adamdı ki, evlenmeye hiç hakkı yoktu, hele çocuk sahibi olmaya hiç hakkı yoktu. Hatırlıyorum, hepinizi arka koltuğa bağladıktan hemen sonra kapıyı kapatır, bana bakardı ve gözleri kocaman olurdu, başını hafifçe sallardı, sanki 'Ne oldu böyle?' der gibiydi. Tek istediği teknesinde olmak, günün sonunda arkadaşlarıyla birkaç bira içmekti. Annen sürekli ikinize de şapka takması için ona bağırırdı.”

"Buddy'nin bize sürekli şapka almasının sebebi bu muydu?"

“Kızlar konusunda tamamen şaşkındı. Erkeklerle daha iyi anlaşıyor olabilir ama bundan emin değilim. Orada kaldığın süre boyunca sana sürekli Cheetos mu yedirdi?”

"Aşağı yukarı öyle."

"Döndüğünde her zaman turuncu bir toz tabakasıyla kaplı olurdun. Mishima'nın ' *Denizden Düşen Denizci'* romanını hiç okudun mu?"

Gülümsedim. Gerçekten de gülümsemiştim.

“O senin babandı. Doğası okyanusta yaşamaya yatkındı. Annen onu değiştirebileceğini sandı ama kimse başkasının doğasını değiştiremez.”

"Neden denemek istedi ki?" İşte bu kısmı asla anlamamıştım.

“Buddy Zabriskie oldukça çekici bir adamdı. Erkeksiydi, biliyor musun? Kadınlar ona martı sürüsü gibi üşüşüyordu.” Eddie iç çekti. “Zavallı annen. Koca seçme konusunda pek becerikli değildi.”

“Üçüncü kez evlendi. Bu evliliği kalıcı oldu.”

"Üçüncü deneme şans getirir derler. Bu seferki nasıl olacak?"

“Kesinlikle olumlu.”

"Bunu nasıl kastediyorsunuz?"

“Lucas Ekker ile evlendi. O kitapları hatırlıyor musunuz?”

"Lucas *Ekker* ile mi evlendi? Şaşkınım."

"Onu tanıyor muydunuz?"

“Elbette onu tanıyordum! Houghton'da çalıştığımız zamanlarda annen onun halkla ilişkiler sorumlusuydu. Ne kadar da sıkıcı, ukala bir adamdı.”

"İşte o."

“Buddy Zabriskie, ben ve Lucas Ekker arasındaki bağlantıyı hayal etmek bile beni ürpertiyor.”

“Annemin geniş bir yelpazesi vardı.”

“Ona her türlü mutluluğu diliyorum. Gerçekten de. Hayatında biraz huzuru hak ediyor. Ona birbirimize rastladığımızı söyledin mi?”

“Henüz yapmadım.” Telefonla birlikte mutfak kapısından çıkıp arka bahçeye gittik ve Jonathan’ın Adirondack sandalyesine oturdum.

“Elbette, bir kere bunu yaptığında senden bir daha haber alamayacağım korkusu var. Anılarını tekrar o küçük kutusuna koymak zorunda kalacağım, ama öyle olsa bile, bu benim için harika oldu. Bunca yıl sonra seni tekrar görmek, böyle konuşabilmek benim için ne anlama geldiğini anlatamam.”

"Neden sanki içimizden biri ölecekmiş gibi konuşuyorsun?"

"Çünkü umutlanmaktan korkuyorum."

Jonathan'ın yükseltilmiş yataklarından birinde iki minik tavşan taze ıspanakları yiyordu. Tavşan cenneti. "Annem bana senin demokratik seçimleri devirmek için çalışan bir Rus ajanı olduğunu söylese bile, yine de seninle akşam yemeğine çıkmak isterdim."

“İster misin? Ah, Daphne, bu harika olurdu. Tüm masrafları Kremlin'e öderim. Jonathan'ı da getir! Belki Leda ve kocası da gelmek isterler.”

Jonathan, kız kardeşiyle birlikte Wisconsin'de annelerinin evini temizliyor.

Bu bilgi üzerine o kadar uzun bir sessizlik oldu ki, telefonun kesilip kesilmediğini merak ettim. "Orada mısınız?"

"Özür dilerim," dedi. "Düşünüyordum."

“Bekleyebilirim. Arka bahçedeyim. Burası çok güzel.”

"Yarın akşam Century Club'da bir partiye gitmem gerekiyor."

“Bazı veliler kızları için orada mezuniyet partileri düzenliyorlar. Her zaman bir iki öğretmeni de işin içine katmayı seviyorlar. Partiler çok daha şık oluyor.”

“Orası doğru yer. Bu parti çok şık olacak, smokin giyilecek. Bir arkadaşımı da davet etmiştim ama arkadaşım üşüttü, yaz nezlesi. Bu sabah pişmanlığını dile getirdi. İşin aslı, gitmemem mümkün değil. Elliinci evlilik yıldönümü, elli çift, çok detaylı. Eğer gelmezsem ya da gelip de birini getirmezsem Polly beni asla affetmezdi. Elliinci evlilik yıldönümünde kırk dokuz buçuk çift onu öldürürdü.”

“Bu bir davetiye mi?”

"Sana sormak düşüncesi bu kadar bunaltıcı gelmeseydi, öyle olurdu."

"Seninle gelmekten memnuniyet duyarım."

Yine telefonda sessizlik vardı ve bu sefer beklemem gerektiğini anladım. Bacaklarımı önüme doğru uzattım, yüzümü güneşe çevirdim. Jonathan şık bir emeklilik partisi istemişti ve ben de onun için düzenlemiştim; bu da Century Club'a giyeceğim mükemmel bir elbisem olduğu anlamına geliyordu.

Eddie, sesi kısık bir şekilde, "Seni bir daha görürsem, bunun böyle olacağını düşünürdüm," dedi.

"Ne gibi?" diye sordum. Bunu onun ağzından duymak istiyordum.

"Sanki hâlâ ikimizdik, sanki arabadaydık."

“Biliyorum,” dedim, Eddie'yi tekrar görmenin nasıl bir şey olacağını hayal edememiş olsam da. Çocukluğumun sona ermesinden sonra, onu hiç hayal edememiştim.

"Bana bir iyilik daha yap."

"Adını koy."

“Annenize benimle geleceğinizi söylemeyin. Her şey bittikten sonra söyleyebilirsiniz, ama sizi görmeden önce onu arayıp gitmemeye karar vermenizden endişelenmek istemiyorum.”

"Gerçekten de bir Rus ajanısınız, değil mi?"

"Bu bir iş," dedi.

“Annemi gelecek hafta arayacağım.”

"Daphne, sen her zaman nazik bir çocuktun ve nazik bir yetişkin olarak büyüdün."

Eddie, Bronxville'den beni almak için araba kiralayacağını söyledi. Ona Leda'nın evinden almasını söyledim. "Böylece geç olursa eve gitmek zorunda kalmam. Şehirde geceyi geçireceğim. Zaten hep orada uyuyorum." Ona Gallant Green'deki Has'ın adresini verdim. Yarın görüşeceğimizi söyledim.

Annem söz konusu olduğunda ihanet kokusu beni rahatsız etmedi. Kız kardeşim gibi ben de, erkek kardeşim Christopher'ın karısı Paula da (ki o en sevilendi) gibi, haftada bir veya iki kez onu sadakatle arardım. Erkek kardeşim Matthew, Lyle adında bir dişçiyle evliydi ve Lyle da, kardeşlerim gibi, düzenli arama standartlarına tabi değildi ve elbette Jonathan ve Leda'nın kocası Steve'in hiç araması beklenmiyordu. Ataerkilliğin kanunları böyleydi. Annem telefonun iki yönlü çalıştığına inanmadığı için, ondan

haber alma ve yalan söylemeye zorlanma ihtimalim yoktu. Bir sonraki görüşmemizde ona Jonathan ve benim Met'te Eddie'ye rastladığımızı söylerdim.

Jonathan'a Eddie ile Century Club'a gideceğimi söylememem daha da rahatsız edici bir ihmaldi. Kocama yalan söylemek istemiyordum, ama aynı zamanda Wisconsin'de kutuları toplarken üvey babamla kaçtığımdan endişelenmesini de istemiyordum. Bana asla gitmememi söylemezdi, ama bu onu rahatsız ederdi, bu da beni rahatsız ederdi. Bu sefer Eddie ile aramda ne olursa olsun, ikimiz arasında kalmalıydı.

Öğrencilerimden birinin veya okuldaki kızlardan herhangi birinin ailesi boşandığında, her zaman yardıma hazırdım. İlki, neredeyse tüm dönem boyunca İngiliz edebiyatı dersinde neşeli ve konuşkan olan Hannah adında tatlı bir kızdı. Dersten sonra sınıfın sol köşesine çekildi, başını sıraya koydu ve uyuyakaldı. Dersten sonra ona hasta olup olmadığını sordum ve hasta olmadığını, sadece yorgun olduğunu söyledi. Sonra sonraki iki ödevini teslim etmedi. Onunla bu konuda konuştuğumda özür diledi ama çok, çok yorgun olduğunu söyledi. Hemşireyle konuşması gerektiğini söyledim ama reddetti. Ailesini aramam gerektiğini söyledim ve ayağa kalkıp sınıfımın kapısını kapattı. Bana ailesinin boşandığını söyledi.

Jonathan, hepimizin birer hizmet alanı olduğuna inanıyordu. Kendisininkinin metastatik melanom olduğunu söylerdi, ama gerçekte bu çok daha büyük bir şeydi. Jonathan'ın hizmet alanı kayıptı; elbette bir eşin kaybıydı, ama bunu bir arkadaşın, bir ebeveynin, bir çocuğun kaybına nasıl dönüştüreceğini biliyordu. Ofisinde hiç kalmadığı için mükemmel bir hastane yöneticisiydi. Koridorlarda dolaşırken, acı çekenleri gözlemlerdi. Jonathan, sadece hastaların ve ailelerinin değil, hemşirelerin, doktorların ve temizlik personelinin de acı çekenlerin yanında nasıl duracağını biliyordu. Ne zaman konuşacağını, ne zaman sessiz kalacağını, ne zaman bir bardak su getireceğini veya bir yabancıyı kollarına alacağını biliyordu. İnsanları teselli etmenin onun görevi olduğuna inanıyordu ve bu sorumluluktan asla kaçmadı. Bu, benim ve ebeveynleri ayrılan kızlar için de böyleydi. Ebeveynlerin kızlarının suçu olmadığını söyleyen o klişe sözleri tekrarlayabilirdim çünkü hepsi doğruydu. Onun suçu değildi, ama bununla yaşamak zorunda kalacak olan oydu. Bazen sadece bir öğle yemeği yerdik, diğer kızlar ise aylarca bana yakın kalırlardı. Bu, hepsi için korkunç bir kayıptı, bildikleri hayatlarının sonuydu. Düşününce, dayandığım şey

babamla olan deneyimimdi; onu ancak öldüğünde özlediğimi fark etmiştim. Eddie'yi özlemenin acısı, özellikle de onun uzaklaştırılmasının sebebi olarak ben gösterilmişken, benim için düşünülemeyecek kadar büyüktü.

Ablama mesaj attım ve ertesi gece onun dairesinde kalmak için plan yaptık. Leda ve Steve'in bolca boş yatağı vardı. Kızların hiçbiri henüz üniversiteden eve gelmemişti. Sadece oğulları Henry oradaydı ve Henry Ha beni gördüğünde her zaman çok mutlu olurdu.

Leda, "Eddie'den erken gelip bizimle bir içki içmesini rica et," dedi. "Sence bunu yapar mı?"

"Bunu yapacağını biliyorum."

"Onun ne içtiği hakkında bir fikriniz var mı?"

Leda, bir misafirin hayal edebileceği her şeye sahipti, ama bu Eddie içindi ve her şeyin doğru olmasını istiyordu. Ona Eddie'nin Chardonnay içtiğini söyledim.

Ertesi öğleden sonra elbisemi gece çantasına katlarken Jonathan aradı. "On iki kişilik bir porselen yemek takımı ister miyiz?" diye sordu.

"Çin?"

"Ekmek tabakları, salata tabakları, tatlı tabakları, öğle yemeği tabakları, kremalı çorba kaseleri, düz çorba kaseleri, tureen ve hindi tabağı dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere servis takımları, hepsi fermuarlı, kapitone çantalarda."

“Pekâlâ, buna ihtiyacımız yok,” dedim, nereye koyacağımızı bile merak ederek. “Elimizdeki porselenleri kullanmıyoruz.” Elimizdeki porselenler, Jonathan ve Candy'nin düğün hediyesi olarak seçtikleri porselenlerdi; gümüş çatal bıçak takımlarının, ayaklı su bardaklarının ve minik porselen çiçek buketlerine benzeyen masa kartı tutucularının olduğu zamanlardan kalma. Bu, şüphesiz, Jonathan'ın annesinin evlendiğinde seçtiği porselenlerdi, ya da *annesinin* porselenleriydi. “İstiyor musun? Duygusal bir değeri var mı?” Akşam çantamı bulmak için dolaba gittim.

“Her şey duygusal. Her şey önemli ama hiçbir şey önemli değil. Sana sormadığım şeylere inanamazsın. Bea, porselenler hakkında sormam gerektiğini söyledi.”

"Bea bunu istemiyor mu?"

"Bea, satabileceklerini satıp geri kalanını çöpe atacak bir hizmet firmasıyla çalışmak istiyor."

Baldızıma karşı birden bire bir sevgi seli hissettim. "Fena bir plan değil."

“En azından hepsini gözden geçirmemiz gerekiyor. Bu ev annemin arşivi; kişisel eşyalarda kayıtlı koca bir hayatın tarihi.”

Siyah saten bir el çantası buldum ve çantaya attım, sonra şifonyerin alt çekmecesinden bir kutu mücevher çıkardım. İncilerimi hiç takmazdım. "Sanırım kızlar porselen istemiyorlar."

“Sanırım Sydney buraya benim ona bir şey göndermediğimden emin olmak için geldi. Rachel'a sürekli fotoğraf gönderiyor ama Rachel da hiçbir şey istemiyor.”

Söylediklerine dikkat edebilmek için yatağa oturdum. "Umarım eve bir nakliye aracıyla dönmezsin, ama ne istersen onu alabilirsin."

“Ne istediğimi bilmiyorum. Noel ağacı süslerini görmelisiniz, annemin seyahatlerde topladığı süsler, Bea ile çocukken yaptığımız süsler... Ama sadece Noel ağacı süsleri değil, Paskalya tavşanları, Paskalya sepetleri, Şükran Günü peçeteleri, 4 Temmuz şapkaları, otuz yıllık *Gourmet* dergisi, üç dev kutu dolusu dağınık fotoğraf... Babamın eşyalarının hepsini de elden geçiriyoruz.”

“Babanızın eşyaları mı?” Jonathan’ın babası, Jonathan ve ben tanışmadan yıllar önce vefat etmişti.

"Hepsini sakladı. Mendilleri, kemerleri, Rotary bültenlerini."

Yatağa geri uzandım, başımı küçük gece çantamın yanına koydum. "Bu çok fazla."

"Ona bağırmak istiyorum ama o öldü. Yaşlıydı ve öldü."

“Beni dinleyin. Bea ile bir geziye çıkmanız gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musunuz? Şimdiden planlamaya başlayın. Eşyalarınızı alıp götürecek servisi arayın. Üç gün sonra gelsinler. Üç gün boyunca her şeyi gözden geçirin ve eğer hepsine bakmazsanız, gerçekten bakmamış olursunuz. Yoksa aklınızı kaybedersiniz.”

“Ah, artık çok geç. Yatak odamdaki her şey hâlâ yerinde, çalışma masasının çekmecelerindeki, dolaptaki, yatağın altındaki her şey. Sanki Pompeii gibi. Burada sıkışıp kalacakmışım gibi hissediyorum, geçmişe düşecekmişim gibi ve geçmiş beni asla bırakmayacakmış gibi.”

Evli iki insanın birbirinden çok uzak ama aynı zamanda ayrı ayrı geçmişlerine doğru sürüklenmesini düşünmek ne kadar ilginç. "Bea nereye

gitmek istiyor? Roma'ya mı? Prag'a mı?"

"Norveç," dedi.

Gözlerimi kapattım. Kocamı ve kız kardeşini bir gemide, fiyortlara bakarken gördüm. Ona onu sevdiğimi söyledim.

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Seni o kadar çok seviyorum ki burada olmadığına sevindim. Eddie Triplett'i aradın mı?"

"Henüz değil."

"Onu aramalısın. Muhtemelen senden haber bekliyordur."

“Muhtemelen,” dedim. Yalan söylemek hiç bu kadar iyi bir davranış gibi gelmemişti. Jonathan'ın endişelenecek bir şeyi daha olmasına gerek yoktu, özellikle de endişelenecek bir şey yokken.

Telefon görüşmesini bitirdikten sonra, emeklilik partisi için aldığım ayakkabıları kutusunda buldum. İkisi de parıldıyordu ve yere kadar alçak topukluydu. Hiç kullanmadığım makyaj malzemelerini de topladım ve onları da kutuya attım. Her şeyi topladıktan sonra evi kilitledim ve tren istasyonuna doğru yürüdüm.

Yeğenim Henry köfteli sandviçin ikinci yarısını yerken annesi saçımı düzleştiriciyle düzeltiyordu. Annesinin planı, düzleştirdiği saçımı kıvırıp toplamaktı; bu, kızlarından öğrendiği karmaşık bir bakım becerisiydi. Mutfak masasında Leda'nın bornozunu giymiştim. İşini bitirdiğinde, onun emeğini bozmadan doğrudan elbisemi giyecektim.

Leda, apandisit ameliyatı ile Eddie'nin sürgün edilmesi arasındaki olayların sırasını anlattığımda, "Günler arasındaki bu tutarsızlığı hiç düşünmemiştim," dedi.

“Yani doğru anladım mı?” dedi Henry parmaklarını yalayarak. “Siz ikiniz küçükken, büyükannenizin ikinizin de aşık olduğu harika bir kocası vardı, sonra da hiçbir sebep yokken ondan boşandı.”

"Eh, mutlaka bir sebebi olmalıydı," dedi Leda.

"Bildiğim kadarıyla hiçbir sebep yok," dedi Henry.

Açıklama yaptım. “Bana, beni neredeyse bir araba kazasında öldürdüğü için böyle olduğunu söyledi, ama beni neredeyse öldürmedi.” Henry, annesinin empati yeteneğine ve babasının matematik zekasına sahip, harika

bir çocuktu. Henry odada olduğu her an, türümüzün hayatta kalacağına inanıyordum.

"Ve ondan sonra Bay Positive ile evlendi mi?"

On yıllar önce bizi şaşırtan bir gerçek karşısında yeniden hayrete düşmüştük, başımızı salladık.

“Yani Eddie senin üvey baban değil. Bay Pozitif senin üvey baban.”

Leda başını salladı. "Eddie Triplett bizim üvey babamız, 'üvey baba' ise üvey çocuğun verebileceği veya vermeyebileceği bir onur unvanı."

"Bunu sen mi uydurdun?" diye sordu Henry annesine.

"Evet, öyle yaptım," dedi, "ama haklı da oldum."

"Haklı," dedim.

Leda, "Sence Eddie hastanedeki hemşirelerden biriyle ilişki yaşadı mı?" diye sordu.

"Ya da büyükannem onun casus olduğunu öğrendi," dedi Henry sandviçini bitirirken.

Ona gülümsemek için başımı çevirdim ve düzleştiriciyle kulağımın yanmasından kıl payı kurtuldum. "Ben de aynısını söyledim."

"Kıpırdama," dedi kız kardeşim.

Steve mutfak kapısının çerçevesine yaslandı. "Koşuya çıkmak için vaktim var mı?"

“Elbette,” dedi Leda. “Bolca zamanımız var.”

"Onu özlemek istemiyorum," dedi Steve.

"Daha çok erken. Onu özlemeyeceksin," dedi Leda. "Kaç."

Henry masadan geriye doğru yaslandı ve karnına vurdu. "Ben de seninle geleceğim."

"Kahraman sandviç yedikten sonra mı?" diye sordum.

Omuz silkti. Leda ona tabağını bulaşık makinesine koymasını söyledi.

Steve bir an durup saçlarıma baktı. "İyi iş çıkarıyor," dedi. Bu iltifatı karısına yöneltmişti, bana değil. Steve Ha'nın saçlarımla hiç ilgisi yoktu.

"Gidin," dedi Leda. Onlar gittikten sonra bana bunu nasıl halletmeyi planladığımı sordu.

“Bence karmaşık olmayacak. Eddie bana söylerse bekleyeceğim, söylemezse de ona soracağım. Annemle konuşmadan önce onun anlattıklarını duymayı tercih ederim. Ne olursa olsun, eminim ki o yaptı. Çok suçluluk duygusu taşıyor gibi görünüyor.”

“Ama sen de öyle düşünüyorsun, ben de öyle düşünüyorum ve bence biz hiçbir şey yapmadık.”

Bu yüzden o, Dr. Ha, yani "Terapistiniz" idi.

Elbisem yeşim yeşili rengindeydi, yuvarlak yakalı ve yarım kolluydu, beli dar, eteği ise çok kabarık değildi; resmi bir emeklilik partisi, yıldönümü partisi veya düğün için uygundu. Saçlarım topuz yapılmıştı, yüzümün kenarından geçen yaranın izi hala görünüyordu ama her şey gibi o da zamanla önemsizleşmişti. Steve ve Henry koşudan döndüler ve temizlendiler. Leda kot pantolonunun üzerine ipek bir bluz giydi. Kapıcı Bay Triplett'in geldiğini haber verdiğinde, dördümüz asansörün önünde beklemek için koridora indik.

"Bu biraz saçma," dedi Henry. On yedi yaşındaydı.

Leda oğluna, "Bunu saçma buluyorsun çünkü düzgün bir üvey babaya sahip olmanın o geçici zevkini hiç tatmadın," dedi.

Steve, "Anne babanız evli kaldığında birçok kültürel deneyimi kaçırıyorsunuz," dedi.

"Beni her şeyden mahrum ettiniz," dedi Henry. Ardından kapılar açıldı ve asansörden elinde küçük bir vazo dolusu müge çiçeği tutan smokinli Eddie Triplett çıktı.

Boşta kalan elini kaldırıp ağzını kapatarak, aptallar gibi sırıtan dördümüze dik dik baktı. Kaplumbağa kabuğu desenli gözlüklerinin ardında gözlerini kırpıştırdı. "Size bakın," dedi.

"Merhaba Eddie," dedi Leda.

“Hepiniz ne kadar güzelsiniz, bakın.” Asansörde yanında bir kadın vardı, Pomeranya cinsi köpeği tasmalıydı. Kadına döndü. “Hiç bu kadar güzel bir aile gördünüz mü?”

"Hayır, yapmadım," dedi kadın cömertçe.

Sanki yağmurda dışarıda bekliyormuş gibi elimi uzattım. "Gel bakalım."

Başını salladı. "Bu çok fazla."

“Doğru,” dedi Leda. “Ama asansörde sonsuza kadar kalamazsın ve sana ancak koridorda sarılacağım.”

"Hadi bakalım," dedi kadın, belki kendi katına çıkmayı umuyordu ama anı aceleye getirmek istemiyordu.

Eddie öne çıktı ve doğruca Leda'nın kollarına atıldı. Ona çiçekleri verdi ve Leda oğlunu ve kocasını tanıttığında, onlara da sarıldı.

Bu mutluluk neredeydi? Babamızın rıhtım yakınlarındaki dairesinde de değildi, annemiz ve son derece pozitif Lucas Ekker'le de değildi. Çocukluğun neşesi Leda ile geçirdiğimiz anlarda ve çok kısa bir süre bizimle olan Eddie Triplett ile geçirdiğimiz anlarda gelmişti. Ailecek Has'ın dairesine yürüdük, hepimiz ona dokunduk.

"Aman Tanrım, şuna bakın!" dedi Eddie, park manzarasını seyretmek için uzun camlı cepheye doğru giderken.

"Hiç eskimez," dedi Steve.

"Şehirde mi yaşıyorsunuz?" diye sordu Henry.

"Şehir merkezi," dedi. "Chelsea."

"Bu tam da senin tarzın," dedim.

"İnanın bana, her zaman böyle değildi, ama sabırla bekledim. Modanın beni bulmasını bekledim."

Leda çiçekleri ışığa doğru tutarak, "Bu çiçekler çok güzel," dedi. "Ve ne güzel bir vazo."

"Vazo hediye," dedi Eddie. "Anneme aitti."

Diyelim ki Leda hiç şaşırmadı, ama o anda ona mutlak bir hayranlıkla baktı. "Ah, Eddie," dedi.

"Senin için de bir hediyem var," dedi bana, "ama onu partiye taşımanı istemiyordum."

"Teşekkür ederim. Şimdiden teşekkürler."

"Ne tür çiçeklerden hoşlandığını bilmiyordum. Annenin en sevdiği çiçek müge çiçeğiydi."

Küçük buketi koklamak için kız kardeşime doğru eğildim. Çiçekler, çocukken annemizin koktuğu gibi kokuyordu. Neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum. Eddie ise her şeyi hatırlıyordu.

Eddie, Henry'ye lise hakkında sorular sordu. Steve'e ise finans hakkında sorular yöneltti. Leda peynirli puf börekleri yapmış ve yanına biraz kuruyemiş ve bir şişe Chardonnay getirmişti.

"Mükemmel zamanlama," dedi Eddie. "Her şey mükemmeldi."

"Kimin yıldönümü?" diye sordu Steve.

“Skip ve Polly Hotalling, üniversite aşkları.” Polly ve Skip'in uzun süren birlikteliğini kutlamak için kadehini kaldırdı.

"Hangi üniversite?" diye sordu Henry. Lise son sınıfa geçmek üzereydi ve üniversitelerle ilgileniyordu.

“Yale,” dedi Eddie. “Yale’e gittik. Polly ise Pine Manor’a gitti. Biz başladığımızda Yale sadece erkeklerden oluşuyordu, bu da benim kaç yaşında olduğumu gösteriyor.”

"Yale'de okuduğunu bilmiyordum," dedim.

Eddie başını salladı, peynirli cipsini çiğnedi. "Evet, yaptın. Sadece unuttun, unuttun çünkü bu ilginç bir bilgi değil. Bunlar harika," dedi Leda'ya.

Eddie'nin hangi okula gittiğini biliyor muydum? Nerede büyüdüğünü ya da bir kız kardeşi olup olmadığını biliyor muydum? "Demek üniversiteden beri arkadaşsınız?"

“Skip benim oda arkadaşımdı. O ve Polly mezuniyet balomuzda tanıştılar. Biz kapıdan çıkmak üzereydik ki, işte oradaydı, o akşam için otobüsle getirilmiş bir birinci sınıf öğrencisi. Bir çay kaşığı kadardı. Skip, Elvis ve Priscilla gibi, onunla evlenmeden önce büyümesini beklemesi gerektiğini söylemeyi severdi.”

Elbisemin sert eteğinin altında bacaklarımı çaprazladım. Öğrencilerime bir zamanlar kızların koca bulma umuduyla otobüsle dansa götürülmek için süslendiğini söyleseydim, bana sapkın derlerdi. Güvenlik görevlilerinin beni kampüsten uzaklaştırmasını isterlerdi. Steve, Eddie'nin bardağını doldurmak için kalktı, ama Eddie başını salladı. "Bu akşam çok kadeh kaldırılacak. Kendimi kontrol etmeliyim."

"Kadeh kaldırıyor musun?" diye sordu Leda.

"Dostlarım, Romalılar, yurttaşlarım," dedi.

"Onları övmek için değil, gömmek için mi Century Club'a gidiyorsun?" diye sordu Henry.

“Ah, evet, yanlış kadeh kaldırma konuşması,” dedi Eddie. “Asıl konuşma konuşması cebimde. Elli yıl önce prova yemeği için yazdığım konuşmayı tekrar kullanabileceğimi düşündüm, ama onu bulduğumda—” Başını salladı. “İçindekiler inanılmaz derecede aptalcaydı. Sanırım o zamanlar evlilik hakkında pek bir şey bilmiyordum.”

"Sağdıç sen miydin?" diye sordum.

“En iyisi.”

Eddie'nin bizi bekleyen bir arabası vardı, bu yüzden uzun süre kalmadık. Vedalaşırken Eddie oturma odasındaki bir tabloya bakmak için durdu ve gerçekten bir David Hockney olup olmadığını sordu. Dairede kaldığımız süre boyunca sürekli o yöne bakıyordu. Steve ve Leda o tabloyu almak için

büyük bir risk almışlardı. Leda, "Daldaki son yaprağa kadar gittik," demeyi severdi, ama bunca yıl sonra bile oturup tabloya bakmaktan mutluluk duyuyorlardı. Meğerse satın aldıkları şey sonsuz yaşammış. Elma ağacı her zaman parlayacak, etrafındaki tarla her zaman yemyeşil olacak, renkler her zaman herkesin hayal edebileceğinden daha fazla olacaktı. Eddie, Leda ve Steve tablonun önünde dururken Henry arkamdan geldi ve bileğime dokundu. Ona baktığımda hiçbir şey söylemedi, ama arkasını dönüp koridordan yatak odasına doğru yürüdü. Belki de Henry casustu. Onu takip ettim. Koşu kıyafetleri yerde ıslak bir yığın halindeydi. Kapıyı arkamızdan kapattı. Doğada ergen bir çocuğun yatak odası gibi bir şey var mıydı acaba? İki kişilik yatak, Einstein'ın dilini dışarı çıkardığı poster, kitaplıkta "En İyi Sergi Ödülü" yazan bir kupa.

"Bu adam eşcinsel," dedi bana kısık bir sesle.

"Ne?"

"Eşcinsel," dedi tekrar. "Sanırım büyükannem bu yüzden ondan boşandı."

Sanki Eddie'yi oturma odasında görebiliyormuşum gibi kapıya baktım. "Çünkü Hockney'i seviyor?"

Henry gözlerini kapattı.

“Bilmiyorum! Hockney değil. Onun eşcinsel olduğunu nereden çıkardın?”

Henry, yaşlıların kör olduğunu söylercesine iç çekti. "Bahse girerim bu bir sır değil. Ona sormalısın."

"Ona *sormayacağım* ."

"Hayır, elbette, dinleyin, adamı ifşa etmeye çalışmıyorum. Gayet iyi biri gibi görünüyor. Sadece neyin yanlış gittiğini merak ediyorsanız, muhtemelen yanlış giden şey budur diyorum."

Bu bilginin ardından hafif bir tıkırtı geldi, sonra Leda başını uzattı. "Gösteri zamanı," dedi. Henry'ye baktı, sonra da bana. "İkiniz bir toplantı mı yapıyorsunuz?"

Başımı salladım ve yeğenime sarıldım. "Annene her şeyi anlat."

"Elbette," dedi Henry. "Çok güzel vakit geçireceksin. Çok güzel görünüyorsun."

Hepimiz iyi geceler diledik ve Hockney'nin tablosuna son bir anlamlı bakış attıktan sonra, Eddie ile birlikte Century Club'a doğru arabaya bindik.

"Ah, kız kardeşin," dedi başını sallayarak. "Ne harika bir kız."

"Doğru."

“Leda söz konusu olduğunda vicdan azabı çekiyorum. Harika bir çocuktu ama sessizdi, tanımak daha zordu.”

“Leda her zaman olayları özümseyen biriydi. Yedi yaşındayken bile terapist olmak için eğitim alıyordu.”

Eddie başını salladı. “Seninle aramızda doğal bir uyum vardı. Çok rahattık. Leda ile hiç bu kadar vakit geçirmedim ve geçirmeliydim. Onu daha sonra daha iyi tanıyacağımı hep düşünmüştüm, ama zamanımız varken daha çok çaba göstermeliydim.”

Saat neredeyse yediydi ve ışık binaların arasından eğik bir şekilde süzülüyordu. Dokunduğu her şey altına dönüşüyordu. "İnan bana, Leda seni tıpkı benim gibi çocukluğunun en güzel anı olarak hatırlıyor."

Eddie benden yüzünü çevirip pencereden dışarı baktı. "Beni ağlatma," dedi. "Şimdi başlarsam bütün gece ağlarım. Her halükarda bütün gece ağlayabilirim."

Adam eşcinsel. Tabii ki bunda bir sorun yoktu, ta ki kocanız olana kadar, ya da bilmediğiniz bir şey olana kadar. Eddie benim kocam değildi. Siyah SUV'nin arka koltuğunda elini tuttum.

"İkiniz de iyi adamlarla evlendiniz," dedi. "İkiniz de mutlu görünüyorsunuz."

“Mutluyuz.”

“Mutlu çocuklardınız. Büyürken en iyi koşullara sahip değildiniz, ama ikiniz de küçük birer ampul gibiydiniz. Hayat birçok insandan bunu alıp götürür, ama ikinizden değil.”

“Leda ve ben birbirimize sahiptik. Bu çok büyük bir destekti.” Ve sen de vardın, demek istedim ama bu benim duygusallığım mıydı? Eddie, birlikte geçirdiğimiz kısa sürede bir fark yaratabilir miydi? Ona baktım. “Kardeşlerin olup olmadığını bilmiyorum,” dedim. “Nerede büyüdüğünü hatırlamıyorum. Yale'e gittiğini de bilmiyordum sanırım.”

“Büyük bir ağabeyim var, Martin. Küçük bir kız kardeşim var, Amy. Altoona, Pensilvanya. Ve Yale'e gittiğimi biliyordun,” dedi. “İkinize de Whiffenpoofs şarkısını öğrettim.”

Ve sonra, elbette, biliyordum. Her yerde söylerdik. Century Club'a giderken bile söylerdik. " *Yolunu kaybetmiş zavallı küçük kuzularız...* " Eddie kuzuların korosunda parıldıyor: " *Baaa, baaa, baaa.* "

Gülümsedi. "Sen, ben ve Leda'nın meleme seslerimiz annenizi çıldırttı."

“Leda bunu birinci sınıftaki yetenek gösterisinde söylemişti,” dedim. Bir anda aklıma bir anı geldi.

Eddie başını salladı. "A capella. Çok cesurdu."

Araba kulübün önüne yanaştığında Eddie bana döndü ve şöyle dedi: "Bilmeni istiyorum ki, hayatında bir daha asla iyilik yapmasan bile, bu yeterli olacak."

"Parti o kadar kötü mü olacak?"

“Hayır, çok güzel bir parti olacak. Sadece oraya yalnız gitmek istemedim.”

“Pekâlâ, iyi. Oraya yalnız girmenize gerek yok.” Ve böylece, kollarımız birbirine kenetlenmiş halde, Century Club'ın kapılarından içeri, smokinli yaşlı adamlar ve ipek pantolon takımlı, değerli mücevherler takmış kadınların denizine girdik. Her zaman Mayıs ayında evlenin—bu, şakayıklar, ranunculuslar ve anemonlarla dolu yıldönümlerini garanti ediyordu. Oda adeta bir çiçek bahçesi gibiydi. Bakışlarım bir devasa aranjmandan diğerine kayarken Eddie, “Hotalling ailesi çiçekleri sever,” dedi. Herkesle birlikte, elli çiftin elli yıllık evlilik yıldönümünü kutlamak için bir araya geldiği, herkesin ileriye doğru ilerlediği karşılama sırasına girdik. Hepsi Eddie'yi tanıyordu. Adı, tekrar tekrar söylenen bir bas notası gibiydi. Bu etkinliğe yalnız gelmenin ne kadar berbat bir şey olacağını gerçekten anlayabiliyordum.

"Ed!" diye seslendi sıranın başındaki kadın, kollarını ona doğru uzatarak. Beni bırakıp onu öptü. Polly Hotalling, beyaz ipek pantolonunun üzerine beyaz ipek bir pardesü giymişti; bu kıyafet ikinci bir evlilik veya ellinci evlilik yıldönümü için uygun bir kıyafetti. Hâlâ bir çay kaşığı kadardı.

“Ed,” dedi kocası ve elini sıktı. Skip Hotalling ince yapılı ve uzun boylu, gümüş gibi saçları ve çenesinde bir gamzesi olan bir adamdı. Geçmiş zamanların önde gelen oyuncularından biriydi. “Burada kim var?”

Eddie kolunu belime doladı. "İşte burada kızım Daphne Fuller var. Daphne, bunlar ünlü Hotalling ailesi, Polly ve Skip."

Skip, Polly ve ben, tanışmadan farklı sebeplerle de olsa şaşırdık. Benim için bu büyük bir terfiydi. Elimizi uzattım ve onlarla tanıştığıma ne kadar memnun olduğumu söyledim.

Kaybolmuş gibi görünen Skip, gülümsemeye devam etti, ama Polly'nin onu yakalaması sadece iki saniye sürdü. "Daphne Zabriskie?"

Gülümsedim. "Uzun zamandır kimse bana böyle seslenmemişti, ama evet, Daphne Zabriskie."

Skip güldü. "Kimse Polly'yi kandıramadı."

"Kimse öyle bir şey yapmaya çalışmıyordu," dedim, yüzüm hala ışıldıyordu. Nasıl ışıldayacağımı biliyordum.

Eddie, "Çok güzel görünüyorsun," dedi ve Polly'nin elini kalbine bastırdı. "Bırak herkes ne kadar güzel olduğunu görsün."

Eddie beni bara doğru yönlendirirken, önümdeki felaketi hissettim. Payetli bir elbise giymiş genç bir kadın, kalçasını piyanonun kıvrımına yaslayarak, " *Dolaştım ve sonunda birini buldum..." diye şarkı söylüyordu.*

"Evet, buradayız," dedi. "Hadi güzel bir gece geçirelim."

“Daphne *Zabriskie* ,” dedim elimde bir kadeh Sancerre ile. Hangi açık barda iyi bir Sancerre vardı ki? Daha önce hiç görmemiştim. “Onlarla tanıştım mı acaba?” önce?"

Eddie başını salladı. "Muhtemelen annenle ilk çıkmaya başladığımız zamanlarda, hatta belki de çok yakın arkadaş olduğumuz zamanlarda bile olabilir. Annen bir zamanlar çok iyi bir arkadaşımdı."

"Bunu bilmek güzel."

“Polly ve Skip, çocuk sahibi olmadan önce Boston'da beni birkaç kez ziyaret etmişlerdi. Polly çocuklara çok düşkündü, bu yüzden seni ve Leda'yı da yanımızda getirdik.”

"Beni o olaydan hatırlar mıydı?"

“Polly’nin eskiden ‘keskin hafıza’ dediğimiz türden bir hafızası var. Abigail’in kızlarının Daphne ve Leda olduğunu hatırlardı. Zabriskie’yi de bulabilmesi beni biraz şaşırttı.”

“Bekle, onlar senin düğününde miydiler?” Annemle evlendiği düğün, Leda ile benim sarı ipekten, içine astarlı aynı elbiseleri giydiğimiz düğün. Eddie bize nergis çiçeği derdi.

Başını salladı. "Öyle değillerdi."

"Onların düğününde sağdıçtın ama onlar senin düğününe gelmediler mi?"

"Annen Hotalling ailesini hiç sevmezdi."

“Ed!” diye bağırdı kısa gri saçlı, büyük siyah gözlüklü bir kadın bara doğru ilerlerken. “Bana ne okuyacağımı söyle!”

"Daphne, bu Maxine."

Maxine ile el sıkıştık.

“Maxine, kitaplarla Stump the Band oynamayı sever. Maxine her şeyi okumuştur. Onunla tartışmaya girmeyin. Farrar, Strauss'ta yardımcı yayıncıydı.”

“Emekli oldum,” dedi Maxine, kelimeyi vurgulayarak. “Olaylardan habersizim. Dünkü haberleri takip ediyorum. Bana ne okuyacağımı söyleyin.”

Kocamı çok özledim, muhtemelen şimdi bir nevresim dolabını boşaltıyordur, çift kişilik yataklar için on sekiz takım çarşaf. Nereye dönerse dönsün emeklilik oyununu oynayabilirdi.

Eddie içeceğinden bir yudum aldı. "Reddediyorum."

“ *Arı sokması* ,” dedim.

Maxine gülümsedi, dişinde hafif bir ruj lekesi vardı. "Güzel," dedi bana. "Akıllıca."

"Yapma," dedi. "Seni mahvedecek."

" *Sonia ve Sunny'nin Yalnızlığı* ," dedim tekrar deneyerek.

“İki hafta önce bitirdim.” Eddie'ye döndü. “Parti üç hafta önce olsaydı, beni kesinlikle kabul ederdi.”

Eddie başını salladı. "Seni oynamaya devam ettirmek için böyle şeyler söylüyor. Büyük ihtimalle altı ay önce bitirdi."

Kendimi kumar makinesinin başında gibi hissettim. " *Bağımsız İnsanlar* ."

“Halldór Laxness, İzlanda, 1934 ve 1935 yıllarında iki cilt halinde yayımlandı. Bu mükemmel bir seçim.”

"Gerçekten de ortamın havasını bozuyor, değil mi?" dedim Eddie'ye.

“Bu zeki biri,” dedi Maxine. “Yeni editör mü?”

Eddie, "Daphne benim kızım," dedi. O gece anlatacağı hikaye buydu.

Maxine ikimize birlikte baktı. Oda her geçen dakika daha da gürültülü hale geliyordu. Bara giren insan trafiği tıkanmıştı ve biz de bu sorunun bir parçasıydık. "Yer değiştirmeliyiz," dedim sesimi yükselterek.

"İşte duymak istediğim hikaye bu," dedi Maxine, yerinden kıpırdamadan.

Eddie de sesini yükselterek, "Uzun bir hikaye," dedi. "Beğeneceksin."

“Gelecek hafta seni öğle yemeğine götüreceğim. Bana bunu duyabileceğim bir yerde anlatmanı istiyorum.” Maxine bana döndü. “Daphne Triplett, tanıştığımıza memnun oldum.”

Ona zevkin benim için olduğunu söyledim ve belki de gerçekten öyleydim. Maxine'den çok keyif aldım. Kalabalığın hafifçe açıldığını ve

sonra onu içine aldığını izledim. "Acaba bu gece bana Daphne Fuller diye seslenen biriyle karşılaşacak mıyım?" dedim Eddie'ye.

"İnsanların hepsi senin kızın olmadığını bildiği halde beni onlara kızın olarak tanıtmanda, bilmiyorum, *biraz kavgacı bir* tavır yok mu?"

Eddie, içkisini bitirirken, "Muhtemelen," dedi. "'Savaşçı' iyi bir kelime."

"Biliyorsun, eğer eğlenmiyorsan, Leda'yı arayıp Steve'le akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediklerini sorabiliriz?"

Eddie gürültünün arasından, "Çok fazla sorun," dedi.

"Hiçbir sorun olmaz."

Smokin gömleğindeki bir düğmeye vurdu, çıkan ses bizi sadece işaretlerle iletişim kurmaya mecbur bıraktı. "Başım çok büyük belaya girer."

Oda çiçek kokuyordu, birbirleriyle yarışan parfümler gibi, beyaz şarap gibi kokuyordu. Parti ne kadar gürültülü olursa, orada olmak o kadar kolaylaşıyordu. Bağırarak tanışma döneminden geçtik, bu da yerini mimiklere bıraktı; Eddie beni işaret ediyordu, ben gülümsüyordum, el sıkışıyorduk, sonra insanlar bara işaret ediyor, hayali bir kadeh kaldırıyorlardı. Herkesi tanıyordu.

Sonra bir garson geldi ve üç notalı bir ksilofona tokmakla vurarak, sanki operadaymışız ve ikinci perde başlamak üzereymiş gibi bir ses çıkardı. (İkinci perde başlamak üzereydi!) Hepimiz yemek salonuna geçtik.

Beyaz keten masa örtüleri, masanın üzerinden görebileceğimiz kadar alçak bir şekilde yerleştirilmiş, bahçeden toplanmış çiçeklerle süslenmişti; etrafa küçük mumlar serpiştirilmişti. Verilen mesaj şuydu: Bu akşam için harcanan muazzam miktardaki paraya rağmen, ev sahibi eğlenceli, hâlâ neşeli ve doğal biriydi. Onar kişilik beş masa, yer kartlarıyla donatılmıştı: Polly ve Skip birinci masayı, evli dört çocukları ve eşleri ise ikinci ila beşinci masaları oluşturuyordu. Eddie beni her masaya götürdü ve Hotalling ailesiyle ve Hotalling eşleriyle tanıştırdı: kadınlarla evli iki oğul, erkeklerle evli iki kız ve Eddie'ye amca diye hitap eden sekiz kişi.

Beş numaralı masanın yanına vardığımızda Eddie, "Alex," dedi, "kızım Daphne Fuller ile tanışmanı istiyorum."

Alex (sonra Sam, sonra Mae-Mae, sonra Nanette ve tüm sevdikleri) elimi sıktı ve Eddie'nin bir kızı olmaması gerçeğine dikkat çekti. "Onu hangi dolapta saklıyordunuz?" diye sordu Alex (Sam, Mae-Mae, Nanette).

"Siz doğmadan önce koca bir hayatım vardı," dedi onlara. "Daphne, o önceki hayatımın en güzel parçası."

Annesinin gücünü ve soğukluğunu, babasının güzelliği ve boyuyla birleştiren Mae-Mae, kolunu Eddie'nin omzuna attı. "Amca, bu onun benim mirasımı alacağı anlamına mı geliyor?"

"Endişelenme canım. Senin için her zaman bir şeyler olacaktır."

"Ben onun vaftiz kızıyım," dedi bana. "Yani onun kızıyım ama Tanrı da bana bağlı."

"Gel bakalım, gel bakalım, daha çok insanla tanışacağız," dedi Eddie gülümseyerek. Beni uzaklaştırdı.

"Ciddi mi?" diye sordum.

"Gerçekten de göründüğü gibi biri, ama para konusunda şaka yapıyor. Mae-Mae fikri mülkiyet avukatı, kocası ise mega yatlar konusunda uzman bir hedge fon yöneticisi. Miras konusu aramızda uzun zamandır süregelen bir şaka. Sanırım öldükten sonra mürettebata bahşiş vermek için parama ihtiyacı olacak."

"Ne kadar da zekice bir espri."

“Bu Hotalling ailesinin bir özelliği. Hepsi birbirleriyle şakalaşıyor. Hepsi birden. Bir aradayken bunu prova ediyorlar.”

Yerlerimize oturmak için bir numaralı masaya gittik. Eddie bana, "Sen Esther Newberg'sin," dedi.

"Bu geceki üçüncü ismim," dedim.

“Hayır, Esther soğuk algınlığı olan arkadaşım. O gelemedi.” Esther Newberg, Eddie'nin tam karşısındaki masada oturuyordu.

"Bunu değiştirmemiz gerekiyor," dedim, masa kartını alırken. Skip Hotalling'in yanına oturdum.

“Polly’nin oturma planı üzerinde bir ay boyunca çalıştığından hiç şüphem yok. Kartları değiştirseniz, o eski haline geri getirirdi. Size, kendisi ve Skip’in elli yıldır birlikte olmalarının sebebinin, hiçbir zaman bir akşam yemeğinde yan yana oturmamaları olduğunu söylerdi.”

“Ama ben senin karın değilim. Ben senin *kızınım* .”

Sonra Eddie'nin tanıdığı başka biri onu alıp götürdü ve ben Esther Newberg'in sandalyesinde yalnız başıma oturmak zorunda kaldım.

Akşam bu noktaya kadar eğlenceli geçmişti. Eddie ile aramdaki dostluk ortamı neşeli tutuyordu. Kokteyl pijamalı kadınlar elbisemi beğeniyor, onlarla birlikte olan erkekler de beni beğeniyordu. İçimde küçük ve uzakta bir parça, Eddie'nin bana kızı demesinden heyecan duyuyordu. Buddy hayatta olsaydı bunu asla yapmazdı, ama burada, Century Club'da, bu kadar

küçük bir yanlış anlaşılmadan kimse zarar görmezdi. Sadece beni seçtiğini kastediyordu ve ben de bunu takdir ediyordum. Yine de, şu sıralar kendi arka bahçemde olmayı diliyordum. Benim vekil olarak yer aldığım rol Esther Newberg'e değil, eski kocasının yeniden ortaya çıkışından henüz haberdar olmayan anneme aitti. Eddie'nin karşısında oturmak onun sorumluluğu değil miydi? Şu anda solumdaki sandalyeye doğru ilerleyen Skip Hotalling'in yanında oturmak onun sorumluluğu değil miydi?

Ama annem çoktan ortadan kaybolmuştu ve Hotalling ailesini zaten sevmiyordu. Eğer onları düğününe davet etmemişse, büyük ihtimalle onlar da onu altın yıl dönümü yemeğine davet etmezlerdi.

Skip yerine oturduktan sonra, "Daphne Zabriskie," dedi. "Bu akşam yanımda kimin oturacağını tahmin etmek için elli yıl harcasaydım bile, sanırım sizi tahmin edemezdim."

“Esther Newberg’i siz mi düşünmüştünüz?”

Skip başını salladı. "Ah, tabii. Esther, Sag Harbor'dan bir arkadaşım. Evi bizimkinden dört blok ötede. Esther'i sık sık görüyoruz."

"Sanırım bu, hayal kırıklığını ikiye katlıyor."

Ev sahibim kahkahalarla güldü ve masamızdaki diğer üyeler de Skip'in hem zeki hem de genç bir kadının yanına oturtulduğunu düşünerek gülümsediler.

“Yani sen ve Polly Sag Harbor'da mı yaşıyorsunuz?”

“Darien’de yaşıyoruz ama zamanımız olduğunda Sag Harbor’a gidiyoruz. Emekli olduğumdan beri artık çok daha fazla zamanım var.”

Yine Jonathan'ı özledim, ama sonra onun burada olsa bile bu yükü benden alamayacağını hatırladım. Jonathan masanın diğer tarafında, Polly'nin yanında oturuyor olurdu.

“Ne zamandır emeklisiniz?”

“Beş yıl. Beş uzun, karanlık yıl,” dedi. “Peki ya sen ve Ed? İkiniz bir süredir görüşüyor musunuz?”

"Bir süredir," dedim, çünkü "bir süredir" ne anlama geliyordu ki? "Onunla birlikte olmaktan keyif aldım."

“Ed’den daha iyi bir arkadaş yok. Eminim ki buradaki herkesin en sevdiği kişi odur.”

"Ona oyumu vereceğim," dedim.

Masadan diğer tarafa, Polly kocasına telepatik bir mesaj gönderdi ve kocası da tam o anda salata çatalını aldı. İlk yemek başlamıştı. "Annen

bugünlerde nasıl?"

"Annem iyi, teşekkür ederim."

"Ona benden selam söyle, Polly ve benim de selam söylediğimizi ilet."

"Öyle yapacağım."

"Annenin bazı tuhaf fikirleri vardı," dedi bana, hâlâ gülümseyerek.

Skip Hotalling'in kendi dişleri vardı, söylemesi garip bir şeydi ama bu odada onu diğerlerinden ayırıyordu. Ona dosdoğru baktım ve annemin tuhaf fikirlerinden hiçbir şey anlamadığımı söyledim, çünkü bu doğruydu.

Bu bilgi üzerine Skip Hotalling'in dik omuzları hafifçe öne doğru eğildi ve akşam boyunca yüzünde taşıdığı gülümseme kayboldu. Tam önümde yaşlanıyordu ve sadece bu da değil: Parlak dış görünüşünü korumak için ne kadar enerji harcadığını da görebiliyordum. Sonra beni bırakıp, akşam yemeği ekmeğine tereyağı sürerken solundaki kadına döndü. Anladığım kadarıyla, Skip'in çalıştığı dört isimli hukuk firmasının eski ortaklarından birinin karısıydı. O ortak, masanın Eddie'nin tarafında oturuyordu. Sağımda oturan adama döndüm; o da aynı firmada ortaktı ama erken emekli olup kelebekler üzerine çalışmaya başlamıştı; babası onu hukuk fakültesine gitmeye zorlamasaydı, hayatının işi bu olurdu dedi. Karısıyla (masanın karşısında oturuyordu) yılın yarısını Kosta Rika'da, bir milli parkın kenarında bulunan bir apartman dairesinde geçiriyorlardı. Zamanının geri kalanını ise Doğa Tarihi Müzesi'nde gönüllü olarak çalışarak geçiriyordu. Müzenin kelebek terraryumunun oluşturulmasında önemli bir rol oynamıştı. Seksen tür! Bana ilk kez terraryumu gezdiğinde ağladığını ve seksen türden birinin yüzüne konarak gözyaşlarından su içtiğini anlattı. Doğaya hevesli bir öğrenciydi ve tüm konuşma yükünü üstlenmeye istekli olduğu için ona minnettardım. Cam kanatlı kelebek, mavi morfo ve tropikal benekli kelebek hakkındaki ayrıntıları Eddie'ye daha sonra anlatmak üzere sakladım.

Pasta servis edildikten sonra Eddie ayağa kalktı ve biri bıçakla kadehine hafifçe vurdu. On garson beş masanın etrafında dolaşarak, orada bekleyen şampanya kadehlerine şampanya doldurdu.

Eddie gülümsedi ve başını salladı. Hem üzerlerine uymayan hem de modası geçmiş (çünkü yetmiş altı yaşında kim yeni bir tane almak isterdi ki?) smokinlerle dolu bir odada, Eddie son derece şık görünüyordu. İç cebinden bir kağıt parçası çıkardı, inceledi, sonra da doğaçlama konuşuyormuş gibi yaparak cebine geri koydu. “Yale'e ikinci sınıfta geldiğimde on dokuz yaşındaydım. Oda arkadaşım Skip Hotalling benden

on dakika önce gelmiş ve daha iyi yatağı kapmıştı, ama telafi etmek için pencerenin altındaki masayı bana bırakmıştı. O akşam yemekte ona hayatıyla ne yapmayı planladığını sordum. O zamanlar on dokuz yaşındakilerin bu sorunun cevabı vardı ve yanılıyor olsak bile, ki genellikle yanılıyorduk, büyük bir amaçla ilerliyorduk. Skip bana, yerli halklarla birlikte hükümet anlaşmalarının vaatlerini yerine getirmek için çalışan bir avukat olacağını söyledi." Burada büyük bir kahkaha koptu ve Skip elini kaldırıp gülümsedi. Eddie, onlara gülecek başka bir şey vermeden önce o anın etkisini atlatmalarına izin verdi. "Bana ne yapacağımı sorduğunda, ona büyük Amerikan romanını yazacağımı söyledim." Kalabalık, bence gereksiz bir şekilde, tekrar kahkaha attı. Eddie sadece gülümsedi. "İkimiz de başarısız olduk," dedi, "ve diğer, ilgili şekillerde, ikimiz de en çılgın beklentilerimizin ötesinde başarılı olduk. Kendi hayallerimizden vazgeçtikten çok sonra bile birbirimizin hayallerine inanmaya devam ettik. Skip'in yeteneklerime olan güveni, kendi güvenimin sarsıldığı zamanlarda bana yol gösterdi. Yale'in konut çekilişinin tanrıları bana hayatımın geri kalanında bana eşlik edecek bir arkadaş bahşetmiş olması ne büyük bir şans, belki de sadece Skip'in son sınıfımızda mezuniyet balosundan ayrılırken genç Polly Wellons'ı punch kasesinin yanında görmesiyle aşılmış bir şans." Odamıza doğru yarı yolda olduğumuzda bana geri döneceğini söyledi. Tanıdığını sandığı birini gördüğünü söyledi."

Bir an için Eddie'yi hatırladığım gibi gördüm—sesi, duruşu, ellerini hareket ettirme şekli. "Tanıdığını sandığı birini görmüştü, yani hiç tanışmadığı Polly'yi. Polly, hayatında herkesten daha iyi tanıyacağı kız. Gençlikte çok fazla rastgelelik var. Odanı paylaşmak için görevlendirilen kişi arkadaşın olur, kapıdan çıkarken yanından geçtiğin kız karın olur ve tüm hayatımız bu rastgele karşılaşmalardan inşa edilir, dört güzel çocuk dünyaya gelir ve onlar da sırayla hayatlarını birlikte geçirecekleri insanları bulurlar. Şimdi on torun var. Hayatlarını kısmen Skip'in yanından geçtiği kızda derin bir tanıdıklık olduğunu kabul etmesine ve geri dönüp kim olduğunu görmek için kendine yeterince güvenmesine borçlu olan on yeni insan.

"Polly'ye sorarsanız, size bu ellinci evlilik yıldönümünün dört yıl önce olması gerektiğini söyleyecektir, çünkü tanıştıkları gece, içki kasesinin yanında Skip'le evlenmek istemişti. Ama Skip, o hukuk fakültesine giderken Polly'nin üniversiteyi bitirmesi konusunda ısrar etti. Eski bir

atasözü der ki, sabredenler kazanır. Polly ve Skip her zaman birbirlerine çok yakıştılar. Evli olmanın ne demek olduğunu ebeveynlerimi izleyerek değil, ikisini izleyerek öğrendim. Ve ben onlar kadar iyi bir evlilik yapamasam da”—(daha fazla kahkaha)—“hayatım, birbirlerine gösterdikleri sevgi ve ilgiden ölçülemez derecede fayda gördü. Ve böylece sağdıcınız bir kez daha kadehini gelin ve damada kaldırıyor. Size, elli yıl daha olmasa bile”—(gülüş)—“daha nice mükemmel yıllar, güzel altın yıllar diliyorum.” Eddie kadehini kaldırdı. “Polly ve Skip’e.”

"Polly ve Skip!" diye bağırdı kalabalık ve şampanyalarımızı kaldırdığımızda, kadehlerin birbirine değme sesi yüzlerce küçük çan gibi yankılandı.

Salata servisi başladığından beri bana doğru bir daha bakmayan Skip Hotalling döndü. "Baban," dedi bana. "O gerçekten de uzun süre yaşadı."

Kadınlar peçetelerini gözlerine bastırdı. Erkekler ise gizlice telefonlarını kontrol etti. Orkestra "What a Wonderful World" şarkısını çalmaya başladı ve Skip centilmence karısını dans pistine götürdü. Eddie masanın etrafından dolaşırken, yanından geçen herkes koluna dokunup onu tebrik etti. "Romancı olmalıydın!" dediler, hepsi birer birer. Yanımdaki yeni boş sandalyeye, Skip'in sandalyesine oturdu.

"Bu çok güzeldi," dedim ona.

"Onlara böbrek vermeyi tercih ederdim ama ikisi de istemedi."

"Dans etmek ister misiniz?" Neredeyse herkes dans pistine gitmişti; kalçaları ve ayakları sakat olan herkes, gıcırtılı tekneler gibi ileri geri sallanıyordu.

Eddie bana doğru eğildi. "Seninle dans edersem, buradaki her kadınla da dans etmek zorunda kalacağım."

"Eğer bu, kocalarıyla dans etmem gerektiği anlamına geliyorsa, o zaman bunu atlayalım derim."

"Benim istediğim," dedi, "bu kafa karışıklığı anını fırsat bilip kaçmak."

Ayağa kalktım ve peçetemi masaya bıraktım. Kelebek uzmanı, Esther Newberg'in yer kartının arkasına adını ve numarasını yazmıştı, olur da bir gün beni vivaryumda gezdirmesini istersem diye. Kartı daha sonra atabilmek için çantama koydum. Çok nazikti ve masada bırakarak duygularını incitmek istemedim. Eddie ile dans pistinin kenarında yürüdük, herkes bize el sallıyordu. Eddie güldü ve bara işaret etti, sonra da oraya doğru koştuk.

Dışarıda, şehir nihayet güzel bir şekilde karanlığa bürünmüştü. "Ayakkabılarınız ne kadar rahat?" diye sordu.

"Ben sadece rahat ayakkabılar alırım."

“Arabayı tutmadım,” dedi. “Bir tane arayacaktım ama sakıncası yoksa yürüyebilirim.”

"Zaten seninle aynı arabada olmayı hiç sevmedim," dedim ve o güldü.

"Yorulursan haber ver, taksiye atlayalım. Seni Leda'ya götüreyim."

"Chelsea'ye gidiyorsanız bu yanlış yöndür."

Başını salladı. "Yanlış yön diye bir şey yoktur."

Ve böylece, trafiğin bize doğru aktığı bir ortamda, Beşinci Cadde üzerinden yukarı doğru ilerledik. Eddie sigara yakmak için durmadan önce Century Club'a üç blok kalmıştı.

“Hâlâ sigara mı içiyorsun?” Akşam yemeğinden sonra ön basamaklarda içtiği o tek sigara, her nefeste onu nasıl da azarlamıştım, dokuz yaşındaki nikotin polisi. “Öleceksin! Öleceksin!” Sonunda aklı başına geldi ve yatmadan önce sigara içmeyi bekledi. Çocuklar, kendilerine sunulmayan zevkler söz konusu olduğunda haklı olarak ölçülü davranırlar.

Derin bir nefes aldı. “Bu sigarayı hak ediyorum. Koca bir paketi hak ediyorum. Komik olan şu ki, yeniden başladım. On yıllar önce sigarayı bırakmıştım. Aslında”—bana baktı, hikâyenin bir parçası olduğumu hatırladığına şaşırmıştı—“aslında, o meşhur kazadan sonra bıraktım. Annen hastaneden eve dönmememi veya Houghton Mifflin'e geri dönmememi önerdikten sonra, New York'taki Polly ve Skip'in evine gittim çünkü başka nereye gidecektim ki? Altoona'ya mı? Annem ve babama mı? Ne haldeydim! Ayak bileğimden ve ayağımdan ameliyat olmuştum, dizime kadar alçı vardı, ağırlık veremiyordum, aklınızda bulunsun. Yere bile vurmama izin verilmiyordu. Polly ve Skip o zamanlar üçüncü katta asansörsüz bir dairede yaşıyorlardı. Beni eve getirdiklerinde, merdivenlerden popomun üzerinde geriye doğru çıkmak zorunda kaldım. O zamana kadar iki bebekleri olmuştu, Alex ve Mae-Mae. Oturma odasında, muhtemelen elbise askılarından ve iplerden yapılmış bir açılır kanepe vardı. Annen Ön verandaya iki bavul bırakmıştım. Sana ve kız kardeşine veda etmeme izin verilmedi. Evsizdim, işsizdim, ayaklarım yoktu, ailemden uzaktaydım, korkunç, berbat bir dönemdi ve sonra Polly'nin oturma odasında bir sigara yaktım çünkü sigara içmek için aşağı inemiyordum ve anlaşılan o ki, *bu* başıma gelen en kötü şeydi."

"Bir dakika, o birleşme ve devralma avukatı ve iki bebeğiyle birlikte asansörsüz bir dairede mi yaşıyor?"

“Bunu söylemeniz çok ilginç. Polly de sık sık aynı şeyi fark ederdi. Ama Skip, tüm okul borcunu ödeyene kadar asansörlü bir binaya taşınmayı reddetti. Sanırım bu, Nanette'in doğduğu ertesi yıl oldu.”

"Bunu hayal etmeye çalışıyorum."

“Yapamazsın. Neyse, o zaman sigarayı bıraktım. Eminim Polly bana çok büyük bir iyilik yaptı.”

“Peki, ne zaman yeniden başladınız?”

Eddie çenesini yukarı kaldırdı, nefes verdi. "Belki altı hafta önce? Hesaplamam gerek. Sadece ihtiyaç duyduğumda sigara içiyorum. Kesinlikle çok az, söz veriyorum, endişelenecek bir şey yok. New York'ta sigara içilebilecek tek yer sokak ve ben her saatte dışarıda dolaşmak istemiyorum."

“Bir şey mi oldu?”

"Ne zaman?"

"Altı hafta önce."

Omuz silkti. "Kötü bir gündü," dedi. "Düşündüm ki, eskiden böyle bir günde sigara içerdim, sonra da 'Neden olmasın?' diye düşündüm. Sigara bana şimdi ne kadar zarar verebilir ki? Bu yüzden kendime bir paket aldım. Sigara paketinin bugünlerde ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

Eddie bana bir numara vermeye başladı, sonra vazgeçti. "Sana söylemeyeceğim. Bana olan tüm saygını kaybedersin. İster misin?"

Reddettim.

"Aferin kızım," dedi.

Eddie, Sephora'nın vitrinine bakmak için durdu. "Burası eskiden kitapçıydı, hatırlıyor musun?"

“Hayır.” Oradan nemlendirici krem ve şampuan almıştım. Bunu ona söylemedim.

“1988'de kapandı. Ne büyük bir kayıp. Burası eskiden Scribner binasıydı ve alt katta hayatınızda görebileceğiniz en güzel kitapçı vardı. Öğle aralarımda buraya gelir, ofisimdeki tüm kitapları burada bırakır, kitaplara bakardım.”

“Peki o zaman neyi düzenlediniz?”

Yüzü, cilt bakım ürünlerinden yansıyan ışıkla aydınlanmıştı. “Romanlar. O zamanlar da romanlar, şimdi de romanlar. Yazarlarım öykü derlemeleri

gönderdiğinde, ben de öykü derlemelerini düzenlerdim; daha sonra, anılar popüler hale geldiğinde, onları da düzenledim. Deneme derlemeleri, hepsi. Ama tüm bu süre boyunca, onları çok nazikçe roman yönüne doğru yönlendirdim çünkü sevdiğim şey buydu. İyi olduğum şey buydu."

"Yazmak mı?"

"Okumak." Başını salladı. "Keşke bu kitapçıyı görebilseydiniz."

"1988 yılında on yedi yaşındaydım."

"İşte bu yüzden annenle evli kalmalıydık. Zor olacağını biliyorum, ama New York'u cilt bakım mağazaları ve tırnak salonları tarafından istila edilmeden önce sana gösterebilirdim."

Sormak istediğim soruların sayısı, sorabileceğim kelimelerden çok daha fazlaydı, ama en bariz olanla başlamaya karar verdim. "Hotalling ailesi hakkında bana daha fazla bilgi verin."

"Ah, onlar." Eddie, sanki onları kitap haline getirebilecekmiş gibi, küçük beyaz greyfurt özlü yüz peelingi kutularından oluşan bir piramide bakıyordu. "Onlar benim en iyi arkadaşlarım. Her zaman yanımda oldular. Aynı zamanda büyük bir acı kaynağı da oldular. Sanırım bu her şeyi özetliyor."

Tekrar yürümeye başladık. Eddie, bir çöp kutusunun yanından geçene kadar sigarasının filtresini tuttu. Yer kartına isim yazdım. "Hadi Plaza'ya gidip bir şeyler içelim," dedi. "İster misin?"

Bir ay içinde normalde içtiğimden daha fazla içki içmiştim zaten, ama kendime yürüyüşün iyi geldiğini söyledim. Eddie, Oak Bar'a gideceğimizi söyledi, ama vardığımızda otel tam bir kutlama havasındaydı ve bu kutlama bizi de kendine çekti. İki kapıcı, pirinçten yapılmış ağır cam kapıları açıp bizi içeriye davet etti.

Eddie kısık sesle, "Bizi bekliyorlar," dedi.

Kalabalığı şöyle bir gözden geçirdim: smokinli erkekler, kokteyl elbiseli kadınlar, uzun elbiseli kadınlar. "Belki başka bir otel bulmalıyız," dedim. "Sherry-Netherland'ı deneyebiliriz."

Kolumu tuttu. "Doğal davran."

Girdiğimiz düğün çoktan bitmişti, ardından gelen akşam yemeği de öyle. Biz vardığımızda pasta kesilmişti ve ganaj gül tomurcuklarıyla süslenmiş kat kat beyaz dilimler, şekerden yapılmış bir evin çatı kiremitleri gibi uzun bir masanın üzerine dizilmişti. Konukların bazıları masalarına birer dilim götürmüştü, ama çoğu dans ediyordu. Plaza'da evlenen kişi, dans için koca

bir orkestra tutmuştu, ayrıca çiçek aranjmanlarını kurmak için bir yapı mühendisi de görevlendirmişti; çiçekler olağanüstü yüksekliklere ulaşmadan önce dantel gibi gölgelikler halinde yayılıyordu. Sulama sistemi arızalansa bile, hepimiz stephanotis ağacının altına sığınabilirdik. Bu, müziğin insani bir desibelde çaldığı, anne babaların, amcaların ve teyzelerin dans ettiği, büyükanne ve büyükbabaların dans ettiği, muhteşem gençlerin arasında bir avuç yaşlının da bulunduğu sihirli andı. Şerbet rengi askılı elbiseler giymiş sayısız genç kadın, bazıları beyaz smokinli, diğerleri gece mavisi takım elbiseli birçok yakışıklı erkeğin geniş göğüslerine yaslanmıştı.

"Bak!" diye fısıldadı Eddie.

Ve gerçekten de, gelin yanımızdan dans ederek geçti—babasının kollarında mı yoksa kendisinden çok daha yaşlı kocasının kollarında mı, bilmek imkansızdı—çıplak omuzları ışık saçıyordu, uzun siyah saçları gevşekçe şekillendirilmiş ve portakal çiçekleriyle tutturulmuştu, beyaz ipek eteği kusursuz zemini hafifçe okşuyordu. Dans ettiği adama, kocasına ya da babasına, hayatının geri kalanında onu besleyecek kadar büyük bir sevgiyle gülümsedi. Bir dakika sonra kalabalık dağıldı ve gelin tekrar gözden kayboldu. Yanımda oturan kelebek bilimciyi ve Kosta Rika ormanlarında, böylesine inanılmaz derecede güzel ve nadir bir böceğe tanık olmanın, hayatta bir kez görülebilecek bir olayın nasıl hissettirdiğini düşündüm.

“Hadi gel,” dedi Eddie ve sonra beni kollarının arasına aldı, hayatın o girdaplı nehrine katıldık; herkes müziğin ritmine kapılmıştı, herkes böyle bir mutluluğa tanık olmaktan memnundu. Nedimeler ve sağdıçlar, kardeşler ve kuzenler, iş ve okuldan arkadaşlar, her biri ışıl ışıl bir yaşamla doluydu. Gelini ve damadı çok seviyorlardı. Mutluluklarına sevindiler. Bir gün kendilerinin de böyle bir mutluluk bulmayı umuyorlardı, ya da belki de zaten bulmuşlardı, kollarında. Dünyadaki tüm yangınlara rağmen, bu gece, bu odada, her şeyin yolunda gidebileceğine inanıyorlardı.

"Bu, ellinci evlilik yıld dönümü yemeğine mükemmel bir panzehir," dedim Eddie'ye. "Umarım Hotalling'lerin partisinde bulunan her çift, eve dönerken yolda kalacak bir düğün bulmuştur."

"Bu bir zorunluluk," dedi Eddie.

“Bakın, bakın, işte yine orada.” İkimiz de dans etmeyi bıraktık ve etrafımızdakiler de durdu, sanki ay bulutları yararak bizi ışıkla yıkamış gibiydi. Onu iki kez görmüştük. Şansımıza inanamıyorduk.

Birkaç şarkı daha yerde kaldık. Eddie bütün sözleri biliyordu ve sadece benim duyabileceğim şekilde sessizce söyledi. “ *İnsanlar durup bakıyorlar, beni rahatsız etmiyorlar, çünkü yeryüzünde olmak istediğim başka hiçbir yer yok.* ”

"Kim?" diye sordum.

“ *My Fair Lady* , Lerner ve Loewe, 1956. Broadway müzikallerinin şarkı sözlerini okumada beni kimse geçemez.”

Jonathan dans etmeyi sevmezdi, Eddie ise harika bir dansçıydı. Mola verdikten sonra Eddie şampanya aramaya koyuldu. Ben tatlı masasında bir dilim pasta ve iki çatal alırken, somon rengi saten bir elbise giymiş genç bir kadın, muhteşem nedimelerden biri, yanıma geldi. "Bayan Fuller?" dedi. "Aman Tanrım, sizin olduğunuzu sandım! Çok güzel görünüyorsunuz!"

Tamirciler, öğrenciler ve eski öğrenciler dışında kimse bana Bayan Fuller diye hitap etmezdi ve çatımı tamir ettiğini hatırlamadığım için İngilizce dersimde olmalıydı. Öğretmenlik hayatım boyunca o kadar çok parlak genç kadın geçti ki onlarla karşılaşmaktan korkuyordum. Mezuniyetten sonra çok çabuk kayboluyorlar, yerlerini sonbaharın yeni nesli alıyordu. Eddie şampanyayla geri döndüğünde aptalca gülümsüyordum. Bardakları küçük bir masaya koydu, ben de pastayı bıraktım.

"Ed Triplett," dedi elini ona uzatarak.

"Kathy Schultenover," dedi elini tutarak. "Aman Tanrım, siz Bayan Fuller'ın kocası mısınız?"

"Ben Daphne'nin babasıyım," dedi, sanki bu yaygın bir hataymış gibi.

“ *Baba!* ” dedi. “Ah, bayıldım buna. *Babanı* da getirdin!”

Baba-koca meselesi beni şaşırttı ve sonuç olarak hem yavaş hem de aptalca bir yanıt verdim. "Ne güzel bir düğün."

“Öyle değil mi? *Çok güzel* vakit geçiriyoruz. Sanırım herkes çok *güzel* vakit geçiriyor ve ikinizin de gelmesi çok harika. Livi çok mutlu olmalı. Ve bakın, nişanlandım!” Elini kaldırdı. Narin el, parıldayan taş, hiç de önemsiz olmayan bir yük. "Sizi düğünümüze davet edeceğim. İkiniz de gelir misiniz?" Sizden mi? Gelmelisiniz, Bay Triplett."

"Bu harika bir davet, ama bunu sana bağlı kalmanı beklemiyorum," dedi Eddie.

Sonra, hiç beklemediğim bir anda, Kathy Schultenover kollarını bana doladı ve başını boynuma yasladı. "Biraz sarhoşum," dedi, "ama seni

seviyorum. En sevdiğim öğretmenimdin. *Madame Bovary'yi* senin sayende okudum."

Alnının tepesinden öptüm ve belki de en sevdiğim öğrencim olduğunu söyledim. Geri çekildiğinde, kirpiklerindeki rimelde gözyaşları vardı. Sonra dansçıların arasından genç bir adam çıktı ve onu kollarına aldı. Onlar dans ederek uzaklaşırken bize el salladı.

Eddie başını salladı. "Bunu hiçbir şeye değişmezdim."

"Gelin benim *öğrencim* miydi?"

"Böyle bir kızı unutmayı hayal etmek benim için zor."

Başımı salladım. "Onlardan çok fazla vardı."

"Kathy Schultenover'ı hatırlıyor muydunuz?"

“Schultenover adını hatırlıyorum ama hangi yıl mezun olduğunu ya da bitirme tezinde ne okuduğunu hatırlamıyorum.” Başımı salladım. “Sen müzikallerin tüm şarkı sözlerini hatırlıyorsun, ben kendi öğrencilerimi bile hatırlayamıyorum. Çok kötüyüm.”

Eddie, "Şarkılar aynı kalırken insanlar değişiyor," dedi. "Hepsini hatırlayabileceğinizi düşünmek delilik."

"Seni hatırlıyorum," dedim.

"Bakın, bu fazlasıyla yeterli."

“Öğretmeyi çok seviyorum,” dedim, rengarenk giyinmiş, dans eden gençlerin kalabalığına bakarak. “Artık on birinci sınıf öğrencisine *Madam Bovary’yi* okutup, Noel tatilinden sonra gelip *‘A Sentimental Education’ı* eğlence olsun diye okuduğunu söyleyen çok az okul kaldı. *‘David Copperfield’ı* okuduklarında, tamamını okuyorlar. *‘The Return of the Native’i* okuyorlar.’ İleri düzey öğrenciler geçen dönem *‘Anna Karenina’* ve *‘Moby-Dick’i* okudular. *‘Moby-Dick* ’!”

"Size söylemekten nefret ediyorum ama ben lisedeyken herkes *Moby-Dick'i* okuyordu ve ben Upper East Side'daki o gösterişli özel kız okullarından birine gitmedim."

“Zaman değişiyor. Yakında kimse benim gördüğüm harikalara inanmayacak; zeki çocuklar büyük kitaplar okuyor, yapay zekâ olmadan makaleler yazıyor.”

Eddie, "Kendi makalelerini kendilerinin yazdığına inanmıyorum," dedi.

“Jonathan emekli olmamı istiyor ama ben emekli olmayacağım, özellikle de kızlar düğünlerde sarhoş olup *Madam Bovary'den* bahsettikleri sürece.”

"Elli üç yaşındasın," dedi. "Emekli olmak için çok gençsin. Tanrı aşkına, ben de emekli olmak için çok gencim."

Pastamızı ve şampanyamızı alıp odanın çevresini dolaştık ve en arka köşede bulunan kadife bir banketi, yani kendi düğün adamızı bulduk. Orada yerimize oturduk.

“Bu pasta bir önceki pastadan daha güzel,” dedim. Eddie bir önceki pastadan yemediğini söyledi, ben de o halde sözüme inanması gerektiğini söyledim.

"Her konuda sözünüze güveniyorum," dedi.

Plaza'daki şampanya da daha iyiydi ama bunu özellikle vurgulamaya gerek yoktu.

“Peki, bana anlatacak mısın?” Koltuğa yaslandım ve akşam boyunca rahatsız edici hale gelen ayakkabılarımı çıkardım. Kathy Schultenover gibi ben de biraz sarhoştum.

"Hangi kısım?"

"Hepsini söyleyelim, ama önce annemden başlayalım. Bence onu aradan çıkaralım."

Eddie odanın karşısına baktı ve olağanüstü çiçeklere, mum ışığına, dans eden damatlara gülümsedi. “Annen buna bayılırdı. Düğünlere izinsiz girmek tam onun tarzıydı. Onu tanıdığım yıllar boyunca annen son derece cesur, son derece güzel ve babana karşı son derece kızgındı. Ayrıca işinde de çok iyiydi. Birlikte birkaç kitap üzerinde çalıştık. Ben hala genç bir editördüm, ama o tam teşekküllü bir halkla ilişkiler uzmanıydı. Halkla ilişkiler uzmanları editörlerden daha çabuk olgunlaşır. Bazen öğle yemeğine çıkardık. İşten sonra dışarı çıkmakta zorlanırdı.”

“Bekar anne, iki çocuk.” Annemin bana yüklediği tüm yükün karşısında bir kez daha alçakgönüllü olmam gerektiğini hatırladım.

Eddie başını salladı. “Çocuklarını severdim. Hafta sonları onu ve iki kızını Harvard Meydanı ile Central Meydanı arasında bulunan Uncle Bunny's adlı bir sandviç dükkanına götürürdüm. Editörlük, halkla ilişkilerden daha çok para kazandırıyordu ve zaten erkeklere daha fazla ödeme yapıyorlardı, ayrıca bakmakla yükümlü olduğum kimse yoktu, bu yüzden kıyasla zengin sayılırdım.”

Dörtümüz Winchester'dan banliyö treniyle gelip, ardından metroyla Harvard Meydanı'na, oradan da Mass Ave.'den yürüyerek Uncle Bunny's'e

gidiyorduk. Eddie'nin elini bütün yol boyunca tuttum. "Ahududu-limonlu rickey."

“Doğru, annen de yumurta salatası aldı. Bunny Amca en iyi yumurta salatası sandviçlerini yapardı. İşte böylece iş arkadaşı, dost olduk. Birkaç kez arkadaşlarım Hotalling'lerle buluştuk. Polly Boston'da büyümüştü ve ailesini görmeye gelmeyi severdi. Bir keresinde, sen ve kız kardeşin babanızla bir gece geçirdiğinizde, annen ve ben Hotalling'lerle iki çift gibi akşam yemeğine çıktık. Türk yemeği yedik ve Polly hariç hepimiz çok içtik. Polly o sırada Alex'e hamileydi. Skip zorluk çıkarıyordu. Kafasına taktığı şey, durumumuzla başa çıkmanın en iyi yolunun, Polly'nin iyi bir hayal gücüne sahip olabileceği ihtimaline karşı (ki bu arada, hiç de öyle değildi) beni onun önünde küçük düşürmek olduğuydu.”

Skip Hotalling bana annemin bazı tuhaf fikirleri olduğunu söylemişti. "Bana durumu anlatmak ister misin?"

"Skip ile mi?"

“Bahsettiğimiz kişi o, değil mi?” Çünkü, şöyle bir düşününce, Skip annemin doğal bir devamıydı. Şampanya kadehimi boşalttım.

Eddie endişeli görünüyordu. "Yani annen sana bunların hiçbirini anlatmadı mı?"

" *Dokuz* yaşındaydım."

"Senin kaç yaşında olduğunu biliyorum ama o daha sonra öğrenmiş olmalı."

"Sonrasında bir şey olmadı. Senden hiç bahsetmedik. Sanırım annem bir daha adını hiç anmadı."

Eddie bir dakika kadar oturdu, "Burada bekler misin? Bir dakika?" Sonra banketten ayrıldı ve dans eden kalabalığın arasına karıştı. Gümüş renkli bir kedi kostümü giymiş bir şarkıcı orkestranın önüne çıktı ve her şeyin değişmek üzere olduğunu anladım. Artık Lerner ve Loewe yoktu. Şarkıcı setine "I Wanna Dance With Somebody" ile başladı ve tüm teyzeler, amcalar ve büyükanneler, sanki kovulmuş gibi dönüp dans pistini terk ettiler. Tanrım, annem Eddie Triplett'i Skip Hotalling'e kaptırdığı için ne kadar üzülmüş olmalı, zaten Buddy Zabriskie'yi de denize kaptırmıştı. Polly'nin aksine, annemin kusursuz bir hayal gücü vardı.

Eddie geri döndüğünde elinde açık bir şampanya şişesi taşıyordu. “Ödemeye çalıştım ama barmen izin vermedi.” Bardaklarımızı tekrar doldurdu. “Öncelikle şunu söyleyeyim, anneniz bir prens. Başka bir kelime

bu kullanamıyorum çünkü ona prenses demek yanlış bir çağrışım yapıyor. Bütün bunları kendine saklaması iyi oldu.” Sahneye baktı. “Çok gürültülü değil mi?”

Başımı salladım. "Öyle. Gerçekten bildiğimi mi sandın?"

“Bunun bir kısmını biliyor olmalısın diye düşündüm.” Başını salladı. “Bu garip. Kimseye eşcinsel olduğumu açıklayalı on yıllar oldu.”

"Yani elendiniz."

Eddie kuru bir sesle, "Herkes dışarıda," dedi. "Sadece kendilerini heteroseksüel sanan kadınlarla evli olan erkekler hariç."

“Polly senin eşcinsel olduğunu biliyor mu?”

“Polly Hotalling, kumaş örneklerini bana göstermeden bir sandalyenin yeniden kaplanmasını aklından bile geçirmezdi.”

Ne olursa olsun, beni güldürmeyi başardı. "Bunu iyi yapıyor musun?"

"Ne yetenekliyim ne de ilgiliyim, ama bazı klişeler hâlâ yaygın."

Hikâyenin tüm parçaları sırasız bir şekilde birbirine karıştı: bana ait olan parçalar, Eddie'ye ait olan parçalar, sadece anneme ait olan parçalar. "Bütün bunları anlamaya çalışıyorum."

“Tamam. Türk restoranıyla başlamamalıydım. Hikaye orada başlamıyor. Hikaye, Yale'deki ikinci yılımın başında, yurt odama girdiğimde Skip Hotalling'i iki yatağın daha rahat olanında yatarken bulmamla başlıyor.” Eddie başını salladı. “Bana baktığında, sanki tanrı ve insan gibiydi. Büyükannesi Creek yerlisiydi, size söylemiş miydim?”

" *Benimle dans etmek istemiyor musun, bebeğim?* " diye şarkı söyledi kedi kostümlü kadın. *"Benimle dans etmek istemiyor musun, oğlan?* "

Başımı salladım. Dinledim. "Bana hiçbir şey anlatmadın" demedim.

“Kendini Amerikan yerlilerinin davasına adamak istemesiyle ilgili mesele gerçekti, en azından hukuk fakültesine başlayana kadar. Bu ülke onun kanında vardı. Ondan daha güzel bir insan hiç olmadı. Bu insan hayatı kupa vitrinine bakıp size söz veriyorum ki, hiçbiri on dokuz yaşındaki Skip Hotalling'in yanına bile yaklaşamaz. Üstelik o, nazik, komik ve sevimliydi. Benim için çok sevimliydi.”

Hikâyedeki çocuğu, ellinci evlilik yıldönümü akşamı Century Club'da yanımda oturan suskun adamla bağdaştırmaya çalıştım. Sanırım hepimiz değişiyoruz. "Yani ikiniz...?"

“İkimiz için de uzun bir hikaye bu. O zamanlar bunların ne anlama geldiğini bilmiyorduk. Diğerinin ilgilenip ilgilenmediğini ya da kendi

ilgimizin nasıl ortaya çıkacağını bilmiyorduk. Öğrenmek çok zordu.”

"Sanırım sorunu çözdünüz."

“Evet,” dedi. “Biz yaptık. Ama biraz zaman aldı. Tam yirmi üç gün. Diğerinin harekete geçmesini beklerken yirmi üç gün boyunca potansiyel mutluluğu boşa harcadık.”

"Bu hamleyi kim yaptı?"

Eddie başını aşağı eğerek gözlüklerinin üzerinden bana baktı.

"Harekete geçen sensin," dedim.

“Sonradan en sevdiğimiz sohbet konusu olacaktı. Skip bu konularda hiç tecrübesi olmadığını söyledi. Hayaller, umutlar, arzular elbette vardı ama tecrübe yoktu. Ben de bu konuda da tecrübem yok dedim.” Elini ütülü smokin gömleğine bastırdı. “Kar gibi saf.”

"Kayıtlara geçsin ki, Bay Triplett'in hiçbir geçmişi yoktu."

Eddie, "Bana inandı," dedi. "Ben de ona inandım. Her şey çok güzeldi."

“Peki sonra ne olacak?”

“Sonra üniversite yıllarımızın hayatımızın en mutlu dönemi olacağına karar verdik ve öyle de oldu. Üniversiteden sonra ikimiz de evlenip çocuk sahibi olacaktık ve normal hayatlar yaşayacaktık, bu arada da sadece ikimizden oluşan ikinci bir hayatımızı sürdürecektik—Skip ve Ed. Bu o kadar karmaşık değil, değil mi?”

“Böylece Skip, Polly ile evlenir.”

Eddie şiddetle başını salladı. “Skip, Polly ile evlendi. Bildiğiniz gibi, mezuniyetten bir hafta önce o berbat dans gecesinde tanıştılar. Bir hafta daha birlikteydik, sonra yaz tatili için eve gidiyorduk ve Skip Columbia'da hukuk fakültesine başlayacaktı, ben de New York'taki bir ajansda iş bulamadığım için Boston'a gidip Houghton Mifflin'de taslak okuyucusu olacaktım. Skip, LSAT sınavına girmediğim için hala sinirliydi. İkimizin de hukuk fakültesine gitmesi, geleceği birkaç yıl daha ertelememiz gerektiğini düşünüyordu, ama benim hukukla hiç ilgim yoktu. Yurtta bir hafta daha birlikteydik, her şey dağılmadan önce gerçek hayattan bir hafta daha geçirdik. Skip plana sadık kalmak istiyordu: ikimiz de evlenecektik ve sonra istediğimiz kadar birlikte vakit geçirecektik çünkü erkekler böyle yapar, dedi. Skip, 'Tek yapmamız gereken doğru kızları bulmak,' dedi ve ben de, 'Öylece bir kız *bulamazsın* . Sanki arıyormuşsun gibi değil,' dedim.” 'Araba için.' dedi. O da, 'Kesinlikle hayır,' dedi ve arkasını dönüp doğruca gitti.

Dans salonuna geri döndüğünde, Polly Wellons'ı oda arkadaşının banyodan dönmesini beklerken, içecek kasesinin yanında buldu.

"Şimdi Polly'ye acımaya başladım."

Bir an orada oturduk, çok fazla içki içmiş gençlerin dansının güzelliğini izledik. Kedi kostümü giyen kız "Proud Mary" şarkısını çalmaya başlamıştı. Artık yedek vokalistler ve trompet çalan adamlar da vardı. Ses seviyesi giderek yükseliyordu ve yakında kendimizi mazur görmemiz gerekecekti, yoksa ömür boyu sağır kalacaktık.

Eddie dalgın bir şekilde, "Polly için üzülmek benim için zor," dedi. "Bence istediği her şeye sahip oldu ve onunla elli yıl geçirdi."

Tahminimce Polly istediği her şeye sahip olamadı. "Yani o Columbia'ya gitti, sen de Houghton'a." Sesimi yükseltmek istemedim ama duymak giderek zorlaşıyordu.

″ Ve işlerin nasıl olabileceği konusunda endişelenip bir dakika bile uykusuz kalmadım. ″

“Hayır,” dedi Eddie neşeyle. “Son dakikada bir kurtuluş oldu. Harvard, Skip'i bekleme listesinden çıkardı. Columbia'daki depozitosunu kaybetti ve Cambridge'de iki yatak odalı, uygun bir daire bulduk. Polly, Chestnut Hill'deki Pine Manor'da ikinci sınıf öğrencisiydi. Skip, onun haftada sadece bir kez ziyaret etmesine izin veriyordu. Çalışması gerektiğini söylüyordu. Eminim o yıllarda genç Polly Wellons'ı ondan daha çok gördüm. Beni her zaman arkadaşlarıyla tanıştırmaya çalışıyordu, ta ki hiçbirinin bana uygun olmadığına karar verene kadar. Mezuniyetten sonra Skip, New York'ta büyük bir iş buldu ve bir nişan yüzüğü aldı. Polly ve annesi düğünü planlamak için bir yıl harcadılar.”

“Peki annemin bu olayda ne ilgisi var?”

“Türk restoranına ve arkadaşım Abigail Zabriskie’ye geri dönelim,” dedi Eddie. “O akşam yemeğinden sonra hiç iyi durumda değildim. Skip ve Polly evlenip taşındıktan sonra aramızda büyük bir gerginlik dönemi yaşandı. Açıkçası işleri toparlamamız gerekiyordu ve hepimiz bunun yükünü hissettik, hatta neler olup bittiğinden haberi olmayan Polly bile. Skip’in cevabı ise ne zaman birlikte olsak bana tam bir ayı gibi davranmak oldu. O berbat akşam yemeğinden sonra annenle birlikte meydanda bir yürüyüşe çıkmaya karar verdik. Ben konuşmuyordum, o da konuşmuyordu ve sonunda, ‘Peki, nasıl arkadaşın?’ dedi ve işte böylece tüm hikaye ortaya

çıktı. Skip hakkında gerçeği daha önce veya sonra kimseye anlatmamıştım, tabii ki bu gece hariç. İşte, annene her şeyi anlattım."

"Ve o zaman mı çıkmaya başladınız?" Aman Tanrım, anne, ne düşünüyordun sen?

"Tatlı bir kelime, 'flört', ama evet, her şey o zaman başladı. Şunu da belirtmek isterim ki, anneni çok severdim. Bana karşı harikaydı. Seni ve kız kardeşini de çok severdim. Bana yaşadığım yarım yamalak hayattan bir çıkış yolu sunuyordu. Bir eşim, çocuklarım ve küçük bir evim olabilirdi—"

"—ve yapmanız gereken tek şey Skip'ten vazgeçmekti."

"O gece bu pek de zor bir şey gibi görünmemişti. Bugün kimse böyle bir şey söylemezdi ama bir zamanlar insan nüfusunun çoğunluğunun sahip olduğu şeyi istemek delilik gibi gelmezdi. Annenin şartı, Skip'ten ve eşcinselliğimden vazgeçmemdi. Şimdi kulağa korkunç geliyor biliyorum ama o daha iyisini bilmiyordu. Daha iyisini bilmesi gereken bendim."

"Şimdi Polly *ve* annem için üzülmem gerekiyor."

"Onlar asla aynı kategoride değillerdi. Annen ihanete uğramış gerçek bir dosttu."

O sırada küçük masamıza bir fotoğrafçı geldi. Sonradan aklıma geldi ki, gelini hatırlamadığım ve düğüne davetli olmadığım için onu göndermeliydim, ama o an başımı Eddie'nin göğsüne yasladım ve o da kolunu omzuma doladı.

Gece yarısına doğru yeni bir şarkıcı sahneye çıktı; on dört yaşında gibi görünen bir kızdı ve aniden tavan mor bir ışıkla aydınlandı. Çok ünlü olduğu herkes için açıktı, hatta onu hiç tanımayanlarımız bile. Gecenin son büyük sürpriziydi ve sahneye çıktığında düğün davetlileri çılgına döndü, inledi, ıslık çaldı ve ayaklarını yere vurdu. Bir dizi el hareketiyle ayrılma vaktimizin geldiğine karar verdik. Kapıda dağıtılan hediye çantalarını reddettik. Durumdan faydalanmak istemedik.

Meydanın dışına çıktığımızda, ayakkabılarımızı çıkarıp Scott ve Zelda gibi çeşmeye girme fikrini kısaca tartıştık, sonra da vazgeçtik. Yaşlanmak işte buydu: Yaşlanmadan önce bunu düşünebilmek.

"Hatırlıyor musun—" diye başladım.

"Her şeyi hatırlıyorum." Eddie'nin kolu tekrar omzumdaydı.

Birkaç küçük bulut kilometrelerce yukarımızdan süzülerek ayın yanından geçti. "O gece arabada bana anlattığın hikayeyi hatırlıyor musun?"

"Hangisi?"

“Kadın ve atı hakkındaki hikaye.”

“Ah, o mu?” dedi. “Elbette biliyorum.”

“Whistler,” dedim ve birden tekrar ağlayacağımdan korktum. Sarhoş olmak korkunç bir yüktü.

Binaların arasından görünen aya bakarak, "Whistler," dedi. "Doğru."

"Sen gittikten sonra o kadını ve atını uzun süre düşündüm ve belki de bana bu hikayeyi anlatmanın sebebinin, ayrılıp geri döneceğini bilmemi istemen olduğunu düşündüm; ki elbette geri döndün."

"Ama bu, sandığınızdan çok daha uzun sürdü."

Gülümsedim. Ah, bu gece, omzuma atılan bu kol... "Bu hikâyeyi bilerek mi uydurdun?"

Eddie durdu ve başka bir sigara yaktı; bu sefer sigara içmesem de ona katılabilir miyim diye sormayı düşündüm. "O hikâyeyi uydurmadım. Kitap önerisiydi, aynen masamdan çıktı."

"Bunu başkası mı uydurdu?"

“Hayır, hayır, kurgu dışı. O zamanlar kurgu dışı eserlere daha açıktım ve bu en olağanüstü hikayeydi. Kadının adı Mary Carter'dı. Wyoming'de, Sheridan'ın yaklaşık elli mil güneyinde bir çiftlikte yaşıyordu.”

Eddie o zamanlar bana doğru olduğunu söylese de, hikayenin doğru olmadığına yemin ederdim. Hiçbir yanı doğru gibi gelmiyordu. "Bunu nasıl hatırlıyorsun?"

“Çünkü kitabı satın almaya çalıştım. Yıllarca uğraştım. Bir ajans gazetede kaza hakkında bir yazı görmüş, neredeyse hiçbir şey değil, belki üç santimlik bir sütun, ve Mary ile iletişime geçmiş. Mary'ye orada bir kitap olduğunu söylemiş. Ajans bana gazete kupürünü ve kısa bir taslağı gönderdi. Bildiğim kadarıyla, ajans teklifi kendisi yazmıştı çünkü Mary Carter'ın kitap yazmaya hiç ilgisi yok gibiydi. Onunla birkaç kez konuştuk. Utangaç, çok kibar bir insandı. Onunla tanışmak için Wyoming'e uçardım ama sonra ayağım alçıdaydı ve Hotalling'lerin kanepesinde yaşıyordum. Özellikle atla ilgili kısmın harika bir kitap olabileceğini düşündüm. S&S'de işe yerleştikten sonra onu tekrar aradım. Random House'da işe girdiğimde bile aradım. Random House! Vay canına, şimdi beni dinleyecek. Ama Mary Carter Random House'u teksir makinesinden ayırt edemezdi. Ona kendi hikayesini anlatmamı, neden anlamlı olduğunu, insanların neden okumak isteyeceğini açıklamamı dinlerdi. Bunu biliyordum ama onu bir türlü ikna

edemedim. Kaza yerinden uzaklaştıkça, söyleyecekleri daha da azaldı. Sanırım bana "beni rahat bırak" demek onun için zordu."

“Onun başına ne geldiğini biliyor musun?”

“Öldü,” dedi Eddie. “Yıllar yıllar önce. Benden daha büyüktü, belki on beş yaş kadar. Kızı bana mektup yazdı. Annesinin eşyalarını karıştırırken mektuplarımı bulduğunu söyledi. Annemin beni önemsediğini, mektupların benim tarafımdan okunduğunda anlayabildiğini söyledi.”

“Nasıl öldü?”

"Kızı bir şey söylemedi ama ben hep Mary'nin buradan bir an önce kurtulmak istediğini hissettim."

Konuşmamış olsak da, Central Park'ın karanlık kenarı boyunca kuzeye doğru yürüyerek Leda'nın evine geri dönüyorduk. O parka girip üç gün boyunca orada yatmanın, ağaçların arasından yukarı bakıp öleceğimi düşünmenin nasıl bir şey olacağını düşündüm. "Ayak bileğin nasıl?"

“Ayak bileği, hayatımın o dönemini mükemmel bir şekilde özetleyen bir metafor. Ayak bileğim dayanılmaz derecede ağrıyordu ve bir daha asla eskisi gibi işlev görmeyeceğini düşünüyordum, sonra belki bir yıl sonra, tüm gün boyunca onu hiç düşünmediğimi fark ettim. Ayak bileğim ve ben iyileştik ve bu da üzücüydü.”

“Peki ya at? At öldü mü?”

“Whistler mi? Ah, Whistler çoktan ölmüş olmalı. O teklifi 1980'de okumuştum ve Mary'nin düşüşü de ondan önce olmuştu. Atlar uzun süre yaşar ama o kadar uzun değil. Yine de onu hatırlaman komik. Çılgın bir şey duymak ister misin?”

“Bu gece mi? Çılgın bir şey mi?”

"1980'de o kitap önerisini aldığımda, yanında atın bir resmi de vardı."

"Bunu bana sen söylemiştin."

"Ne zaman?"

"Arabada."

Eddie başını salladı. "Ah, geçmiş, geçmiş. Neyse, annen Houghton'daki insanlara istifa ettiğimi söylediğinde, ofisimi topladı ve kutuları Polly ve Skip'e gönderdi."

“Bu çok saldırganca,” dedim, ama söylenmesi gereken bir diğer şey de şu: Ah, zavallı annem.

“Atın resmi kutunun içindeydi. Ve sonunda S&S'de yerimi aldığımda, atın resmi ofisimdeki mantar panoya asılıydı. Size bunu, anlaşmayı

sonuçlandırmak için tetikte olmam gerektiğini hatırlatmak için yaptığımı söylerdim, ama gerçek şu ki, at bana huzur veriyordu. Bir süre sonra ona küçük bir çerçeve aldım ve o çerçeve içinde bugün hala masamda duruyor."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hiçbir şeyle ilgili değil. Ofisime geldiğinizde size göstereceğim. Yazarlar her zaman doğrudan Whistler'a gidiyorlar. Hepsi bunun benim atım olup olmadığını bilmek istiyor."

Ofisime geldiğinizde. İşte takıldığım kısım buydu.

Leda ve Steve'in binasına vardığımızda, Eddie ellerini omuzlarıma koymuş bir şekilde, koyu kırmızı tentenin altında bir an daha durduk.

"Hâlâ bir milyon altı sorum var," dedim. Asansörle yukarı çıkamayacak kadar yorgun olduğum için kapıcının lobideki kanepelerden birinde uyumama izin verip vermeyeceğini merak ettim.

Eddie esnedi. "Her şeye cevap veririm."

"Söz mü? Bir daha ortadan kaybolmayacağına söz verir misin?" Ondan asla ayrılmak istemiyordum.

"Kaybolmadım. Bu, sizi terk ettiğim gibi geliyor. Sürgüne gönderildim."

"Olaydan asıl noktayı kaçırıyorsun. Seni kaybetmek istemiyorum."

"Peki o zaman. Ölüm bizi ayırana kadar," dedi. "Böyle nasıl olur?"

"Kulağa hoş geliyor." Artık ben de esniyordum. "Ve bana ölmeyeceğine söz vermelisin."

"Ah, Ördek," dedi. "Ben de öleceğim, sen de. Söz veriyorum, önce ben gidip her şeyi kontrol edeceğim, ileride her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım."

Şehir merkezine doğru giden boş bir taksi gördüm ve kolumu kaldırdım. "*Hey!* " Sokakta çok az insan, çok az araba vardı ve taksi beni görünce ilerideki kaldırıma yanaştı ve biz de yavaşça ilerledik. Onunla buluşmak için yola koyuldum. "Yarın beni ara," dedim ve yanağından öptüm. Sonra taksideydi, elimi sıkıca tutuyordu. Pencereyi açıp onu serbest bıraktım. Orada öylece durmaya devam ettim. Bütün ışıklar yeşil yanıyordu ve bir dakika içinde gitmişti.

Henry beni beklemediğini söyledi ama uyanıktı, karanlık oturma odasında Reykjavík'teki biriyle video oyunu oynuyordu. Yanına kanepeye oturdum ve

geriye doğru düştüm.

"Nasıl geçti?" diye sordu, çalmaya devam ederken. Sanırım bir kere başladıktan sonra bırakılabilecek bir şey değildi.

"Haklıydınız."

Henry'nin başı fark edilmeyecek şekilde hafifçe sallandı. "Pekala, ama iyi vakit geçirdin mi?"

"Hayatımın en güzel zamanını geçirmiş olabilirim."

Sonra bana baktı, yüzü mavi ekran ışığıyla aydınlanmıştı. "Sarhoş musun?"

“Benim.” Gözlerimi kapattım.

Ekrana veda mesajını yazdı. "Bir dakika." Ayağa kalkıp mutfağa gitti, sonra elinde aşırı büyük bir bardak su ve üç aspirinle geri döndü.

Doğrulup ona teşekkür ettim.

"Aspirin eski usul bir ilaç," dedi. "En muhteşem ilaç ve artık kimse kullanmıyor çünkü her zaman vardı."

"Çünkü midenizin iç zarında bir delik açar."

“Bu *Bufferin* , yani *tamponlanmış* . Sizi düşünmediğimi mi sanıyorsunuz? Sarhoşken asla Tylenol almayın. Karaciğerinizi mahvedersiniz.”

"Sen benim kutup yıldızımsın," dedim.

"Bunu bilmek durumu biraz daha iyi hale getirdi mi?" Uyuyan anne babasına saygı göstererek sesini alçak tuttu. Çok iyi bir çocuktu.

“Evet, öyle oldu. Eddie bana eşcinsel olduğunu söylediğinde, David Hockney hakkında hiçbir şey söylemedim. O konu artık aklımdan çıkmıştı.”

"Güzel," dedi. "Bu iyi. Yatağa mı gidiyorsun?"

“Öyleyim,” dedim ama kıpırdamadım.

“Annemi çağırıp sana yardım etmesini isteyeyim mi?”

Derin bir nefes aldım ve önce oturur, sonra da ayağa kalktım. Hafifçe sendeledim ve meydandan buraya kadar nasıl yürüdüğümüzü merak ettim. "Bunu hallederim. Seni seviyorum. İyi geceler."

"Seni seviyorum, iyi geceler," dedi ve oyununa geri döndü.

Yeğenlerim Wynn ve Clare henüz eve gelmemişlerdi, bu yüzden Wynn'in odasında uyuyordum. Elbisemin fermuarına ulaşmak için çok uğraştım ama kumaşı sert ve kısıtlayıcıydı. Kolların uzunluğu kollarımın düzgünce bükülmesine izin vermiyordu. Leda fermuarımı çekmişti. Elbiseyi daha önce sadece Jonathan'ın emeklilik partisinde giymiştim ve Jonathan hem giymeme hem de çıkarmama yardım etmişti. Oturma odasına geri dönüp

Henry'den daha fazla yardım istemek için enerjim yoktu ve zaten ondan elbisemin fermuarını açmasını da istemiyordum. Ayakkabılarımı çıkardım ve yeşil elbisemle Wynn'in yatağına girdim. Yorganının deseni Ohio Yıldızı olarak adlandırılıyordu. Bunu bana bir keresinde söylemişti.

O gece boyunca babamı, ikimizi teknede hayal ettim. Motor gürültülüydü ve yağlı, siyah dizel egzoz dumanı püskürtüyordu, ama bu rüyada rüzgar doğudan esiyordu, gün açık ve tazeydi ve Buddy çok mutluydu, ben de onunla birlikte açık denize doğru yol alırken orada olmaktan çok mutluydum.

Sabahleyin Leda, elinde bir içecek tepsisiyle sessizce içeri girdi: siyah kahve, portakal suyu, biraz daha su ve hepsini emmek için iki dilim kuru buğday ekmeği. Henry ile konuşuyor olmalıydı. Şeffaf aspirin şişesi, portakal suyu ve kahvenin arasında bir nöbetçi gibi duruyordu. "Kenara çekil," dedi, sonra da elbisemle uyuduğumu gördü.

“Tamam,” dedi. “Ne geceydi ama.” Kızının şifonyerini açtı ve bir çift ameliyat önlüğü pantolonu ve bir hokey tişörtü buldu, sonra da beni kokteyl elbisemden kurtardı; bu sayede dün akşamdan beri ilk defa derin bir nefes alabildim.

"Ah, bu çok daha iyi," dedim.

"Bekle, yanıma otur, saçında hâlâ tokalar var. Jonathan genellikle seni yatmadan önce hazırlıyor mu?"

"Genellikle sarhoşken yatağa girmem." Saç derimi şiddetle kaşıdım, harika bir his.

Kupayı bana uzattı. "Bununla başla." Birlikte yatağa girdik ve battaniyeleri üzerimize çektik. "Bana her şeyi anlat, her şeyi kastediyorum. Tek bir kelimeyi bile atlama."

Ona yaslandım. "Tamam, öncelikle Eddie beni almak için senin dairene geldi."

"Evet," dedi başını sallayarak. "Bu iyi. Oradan başlayalım."

OceanofPDF.com

DÜZELTİLMEMİŞ ELEKTRONİK KANIT—SATILIK DEĞİLDİR
Yayınları*HarperCollins*
.....

İnterstisyel

(Cuma, 18 Ocak 1980. Winchester, Massachusetts.)

Bu, Daphne Zabriskie'nin ilk araba kazasıydı ve büyük bir kazaydı. Uçurumdan aşağı yuvarlanmışlar ve karanlık kış ağaçlarının arasından geçerek yere çakılmışlardı. İki dakika içinde kendini bu hikayeyi anlatırken hayal edebiliyordu bile.

Eddie ona, "Bir envanter çıkar," dedi. "Parmaklarını ve ayak parmaklarını oynat." Fısıldamak ihtiyatlı görünüyordu, çünkü olayları yeniden harekete geçirmekten biraz korkuyordu.

“Tamam,” dedi. Sallan sallan.

"Şimdi bileklerinizi ve ayak bileklerinizi döndürün. Boynunuzu da yavaşça döndürün. Bunu yapabilir misiniz?"

"Yuvarlanıyorum." Omuzlarını da döndürdü. Kalçalarını kalça eklemlerinde salladı.

"Her şey yolunda mı?"

“İyi,” dedi. Kafasında bir sorun vardı ama o sakinleşince bunu ona daha sonra anlatacaktı. “Ne oldu?”

“Olan şu ki, virajı alamadım ve dağın yamacından aşağı yuvarlandım.” Uzandı ve karanlıkta elini bulana kadar yokladı. Elini

tuttu.

“Annem araba yüzünden çok kızacak.” Arabanın borcunun bitmesine üç yıl daha vardı. Tam olarak otuz beş aylık taksit kalmıştı. Daphne bunu biliyordu çünkü annesi borcu ödemeyi bir oyuna dönüştürmüştü; her ay faturaları öderken Daphne ve Leda'nın kupon defterindeki kalan taksitleri saymalarına izin veriyordu. Annesi çeki yazıyor, Daphne çeki kasaya kaydediyor, sonra Leda zarfı ve pulu yalıyordu. Takım çalışması. Anneleri faiz kavramını açıklamıştı ve kızlar bunu o kadar korkunç bulmuşlardı ki aylarca bankaya girmeyi reddetmişlerdi. Anneleri hayatın nasıl işlediğini açıkça anlatmaya çok inanıyordu.

“Arabaya kızmayacak. Hayatta olduğumuza sevinecek.” Eddie, Abigail'in arabaya üzüleceğini ama öfkesinin kısa sürede sevince dönüşeceğini düşünüyordu. Sonunda her şey onların lehine dengelenecekti. “Araba kazasında ölmedik ve Leda da apandisitten ölmedi, her şey bir kazanç.”

Emniyet kemeri Daphne'nin boynunu sıkıyordu ve arka koltukta oturması gerektiğini, bu yüzden böyle olduğunu tekrar hatırladı. Belki Eddie'yi kimseye söylememesi için ikna edebilirdi, bu da ona önemli bir soruyu hatırlattı: "Annem bizi almaya ne zaman gelecek?"

Bu ikinci seviye bir soruydu: Onları kim bulacaktı? Eddie hâlâ birinci seviye sorulara odaklanmıştı: Yakıt sızıntısı mı vardı? Hareket ederlerse araba daha da aşağı düşebilir miydi? Tanrı aşkına, ayak bileğine ne olmuştu? Kontağı kapattı. "Sanırım annen nerede olduğumuzu bilmiyor." Ses tonunu rahat tutmaya çalıştı.

Daphne, “Eve gelmediğimizde—” diye söze başladı, ama cümlesini bitirmeden sorunu kendi kendine çözdü. “O da eve gelmeyecek. Leda ile birlikte hastanede geceyi geçirecek. Leda iyileşene kadar hastanede kalacak.”

Eddie karanlıkta başını salladı. "Ne yazık ki, durum böyle."

"Ve iyi geceler dilemek için evi aradığında cevap vermezsek, sinemaya gittiğimizi düşünecek. Bizim için endişelenmeyecek çünkü zaten Leda için endişeleniyor."

"Ciddi söylüyorum Duck, FBI'a katılmalısın. Doğru zekaya sahipsin."

"Yazar olacağım," dedi, sanki bu itiraf tamamen doğal bir şeymiş gibi. Dördüncü sınıfın başından beri bunu ciddi ciddi düşünüyordu.

Karanlıkta Eddie'nin şaşkınlığını duyabiliyordu. "Ciddi misin?" Sonra, arabada mahsur kalmış iki insanın paylaştığı dostluk ruhuyla, kendisinin de yazar olmayı planladığını söyledi.

“Gerçekten mi?” Bu, Daphne'ye şanstan öte bir şey gibi geldi. İlk defa olmasa da, bir hata olup olmadığını ve gerçekten Eddie Triplett'in kızı olup olmadığını merak etti. “Seni editör sanıyordum.”

"Editör olduğum için kitapların arasında olabiliyorum, kitap yazmayı öğrenebiliyorum. Herkesin bir işi olmalı, biliyorsunuz, faturaları ödemeli."

"Elbette," dedi Daphne, ama para kısmını düşünmemişti, ki bu aptalcaydı çünkü para kısmını biliyordu. Bakın: araba için ödeme kuponlarının olduğu kitapçık.

Eddie, sanki kaza yapmış bir arabanın içinde asılı kalmıyorlarmış gibi, "Ne yazacaksın?" diye sordu. "Şiir mi, öykü mü, oyun mu, roman mı, deneme mi?"

Daphne hızla, "Romanlar," dedi. Diğer seçeneklerle ilgilenmiyordu.

Eddie bir dakika sessiz kaldı. Daphne gibi o da bu tesadüften gerçekten etkilenmişti. "Ben de."

"Belki birlikte roman yazarız," dedi Daphne. İnsanların bunu yapıp yapmadığını bilmiyordu ama bu fikre bayılmıştı.

“Belki de,” dedi. “Dinle, emniyet kemerini çözebilir misin? Orada asılı kalmanı istemiyorum.”

“Yapabilirim.”

“Tamam, senden şunu istiyorum—” Ona süreci adım adım anlatması için bir dizi talimat vermişti, ama o çoktan düğmeye basmış ve tıpkı bir paraşütçünün mümkün olan en kısa atlayışla doğrudan onun üzerine bırakılması gibi serbest kalmıştı.

Eddie'nin pişman olduğu her şey arasında en çok pişman olduğu şey bağırmaktı. Dokuz yaşındaki çocuğun tüm gücüyle sağ tarafına, yani sağlam tarafına düşmesinin ağırlığı, sol tarafını da önemli ölçüde sarsmış, sol ayak bileğinde ve ayağında bir şeyin kırıldığını veya parçalandığını ve sol omzunda da bir sorun olabileceğini

kanıtlamıştı. Acı, yeşil bir flaş gibi geldi. Kapalı göz kapaklarının ardında yeşil rengi gerçekten görmüştü.

"Özür dilerim!" diye bağırdı Daphne. "Ah! Çok çok özür dilerim!"

“Sen değil,” dedi nefesi kesik kesik. Şimdi kadın onun sağ tarafında yatıyordu. Yerçekimi ve arabanın açısı ona başka bir seçenek bırakmamıştı. Düşebileceği tek bir yer vardı. “Sanırım ayak bileğimi kırdım.” Bunu açıkça söylemek en iyisiydi.

"Ayak bileğini mi kırdım!?"

“Hayır, hayır. Kazada kırıldı. Arabanın sol ön tarafı ezilmiş olmalı.” Ayağını hareket ettirmek için çok az bir çaba sarf etti ama olmadı. Bıraktı. Sağ kolunu kaldırdı ve üvey kızının omzuna doladı, kız da nazikçe kendini onun koltuk altına yerleştirdi. “Saçında kola mı var?”

“Belki,” dedi. Başı ıslaktı, Eddie'nin paltosu da ıslaktı. Yerde, paketlenmiş iki büyük boy kola kutusu vardı. Elini etrafta gezdirdi. Boş bir mumlu kağıt bardak ve ardından bir buz küpü hissetti. Bir tavuk parçası hissetti ve ağzına attı. Yağlı ve soğuktu.

“Vizöre ulaşabiliyor musun? Çok yavaş git.” Bileğini düşünüyordu. Ayrıca, arabanın onları yerinde tutan ağaçtan kopup kızak gibi kaymaya devam ettiği senaryoyu da düşünüyordu.

Daphne ve Leda ikisi de doğuştan maymundu. Ağaçlara tırmanabiliyorlardı, ama aynı zamanda mutfak tezgahlarına ve kitaplıklara da tırmanabiliyorlardı. Noel hediyeleri aramak için kutuları üst üste yığarak dolabın en üst rafına ulaşabiliyorlardı. İki kız da dikey bir yüzeye bakıp da "Hayır, kötü fikir, çok yüksek" diye düşünmemişti. Yukarı doğru tırmanmaya devam ettiler.

Bu sefer Daphne biraz kafa yordu. Elini Eddie'nin yüzünde gezdirdi, böylece yüzünün sürücü tarafındaki cama yaslandığından emin oldu. Sonra sol ayağını yüzünün önüne koydu ve dizini düzeltti. Tek ayağı üzerinde durarak, bir elini denge için arabanın tavanına dayayarak, yolcu koltuğunun üzerindeki güneşliğe uzandı. Eddie'nin, araba kapalıyken bile yanan makyaj aynasındaki ışığı istediğini biliyordu. Sürücü tarafındaki güneşlikte ışık veya ayna yoktu; Eddie bunu bilmiyordu çünkü muhtemelen hiç

düşünmemişti, oysa annesi arabanın sol tarafında makyaj aynası olmamasına sürekli kızıyordu.

Leda bir keresinde annesine, "Çünkü araba kullanırken makyaj yapmaman gerekiyor," demişti. Annesi de buna karşılık, "O zaman ne zaman makyaj yapmaya vakit bulacağım ki?" diye cevap vermişti.

Güneşlik indi ve oraya iliştirilmiş olan park cezası fişi uçup gitti. Daphne aynanın üzerindeki küçük kapağı yana kaydırdı ve küçük bir lamba karanlığın derinliklerine yaslandı. Eddie'nin ayak bileğini göremiyordu ve görmek de istemiyordu, ama yüzünü neredeyse seçebiliyordu. Hasta ve vahşi bir görünümü vardı, çenesinde kan vardı ve her yerde tavuk parçaları dağılmıştı.

“Ah, Daphne,” dedi Eddie. Tekrar fısıldamaya başlamıştı.

Daphne (çok dikkatlice) aynadaki yansımasında kendi yüzünün bir kısmını yakalamaya çalışmak için döndü. Gördüğü tek şey kan oldu. Çok fazla kan. Eddie, tam da kendini kötü hissettiği anda elini onun ayakta duran bacağına koydu. "Tekrar otur," dedi.

O da öyle yaptı, yavaşça. Adamın yanına oturdu. Omuz emniyet kemeri onu geriye doğru savurmadan önce gösterge paneline çarpmış mıydı? Kazada yanından geçen bir şey tarafından kesilmiş miydi? Bunun bir farkı var mıydı? Hiçbiri.

Eddie'nin kafası karışıkken Daphne'nin aklı başındaydı ve Eddie de Daphne'nin ihtiyacı olduğunda doğru düzgün düşünebiliyordu. Burada neyle çalışılabilirdi ki? Neler ulaşılabilirdi?

"Bugün bir toplantıya gittim," dedi. "Sonbaharda çıkacak tüm kitaplarla ilgiliydi."

“Ocak ayındayız,” dedi Daphne. Gözünün yakınında sıcak bir şeyin damladığını hissedebiliyordu ve bu onu hasta ettiği için dokunmadı. Sonra kız kardeşinin okul kantininde kusmasını düşündü ve bunun nereye varacağını bildiği için bunu düşünmeyi bırakmaya çalıştı.

“Biliyorum, aptalca ama işler böyle yürüyor. Bu yüzden bugün öğleden sonra, en üst düzey yetkiliyle, yani Baş Edward'la büyük bir toplantımız vardı, ancak annen Leda'nın yanında hastanede olduğu için orada değildi ve biliyor musun, ben ne giydim?”

“Her zaman ne giyersin?” Aptalca bir oyun olup olmadığı umurunda değildi; oynayacaktı. Her gün koyu renk pantolon veya

haki pantolon, bir gömlek ve sahip olduğu iki ceketten birini giyerdi. Annesi her zaman erkeklerin çok şanslı olduğunu söylerdi.

"Aynen öyle, her zaman giydiğim şey bu, sadece bugün kravat da taktım."

"Kravatlardan nefret ediyorsun."

“Başkan Edward kravat takar, bu yüzden büyük bir toplantı olduğunda tüm Ed'ler ve Eddie'ler de kravat takar. Toplantıdan çıkar çıkmaz kravatımı çıkardım ve cebime koydum.” Bacağında şiddetli bir ağrı hissetti, olağanüstü bir acıydı bu, ama bu sefer ses çıkarmamaya dikkat etti. Cebine uzandı ve Houghton Mifflin'deki işe ilk başladığında annesinin ona aldığı kravatı çıkardı. “İşte! Şimdi şöyle yapacağız: Mendilimi kesiğin üzerine koyacağım, sonra da kravatla bağlayacağım.”

Daphne, "Mendil temiz mi?" diye sordu.

“Çok temiz. Sormanız akıllıca.”

Karanlıkta, kendisine yol gösteren tek şey makyaj aynasının hafif ışığıydı; Eddie, kadının yüzündeki kanı sildi, ardından mendili kesiğin yaklaşık olarak bulunduğu yere koydu, sonra kravatını iki kez kadının başına doladı ve gevşek ama sıkı olmayan bir şekilde bağladı. "Bir keresinde, kız kardeşim lisedeyken, babamın kravatını başına takarak evden çıkmıştı. Görünümü tam anlamıyla Woodstock havasıydı. Fikri oradan aldım."

"Kız kardeşin var mı?"

“Amy.”

"Baban ona kızdı mı?"

“Evet, öyleydi. Bir kalıp atölyesinde çalışıyordu. Sadece bir kravatı vardı ve onu cenazelere takardı. Daha önce şapka takmıyor muydunuz?”

Daphne başına dokundu. "Evet, yaptım." Şapka nereye gitmişti?

“Pekala, kaynaklarımızın envanterini çıkarmanın zamanı geldi. Buz küpleri bulursanız, bir bardağa koyun. Tavuk parçaları bulursanız, tavuk kovasına koyun. Şapkanızı bulursanız, mendilin yerinde kalmasına yardımcı olması için başınıza takın.”

“Bunu yapabilirim.”

Eddie onunla sanki başka bir yetişkinmiş gibi konuşmuyordu, aksine iki eşit insanmış gibi konuşuyordu. Eşit olmak zorundaydılar

çünkü artık birbirlerine güveniyorlardı. Başındaki kanın zonkladığını hisseden Daphne, arabanın zemininde, gerçi zemin artık teknik olarak kapıydı, yolunu bulmaya başladı. Kovayı buldu ve ışıktan yoksun bir şekilde, Eddie'nin ayağının etrafındaki tavuk parçalarını nazikçe çıkarıp bir araya getirdi. Ayrıca bol miktarda buz küpü buldu, birçoğu Eddie'nin sırtı ile döşeme arasındaydı. Şapkasını bulup taktı. En sevdiği şapkaydı: nervürlü, pembe ve lavanta rengi suni kürklü ponponlu. Şapka hem güzelce sıkı hem de sıcaktı. Eldivenlerini buldu, ki tüm buz küplerini tuttuktan sonra bunlara minnettar kaldı. Şekillerinden tanıdığı kitapları buldu: matematik çalışma kitabı, *Charlotte's Web'in* karton kapaklı kopyası. Annesinin arabada her zaman bulundurduğu Kleenex kutusunu buldu. "Mendil ister misin?" diye sordu Daphne.

Eddie, "Ah," dedi, "Bir tane çok isterim. Lütfen bana birkaç tane verin."

Daphne ona mendil uzattı ve Eddie burnunu sildi. "Arka tarafa gidiyorum," dedi. "Orada ne olduğunu öğrenelim."

"Lütfen dikkatli olur musunuz?" Bileği için hareket, düşmandı. En ufak bir kıpırtıdan bile giderek daha çok korkuyordu; bu da kurtarılmalarının nasıl gerçekleşeceğini hayal edememesine neden oluyordu, çünkü kurtarılmak elbette arabadan çıkarılmak anlamına geliyordu.

“Tamam,” dedi. Ona tavuğu ve buz dolu bardağı verdi. Arkadaki küçük ışığın işine yaramayacağı ve onu söndürmek istemediği için güneşliği kapattı. Eddie'nin yüzüne ayağını koymamaya dikkat ederek vücudunu ön koltuğa doğru kaydırdı. Bunu daha önce hiç yapmamış gibi değildi. Annesi Jersey Turnpike'ta 65 km/s hızla giderken, o da önden arkaya, arkadan en arkaya ve sonra tekrar öne tırmanmıştı. Daphne, annesinin ihtiyacı olan bir şeyi bavuldan çıkarmak, Leda için market poşetinden bir atıştırmalık veya soğutucudan bir içecek almakla görevlendirilirdi. Arabanın şimdi ormanda yanlamasına durması, hiç ışık olmaması, düşündüğünden daha az etkiledi onu. Chevrolet'nin her santimini biliyordu, bu da nereye gideceğini bildiği anlamına geliyordu.

Hayatlarında Buddy Zabriskie'den geriye kalan çok az iz vardı: kızların paylaştığı yatak odasında, teknede Daphne ve Leda'yı

kollarının arasına almış bir fotoğrafı çerçevelenmişti; mutfakta, annesine ait cam bir limon sıkacağı; şöminenin üzerinde ise Buddy ve Abigail'e düğün hediyesi olarak verilmiş bir saat. Ama Buddy'nin onları önemsediğini, onları düşünmeye devam ettiğini anlamanın en iyi yeri Impala'ydı. Ziyarete geldiğinde her seferinde yağını değiştirir, gerektiğinde radyatörü temizler ve silecek suyunu doldururdu. Kar çoksa, zincirlerle gelirdi. Boşanmadan sonra neden bunu sürdürdüğünü kim bilebilirdi ki, ama yapıyordu. Belki de bunu kendisinin yapmasının tek yol olduğunu anlamıştı. Arkada duran kırmızı spor çantasını geride bırakmıştı. Daphne'ye orada olduğunu ve önemli olduğunu söylemişti. Eddie muhtemelen daha önce hiç fark etmemişti. Annesi, Daphne oraya bir şey attığında her seferinde homurdanıyordu; "Buddy'nin aptal çöp torbası," diyordu. Ama Daphne onu atmıyordu, ya da en son kontrol ettiğinde atmamıştı. Eğer oraya geri döndüğünde çanta gitmiş olursa, annesiyle bir daha asla konuşmayacaktı.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi Eddie.

"Keşif," dedi Daphne.

"Büyük kelime," dedi Eddie.

"Eşya arıyorum," dedi.

"Ne anlama geldiğini biliyorum," dedi Eddie.

Karanlıkta iyi olduğu ortaya çıktı. Eşyaların üzerinde sürünmekte de iyiydi. Belki de hastanede apandisit ameliyatı geçirirken Leda kadar iyi performans gösteremezdi. Belki de ikisi de kendi yeteneklerine en uygun krizi yönetiyorlardı. Daphne vücudunu arka koltuğun üzerinden atlattı ve yedek lastiğin bulunduğu küçük boşluğa yerleşti. Parmaklarını halının üzerinde gezdirdi ve spor çantasını buldu. Heyecandan ve dondurucu soğuktan titredi. Acil durum çantasını kendisi yapmamıştı, ama varlığından haberdar olan oydu. Bu onun katkısıydı. Saplarını omuz askısı haline getirdi ve sırtına bir jet paketi gibi yerleştirdi. "Buldum!" diye arabanın ön tarafına seslendi.

"Neyi anladın?" diye sordu Eddie.

“Babamın çantasını aldım.”

Buddy'nin günü kurtardığını söylemek abartı olurdu, ancak hayatta kalmalarına maddi bir katkıda bulundu ve bunun için asla

takdir görmeyecek. Hayatının çoğunu denizde geçiren bir adamdı ve denizdeyken ihtiyaç duyulan şeyleri almak için Ace Hardware'e gitmek mümkün değildi. İşin püf noktası her zaman ileriyi düşünmek, her türlü olasılığa hazırlıklı olmaktı. Buddy'nin Abigail ile geçirdiği yıllarda, Impala sahip olduğu en yakın tekneydi ve bu yüzden karada bile her şeye hazırdı. Spor çantası bunun kanıtıydı.

Daphne dönüş yolunda kendini zor tuttu. İçgüdüsel olarak ön koltuğun üzerinden atlayıp, kutlama amaçlı bir Örümcek Adam hareketiyle Eddie'nin yanına inmek istiyordu, ama hatırladı. "Babam arabanın arkasında bir acil durum çantası bırakmış," dedi ve bir kedi kadar sessizce ön koltuğa geri döndü. Kendini yolcu tarafındaki tekerlek yuvasına yerleştirdi ve Eddie'nin ayağına doğru kaymamak için ayaklarını orta konsola dayadı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Çantayı okşadı, sonra da makyaj aynasını tekrar açarak ona loş ışıkta gösterdi.

Eddie ıslık çaldı. "Buddy Zabriskie, sen gerçekten de olağanüstü bir adamsın."

"Babam her zaman hayatta her şeye hazırlıklı olduğunu, annesi hariç, söylerdi."

Eddie gülmemesi gerektiğini bilmesine rağmen güldü. "Aç onu, bakalım içinde ne var."

Ve öyle de yaptı; eline aldığı ilk şey, soğuk gümüş renkli bir el feneri silindiri oldu. El fenerini Eddie'ye uzattı, o da açtı. "Aman Tanrım, Daphne, şuna bir bak! Arabaya el feneri koymayı düşünebilirdim belki, ama emin ol ki ihtiyacım olduğunda pilleri bitmiş olurdu."

“Babam pilleri değiştiriyor.” Elini çantanın içinde gezdirdi. “Ve yedek piller koyuyor. Gördün mü?” Pilleri havaya kaldırdı.

Eddie ışığı ona doğru tuttu ve kız gözlerini kısarak baktı. "Ah, Duck, seni telaşlandırmak istemem ama çok kötü durumdasın. İçeride tıbbi malzeme var mı?"

Gerçekten de vardı! Antibiyotik merhem, gazlı bezler, alkollü mendiller, yara bantları, bir Ace bandajı, bir şişe Tylenol. Eddie bunlardan üçünü aldı ve buz bardağındaki eriyen suyla yuttu. "Başın ağrıyor mu?" diye sordu ona.

Kadın öyle yaptı. Adam ona iki hap çıkardı ve bardağı uzattı.

"Senin kafana daha iyi bir iş çıkaracağım," dedi ona. "Noel Baba bize başka ne bıraktı?"

Dört tane işaret fişeği vardı. Kapalı bir Ziploc poşetinde bir kutu Diamond Strike On Box kibrit vardı. Ateşle ilgili herhangi bir düşünce Eddie'nin midesini bulandırıyordu. "Onları geri koy. Başka ne var?"

Arabada, pilleri de sağlam olan küçük bir transistörlü radyo vardı. Gümüş renkli bir uzay battaniyesi de vardı. "Bu baban kim?" diye sordu Eddie. "Oz Büyücüsü mü?" Donarak öleceklerini düşünmüyordu, gece boyunca, arabada değil, ama araba ısıtıcısının sağladığı sıcaklık çoktan kaybolmuştu. Eddie, ne olacağını görmek için arabayı tekrar çalıştırmaya niyetli değildi. Ayrıca, hepsi donmuş dört plastik su şişesi vardı. Abigail, Buddy, Daphne ve Leda'nın arabada olduğu zamandan kalma dört şişe. Susuzluktan da ölmeyeceklerdi.

Bir zamanlar çantada dört tane tam boy Snickers çikolata da vardı; Daphne ve kız kardeşinin erişebildiği tek tam boy çikolatalar bunlardı, gerçi Cadılar Bayramı'nda ısırık büyüklüğündekileri alırlardı. Çikolatalar çoktan bitmişti.

Eddie, Daphne'ye şapkasını çıkarmasını söyledi ve elindeki önemli imkanları kullanarak yüzüne müdahale etmeye başladı. Daphne el fenerini tutuyordu. Yara gerçekten kanıyordu, katlanmış mendili sırılsıklam olmuştu. Alkollü mendili kesiğe değdirmedi ama kanın bir kısmını silmek için kullandı. Sonra bir gazlı beze bir miktar antibiyotik merhem sürdü ve hafifçe yerine bastırarak başını Ace bandajıyla sardı. "İyi iş çıkardınız, Bay Triplett," dedi. "Güzel yapmışsınız." Şapkasını dikkatlice tekrar başına taktı.

"Ayak bileğini sarmamız gerekmez mi?" diye sordu Daphne.

“Bunu yapmamalıyız.”

Bir projeleri olması güzeldi ama şimdi ne yapacaklarından emin değillerdi. Eddie ona tavuk nugget isteyip istemediğini sordu ama o istemedi. İkisi de istemedi. "Belki biraz uyumaya çalışmalıyız," dedi Eddie. "Sabaha kadar hiçbir şey yapamayacağız." Ancak sabah ne yapacakları konusunda hiçbir fikri yoktu. Kimsenin yaşamadığı ve kimsenin araba kullanmadığı bir yerde, ormanın içine doğru dik bir

yokuştan epey aşağıya inmişlerdi. Ayak bileğiyle arabadan inmesi imkansızdı ve gökyüzüne bakan iki araba kapısından birinin açılıp açılamayacağından da emin değildi. Yardım beklerlerse, ahududular hasat için hazır olana kadar kimsenin gelmeyeceği muhtemel görünüyordu ve bu da ne zaman olacaktı? Haziran mı?

Daphne vizörü kapattı ve gümüş rengi battaniyeyi açtı. "Bunu nasıl yapmak istersin?" diye sordu ve hâlâ el fenerini elinde tutan Eddie, sağ kolunu kaldırdı.

"Dikkatli olun," dedi.

"Biliyorum," diye yanıtladı.

İki kız da top mermisi hızıyla ona doğru koşabilecek güçteydi, ama aynı zamanda yaprak gibi yanında da dinlenebiliyorlardı. Daphne bir yaprak gibi uzandı ve ince gümüş brandayı üzerlerine serdi. "Pencereden dışarı bakın," dedi sessizce, yani dışarıdaki ışığı yakmayı kastediyordu.

Dünya sadece ağaç gövdelerinden, küçük ve büyük ağaçlardan ibaretti ve ağaçların arasında kışın çalılıklarının karmaşası vardı. Sanki denizin altında bir denizaltıda gibiydiler. Eddie ışığı yavaşça sağdan sola doğru taradı ve sonra parlak sarı bir çift göze çarptı. İki çift göz! Daphne bir çığlık attı ve ikisi de sıçradı, ve Tanrım, ayak bileğindeki acı daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi ve yine de bağırmamayı başardı.

"Gördün mü?" diye fısıldadı Daphne.

“Gördüm,” dedi Eddie. El fenerini kapattı. Sesinde doğallık belirtisi yoktu.

"Sence neydi?" Sarı gözlerin dikkatini çekmek istemezmiş gibi sesini alçak tuttu.

“Tilki olabilir mi? Rakunlar?” Kurtlara çok benzedikleri için ve Massachusetts'te kurt olmadığı için, hatta olsa bile arabaya giremeyecekleri için kurtları düşünmenin bir anlamı olmadığını söyleyerek kurt demedi.

Zamanla, el feneri söndükten sonra, gözleri karanlığa, kulakları da sessizliğin derinliğine yeniden alıştı. Artık dışarıda hayvanlar olduğunu bildikleri için, onların etrafta dolaştığını duyabiliyorlardı. Çok fazla değil, sık sık değil, ama yalnız olmadıklarını hatırlatmaya

yetecek kadar. Komik olan şu ki, ikisi de Buddy'nin transistörlü radyosunu denemeyi düşünmedi.

Daphne, "Keşke yıldızları görebilseydik," dedi.

“Yapamaz mısın?” İkisi de yukarı baktı, yolcu tarafındaki pencere açılır tavan gibiydi ve gece gökyüzü çoğunlukla siyah dalların oluşturduğu çapraz çizgilerle örtülü olsa da, birkaç parlak yıldız ışığı parçası görülebiliyordu.

Üzerine uzanacak birinin olması, Eddie'nin üzerine uzanacak birinin olması güzeldi. Vücudu onun nefesiyle hafifçe inip kalkıyordu. Battaniye, bu kadar ince olmasına rağmen şaşırtıcı derecede iyi iş çıkarıyordu. "Sanırım burada yalnız olsaydım korkardım," diye fısıldadı.

Onu sağ kolunun altına sıkıştırdı. "Ben de korkardım," dedi.

Eddie ile diğer yetişkinler arasındaki fark buydu. Diğer yetişkinler "Korkma" derdi. Ama Eddie'nin yolu dürüst ve sonsuz derecede daha tercih edilebilir bir yoldu.

Uzun süre öylece kaldılar, dinleyip nefes alıp verdiler, uyumaya çalıştılar ama başaramadılar. Daphne ne kadar zaman geçtiğini bilmeden Eddie'ye ölüp ölmeyeceklerini sordu. Aklından geçen buydu.

"Sanmıyorum," dedi. "Yani, elbette eninde sonunda öleceğiz, her şeyin bir sonu var ama senin ve benim bu arabada öleceğimizi sanmıyorum."

"Neden?"

Cevap vermeden önce uzun süre bekledi, sanki ona gerçeğin ne kadarını anlatacağına karar vermeye çalışıyordu. "Bugün işte bir haber okudum," dedi. "Gerçek bir haber."

"Söyle bana."

“Bu sizin için biraz korkutucu olabilir. Bilemiyorum.”

"Bundan daha korkunç mu?"

Eddie güldü. "Şuna oldukça benziyor, bu yüzden bunu düşünüyordum."

Başını tekrar göğsünün yanına koydu. Sessizlik o kadar yoğundu ki, ceketinin altından kalp atışlarını duyabiliyordu. Eddie kesinlikle arabada gece geçirmek için giyinmemişti. "Bir zamanlar," dedi.

Eddie söze başladı. “Bir zamanlar, Wyoming'de bir çiftlikte yaşayan Mary Carter adında bir kadın vardı. Ailesi de çiftlikte yaşıyordu, büyük anne ve babası da. Kocası ve ailesi de aynı şekilde. Herkes hemen hemen aynı yerde büyümüş ve orada kalmışlardı. Çok fazla toprakları vardı ve orayı iyi tanıyorlardı. Koyun ve at yetiştiriyorlardı, atlardan çok daha fazla koyunları vardı ama atları daha çok seviyorlardı. At yetiştirmek ve eğitmek eğlenceliydi. Koyun yetiştirmenin pek eğlenceli olduğunu sanmıyorum. Carter ailesinin her üyesinin kendi atı vardı. Mary'nin bir atı, kocasının bir atı, lisede okuyan iki çocuğu, bir erkek ve bir kız, her birinin bir atı vardı. Ve çiftlikte bir şeyler yapmaya gittiklerinde her zaman kendi atlarını götürürlerdi. Mary'nin atının adı Whistler'dı.

“Atına Whistler adını vermişti çünkü at daha gençken bile Mary, otlakta durup ıslık çaldığında at hemen geliyordu. Görünüşe göre bu, pek çok atın yapmadığı bir şey. Ve bu çok güzel bir attı, kestane rengi, beyaz bir lekesi ve iki beyaz çorabı vardı. Kitap teklifiyle birlikte gelen atın bir fotoğrafı vardı ve fotoğrafta sanki doğrudan kameraya bakıyormuş gibiydi.”

"Mary, Whistler ile birlikte fotoğrafta mıydı?"

Eddie başını salladı. “Sadece at, bu biraz garip ama dediğim gibi, bu çok güzel bir attı. Whistler, Mary'nin peşinden köpek gibi dolanırdı. Mary'nin arkasından gelir ve başını Mary'nin omzuna koyardı. Başkasının omzuna değil, sadece Mary'nin omzuna. Yani bu, satmak için yetiştirdikleri atlardan biri olmasına rağmen, Mary onu tutmaya karar verdi. Whistler'ı yıllarca kendi başına eğitti ve Whistler eğitildikten sonra, bindiği atı üçüncü çocuğuna, ikinci kızına verdi. O atın adı Nutmeg'di. Kızının adı Sarah'dı. Sarah kendi atına sahip olmak için biraz küçüktü ama sorun değildi. Nutmeg çok tatlı bir attı.”

"Hiç atınız oldu mu?" diye sordu Daphne.

Eddie güldü. "Ben hayatımda hiç ata binmedim bile."

Geçen yaz yaz kampına gittiklerini ve iki gün boyunca atlara bindirilip bir eğitmen tarafından gezdirildiklerini ona anlatabilirdi, ama dikkatini dağıtmak istemediği için sadece "Ah" dedi.

“Bu hikaye başladığında, Whistler uzun zamandır Mary'nin atıydı. Çocukları büyümüş olsa da Sarah hâlâ anne babasıyla

çalışıyordu. Bir gün fırtına çıktı ve bir kapıyı açtı. O kapıyı bir süredir tamir etmeyi düşünüyorlardı, mandalı düzgün değildi, ama bir türlü fırsat bulamamışlardı ve şimdi Nutmeg gitmişti. Mary ne kadar zaman önce olduğunu bilmiyordu, ama Nutmeg tatlı bir attı ve artık yaşlıydı, muhtemelen çok uzağa gitmemişti, bu yüzden Mary yağmurda Whistler'ı eyerledi ve onu aramaya çıktı. Whistler o zamanlar yaklaşık sekiz yaşındaydı. Mary artık onu çağırmak için ıslık çalmak zorunda bile kalmıyordu. Ne zaman ahıra gitse, Whistler ona geliyordu. Daha sonra şöyle düşündüğünü hatırladı: 'Ah, Whistler asla kaçmaz.'

“Hâlâ yağmur yağıyordu ama çok kötü değildi. Üzerinde yağmurluk vardı. Mary'nin kocası ve kızı, hırdavatçıdan, yem dükkanından ve bakkaldan bazı şeyler almak için kamyonla Sheridan'a gitmişlerdi. Onlara not bırakmadı çünkü tüm işleri halletmek için gidiş dönüş yolculuğu yarım gün sürüyordu. Mary, onlar eve gelmeden önce dönecekti. Cebine bir elma ve birkaç havuç koydu, yedek bir dizgin aldı ve Whistler ile birlikte Nutmeg'i bulmak için yola koyuldu.”

Daphne, "Bu konuda iyi bir hissim yok," dedi.

Eddie'nin eli onun başındaydı, şapkasının üzerindeydi. "Bunun sana anlatılacak iyi bir hikaye olup olmadığından emin değildim. Durmamı ister misin?"

"Hayır," dedi. "Durma."

“Pekala, ama fikrini değiştirirsen bana söyle. Durabiliriz. Diğer kısmını eve döndüğümüzde ya da büyüdüğünde anlatabilirim.”

"Söyle bana."

Eddie omuzlarını yeniden konumlandırdı. Sol omuzu kesinlikle yanlıştı. Vücudundaki her şeyden önce ayak bileği geldiği için bunu düşünmemişti, ama yine de hissedebiliyordu. “Mary, koyunların otlamayı sevdiği tepeye çıktı, ama Nutmeg orada yoktu. Daha yukarıya, kayalıkların başladığı yere doğru gitmeye karar verdi, çünkü oradan atı görebileceği iyi bir manzara vardı. Ama oraya vardığında etrafına bakındı ve onu göremedi. Sorunun bir kısmı da şimdi daha şiddetli yağan yağmurdu. Neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Nutmeg'in daha aşağıda bulunan meraya inebileceği halde, yukarı çıkmaya devam etmeye karar verdi. Bakması

gerekiyordu, bir yerden başlaması gerekiyordu. Mary ve Whistler gittikçe daha da uzaklaştılar ve Mary bu arazinin her karışını gezdiğinden emin olmasına rağmen, hiçbir şey hatırlamıyordu. Hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Bir mil kadar daha gitti ve bunun aptalca olduğunu, eve gidip kocası ve kızının geri gelip ona yardım etmesini beklemesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı ki, bir şimşek çakması Whistler'ı şaha kaldırdı ve Mary düştü.”

Daphne yüzünü Eddie'nin koluna gömdü. "Bu rolü sevmiyorum."

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi. "Bunun çok korkutucu olabileceğini düşündüm."

"Hayatta mı?"

"Yaşıyor," dedi Eddie.

“Peki ya atlar?”

Eddie, "Herkes yaşıyor," dedi, çünkü anlatısal gerilim yaratmak amacı değildi. Sadece onun aklını buz gibi soğuk arabada mahsur kaldıkları gerçeğinden uzaklaştırmak istiyordu. Kendi aklını da aynı şekilde uzaklaştırmak istiyordu.

Daphne derin bir nefes alarak, "Pekala," dedi. "Devam edin. Ben artık hazırım."

"Sen bir şampiyonsun."

"Bana neler olduğunu anlat."

Ona sert bir düşüş olduğunu söyledi. Belki Mary bilincini kaybetmişti, ama sadece bir iki dakika. Gözlerini açtığında, yağmur aynı gibiydi ve ışık da, bulutlar arasında çok fazla ışık olmasa da, aynıydı. Ayak bileği üzengiye sıkışmıştı. Kırık olduğunu biliyordu, bileği de öyle. Attan düşerken asla kolunuzu uzatmayın, ama kendinizi nasıl durdurabilirsiniz ki? Nefes almanın ne kadar acı verdiğine bakılırsa, bir iki kaburgasının kırıldığını tahmin etti. Oturmaya çalıştı ama çok zordu, bu yüzden çimenlere geri uzandı. Başını kaldırdı ve yağmurda Whistler'ı aradı ama at orada değildi.

“Whistler orada değil mi?” Şimdi Daphne korkmuştu, çünkü Mary yalnızdı ve ağır yaralanmıştı. Eddie'ye hikâyeyi durdurmasını söylemeyecekti ama bir yandan da keşke hiç başlamasaydı diye içinden geçirdi.

Şimşek atı ürkütmüştü. Whistler nerede olursa olsun, muhtemelen hala koşuyordu. Mary başını tekrar çimenlere gömdü. Şimdi iki at

gitmişti. Hala atlarla ilgili olanları düşünüyordu. Yaklaşık yirmi dakika sonra başına gelenleri anlamaya başladı. Ağır yaralanmıştı ve ailesinden kimsenin normalde gitmediği bir yerde yalnızdı. Oradan kurtulmanın hiçbir yolu yoktu.

Eddie bunu iyice düşünmemişti. Hikaye hem çok korkutucuydu, hem de kendisine çok yakındı. Ama bu başlattığı şeydi ve artık çıkış yolu yoktu, sadece bu işin içinden geçmek zorundaydı.

Yağmur durmaksızın yağdı. Mayıs ayı, bahardan çok kışa daha çok bağlı bir aydı. Su, Mary'nin yağmurluğunun altına sızdı, pazen gömleğinin arkasına ve sonra da önüne yayıldı, öyle ki sanki hiç yağmurluk giymemiş gibiydi. Ağzını açıp içebildiği kadar su içti. Yapabileceği başka bir şey yoktu, sadece beklemekten başka. Günün geri kalanı geçti ve kimse gelmedi. Geceleri kurtları ve koyunları düşündü. Hiç uyumadığını söyleyebilirdi ama gözlerini açtığında yağmur durmuştu ve gökyüzü yıldızlarla doluydu, o kadar çok yıldız vardı ki bazı yerlerde neredeyse beyaz görünüyordu.

Daphne, "Yola çıkmadan önce yıldızların görünüşü böyleydi," dedi.

"Öyleydi işte," dedi Eddie, "hatta belki daha da fazlası, çünkü Mary kasabadan kırk mil uzaktaydı ve o kasaba küçüktü. Bulunduğu yerde başka bir ışık yoktu. Yıldızlara baktı. Çektiği tüm acıya rağmen, yıldızları çok sevdi."

"Orada uzanıp yıldızları mı sevdi?"

"Yapacak başka bir şey yoktu."

"Sonra ne oldu?"

Mary ölmüyor, Whistler ölmüyor ve Nutmeg de ölmüyor.

“Bir süre uyuyakaldı ve uyandığında yıldızlar hâlâ oradaydı ve Mary onları izlemeye devam etti. Birileri onu bulmadan önce ne kadar dayanabileceğini merak etti ve belki de dayanamazsa o yıldızlardan biri olacağını düşündü. Bunun kocası ve kızları için ne kadar korkunç olacağını ve onu bulamadıkları için kendilerini nasıl suçlayacaklarını düşündü.”

"Ve oğlu da," dedi Daphne. "Oğlu da kendini kötü hissederdi."

“Ah,” dedi Eddie. “Oğlu yıllar önce ölmüştü. Adı Jeffrey'di.”

“ *Nasıl?* ” diye ağlamaya başladı Daphne. Adı bile geçmeyen bu karakterin ölümü onun için çok ağır gelmişti.

Eddie asla bir çocuğun, hele de çok sevdiği bir çocuğun sorumluluğunu üstlenmemeliydi. Önce arabayı yoldan çıkardı, sonra da ona bir hikaye anlatarak işini bitirdi. "Ah, Ördek, aman Tanrım, bunu başlattığım için çok üzgünüm."

"Bilmek istiyorum!" diye bağırdı. "Bana söylemelisin."

“Tamam, tamam. Sen ve ben romancı olacağız. Bazen hikayeler berbat oluyor.”

“ *Jeffrey!* ” diye bağırdı.

“Bilmiyorum,” dedi. “Sizi korumaya çalışmıyorum. Sizi korumaya çalışmalıydım ama artık o aşamayı çoktan geçtik. Mary Carter, teklifinde oğlu Jeffrey'nin kazadan üç yıl önce öldüğünü söyledi. Sadece bunu söyledi.”

"Ona soracak mısın?"

Eddie boynunu geriye doğru uzattı. Daphne haklıydı. Ölen oğlunun düşüncesi dayanılmazdı; kaç yaşında olduğunu ya da nasıl olduğunu bilmemek... Yetişkin bir adam olmalıydı. "Evet," dedi. "Eğer kitabı satın alabilirsem, eğer yazarsa, bize Jeffrey'den bahsetmesi gerekecek. Bir teklif daha çok bir taslak gibidir. Teklifte olanların çoğunu öğrenemezsiniz." Aslında, bazı ayrıntıları kendisi uyduruyordu, ama Mary Carter'ın oğlunun ölümünü asla uydurmayacaktı.

“Pekala,” dedi Daphne. “Ama öğrendiğinde bana söylemelisin.”

"Sana anlatacağım," dedi Eddie.

Mary, orada uzanmış yıldızlara bakarken Jeffrey'i çok düşündü. Üç çocuğunu ve kocasını düşündü. Ne kadar çok çalıştıklarını düşündü. Onları ne kadar çok sevdiğini düşündü, oysa onları sevmek için neredeyse hiç zamanı yoktu. Onlara karşı nasıl başarısız olduğunu düşündü. Jeffrey Laramie'de okula gitmek istemişti, ama kocası bunun para ve zaman kaybı olduğunu düşünmüştü. Mary bu konuda hiçbir şey söylememişti ve Jeffrey, ne kadar zeki olursa olsun, üniversiteye gitmemişti. Bu yanlıştı.

Zaman böyle devam etti, ta ki karanlık dağılmaya başlayana ve küçük bir köpek çam ağaçlarının arasından koşarak gelene kadar. Mary bir şey duydu ve başını kaldırıp köpeğin ağzı açık, kuyruğu sallanarak ona doğru koştuğunu gördü; küçük, gri-beyaz bir köpek, sonra göğsüne atladı ve yüzünü yalamaya başladı, yalıyordu,

yalıyordu; bir pençesi kırık kaburgasına, sol akciğerini çökertmiş olan kaburgasına bastırıyordu ve acı dayanılmazdı, ama dayandı. Köpeği hiçbir şey için itip uzaklaştırmazdı.

"Onun köpeği miydi?"

"Bu onun köpeğiydi, çocukluğundan beri sahip olduğu, Sparky adındaki köpek. Tanıdığı en harika köpekti ve ailesindeki herkesin köpeği vardı."

“Sparky de mi öldü?”

"Korkarım öyle. Sparky çok uzun zaman önce öldü."

Daphne ve Leda yorulmadan bir köpek için çabaladılar ama yine de bir yere varamadılar. Belki kazadan sonra anneleri fikrini değiştirirdi. "Peki, Mary Sparky'yi görebiliyorsa, bu Mary'nin öldüğü anlamına mı geliyor?" Mantık arıyordu. Mary bir köpek hayal edecek kadar hasta mıydı? Eddie'ye zaten sormuştu ve Eddie Mary'nin ölmediğine yemin etmişti.

“Mary de aynı şeyi düşündü. Eğer ölü köpeğini görüyorsa, gece ölmüş olmalıydı. Ama eğer ölmüşse, neden hala bu kadar acı çekiyordu?”

"Öldüyse, acı çekmemeli."

“Öyle düşünüyor, sonra da köpeğini gördüğü için çok mutlu olduğundan bunların hiçbirini düşünmüyor. Sparky öldüğünde aylarca ağlamıştı. Çiftlik kızı olduğu için ve çiftlik kızları hayatın nasıl işlediğini bildiği için yatak odasının dolabına gidip ağlardı. Her iki ebeveyni de artık bunu atlatmasının zamanı geldiğini söylemişti, ama Sparky kadar iyi bir köpek hiç olmamıştı. Ve şimdi ona bakın! Yeniden genç ve ışıl ışıl, küçük beyaz dişleri hala yerinde. Boynunu yaladı, sonra durup gözlerinin içine baktı, sonra boynunu biraz daha yaladı. Havladı! Onu ne kadar özlediyse o da onu o kadar özlemişti ve şimdi birlikteydiler ve çok mutluydular.”

Eddie burada bir dakika durdu, böylece kendilerini toparlayabilsinler ve Mary ile Sparky'nin yeniden bir araya gelmesinin sevincini yaşayabilsinler.

Sonra hikaye zihninde tık tık tık diye bir araya geldi. "Sonra Jeffrey geliyor," dedi Daphne. Buna zor inanıyordu.

"Ne?"

“Hikaye bu. Eğer Sparky gelirse, Jeffrey de gelir. Ölmeden önce onu görmeye geliyorlar.”

Eddie sessiz kaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Hikaye işte bu," dedi Daphne, bunun yarattığı yoğun hayranlığı hissederek.

"Bunu bilmiyordum," dedi Eddie. "Teklifi okuyordum ve bundan haberim yoktu."

"Başka gelen oldu mu?"

“Çocukluğundan beri en yakın arkadaşı olan ve ilk bebeğini doğururken vefat eden Susan, on yıl önce vefat eden babası ve Jeffrey.”

“Tek tek mi geldiler, yoksa hepsi birden mi geldiler?”

“Tek tek,” dedi Eddie. Bu çocuk kimdi? Bunu nasıl anlamıştı? “Önce her biriyle yalnız başına biraz zaman geçirdi. Birbirlerine söyleyecek çok şeyleri olmalıydı. Onlardan herhangi birini uzun zamandır görmemişti.”

“Hangi sipariş?”

“Önce Sparky, sonra Susan, sonra babası ve en son da Jeffrey geldi. Sparky'nin tüm süre boyunca orada olduğundan oldukça eminim.”

"Ve her biriyle yeterince vakit geçirebildi mi?"

“Çok zamanı vardı. Üç gün boyunca orada kaldı.”

“Ölenlerin hepsi birbirini tanıyor muydu? Birbirlerini seviyorlar mıydı?”

Eddie, “Babası Susan'ı çocukluğundan beri tanıyordu,” dedi. “Hemen ileride oturuyorlardı. Ve tabii ki Jeffrey'i de tanıyordu çünkü Jeffrey onun torunuydu. Susan ve Jeffrey birbirlerini tanımıyorlardı ama hepsi iyi anlaşıyordu.”

"Ve hepsi Sparky'ye iyi davrandılar mı?"

Eddie başını salladı. “Ah, tabii ki, herkes Sparky'yi severdi. Mary'nin babası Sparky'yi yavruyken yol kenarında bulmuştu. Birisi onu karın içine atmıştı. Mary'nin babası onu görmeseydi bir saat bile yaşayamazdı. Kamyoneti kenara çekti ve yavru köpeği paltosunun iç cebine koyup doğruca Mary'nin evine getirdi. Eve geldiğinde ona 'Mary, köpeğini neden soğukta dışarıda bırakıyorsun?' dedi, sonra da

yavru köpeği ona verdi. Bundan daha mutlu bir kız ya da daha mutlu bir köpek olmamıştı.”

Daphne, annesiyle tekrar karşılaştığında ona bu kısmı anlatmayı aklına not etti.

“Peki, ne oldu?”

Eddie, kızın kendisinden bu kadar çabuk öne geçmesinin şokunu hala atlatamamış bir halde, "Sence ne oldu?" dedi.

"Söyle bana."

Jeffrey ve büyükbabası ateş yakmaya çalışıyorlardı. Odunlar ıslaktı ve sürekli duman için özür diliyorlardı. Ateşi tutuşturamadılar ve Mary ile Susan gülerek bolca zamanları olduğunu söylediler. Herkes mutluydu. Susan, Mary'nin başını kucağına aldı ve parmaklarıyla saçlarını taradı, Sparky de Mary'nin göğsünde uyuyakaldı. Mary onlara nasıl olduğunu sordu ve hepsi farklı olduğunu ama kötü olmadığını söyledi. Babası, "Biliyorsun," dedi. "İşler böyle yürür."

“Burada olmak gerçekten çok güzel,” dedi Susan ve elini Sparky’nin sırtından aşağı doğru gezdirdi. “Keşke benim de bir köpeğim olsaydı.”

Sparky tüm süre boyunca Mary'nin yanında kaldı. Onlardan biri her zaman onun yanındaydı. Bir süre uyur, bazen uyandığında hepsi orada olurdu, bazen de sadece Susan veya babası. Bir keresinde uyandığında Jeffrey yanında yatıyordu, kolu belindeydi. Böylesine ışıl ışıl bir oğlu nasıl olabildiğini hayal edemiyordu. "Seni seviyorum anne," dedi. "Seni seviyorum bebeğim," dedi Mary ve bunu söyleyebildiği için mutluydu çünkü öldükten sonra ona söyleyip söylemediğinden emin değildi. Küçükken söylemişti ama büyüdükten sonra belki de söylememişti.

“Ateşi sonunda yaktıktan sonra, onu sürekli canlı tuttular,” dedi Eddie. “Anılarını anlattılar. Mary’ye pek soru sormadılar çünkü onunla ilgili neler olup bittiğini aşağı yukarı biliyorlardı. Mary hepsini çok seviyordu ve zayıfladıkça, onlarla her zaman birlikte olmanın daha iyi olacağını düşünüyordu.”

Diğerleri o kadar emin değildi.

Babası ona, "Ölmek için koca bir hayatın var," dedi.

“Şey,” dedi Mary, “Ne tür bir seçeneğim olduğunu bilmiyorum. Kalkamıyorum. Ya beni bulurlar ya da bulamazlar.” Çiftlikte yaşarken ölüm hakkında düşünmek daha kolay mıydı? Hayvanlar sürekli öldürülüyor, tanıdığınız insanlar bir tür korkunç kazada ölüyordu. Belki de umurunda olmazdı, ya da belki de çok yorgundu?

Sonra Jeffrey tam onun yüzüne doğru eğildi ve Sparky yukarı baktı. "Islık çal," dedi.

“Ah,” dedi Daphne. Bunu hiç düşünmemişti.

Mary'nin ağzı kurumuştu. Yağmur dindiğinden beri hiçbir şey içmemişti. Whistler'ın onu duyamayacak kadar uzakta olduğundan, kendisinin ve Nutmeg'in çoktan eve döndüğünden ve kocasının kapının kilidini tamir ettiğinden emin olduğunu söylemedi. Hayır, kilidi tamir etmezdi. Hâlâ onu arıyor olurdu. Ateşi mi vardı? Şimdiye kadar öldüğünü düşünse bile, hâlâ arıyor olurdu. Dilini ağzının içinde gezdirdi ve dudaklarını büzdü. Soluk bir ıslık taklidi olan nefes nefese bir ses çıkardı. Sparky havladı. Beklediler.

"Hemen olmayacak," dedi Susan. "Sabırlı olmalısın."

Mary Carter sabırdan ibaretti. Tüm hayatı sabırdı. Sevdiği insanlarla, uzun zamandır özlediği insanlarla birlikte olduğu için beklemekten rahatsız olmuyordu. Hikaye anlatmaya ve gülmeye devam ettiler ve Mary de ara sıra uykuya daldı. Onların konuşmalarını duymak ne büyük bir teselliydi. Sparky'nin başı şimdi omzundaydı. Aklına ne zaman gelse, tekrar ıslık çalmaya çalışırdı. Sonra tekrar uykuya daldı.

Islık çaldı. Ne kadar zamandır denediğini hatırlayamıyordu, ama sonra at oradaydı, çam ağaçlarının arasından çemberlerine girip ateşin yanına gelmişti. İlk başta neredeyse ürkek görünüyordu, sanki şaha kalkmaması, kaçmaması gerektiğini biliyormuş gibiydi. Mary, Whistler'ın bunca zamandır nerede olduğunu bilmiyordu, ama açıkça evde değildi. Fırçalanmamıştı. Eyer ve battaniye üç gündür üzerindeydi, dizginler ve gem de öyle. Mary, atının üç gün boyunca ağzında gemle geçirdiğini düşünmekten çok kötü hissetti.

Susan atı görünce, "İşte en zor kısım bu olacak," dedi.

Mary, Sparky'den ayrılma düşüncesine katlanamıyordu. Bunu söylemek korkunç bir şey miydi? En iyi arkadaşı, babası, öz oğlu...

Ama köpek asla yanından ayrılmamıştı. "Bunu bilmiyorum," dedi Mary. "Ayrılmak istediğimden emin değilim."

"Sorun yok," dedi babası. "Daha sonra geri döneceksin."

"Hâlâ burada olacağız," dedi Jeffrey. "Zamanın ne kadar hızlı geçtiğine inanamazsınız. Sanki bir dakika geçmiş gibi."

"Herkese sen mi bakacaksın?" diye sordu oğluna.

"Hayır," dedi. "Biz sana bakacağız."

Onu ata bindiremediler. Bir şekilde bu anlaşmanın bir parçasıydı. Açıklamadılar ve o da neden açık olduğunu sormadı. Tekrar ıslık çaldı ve at yanına geldi, eğilip ceplerini kokladı. Sparky kısık bir hırıltı çıkardı ve Mary başını okşadı. Sonra Nutmeg için getirdiği iki havucu ve elmayı hatırladı. Bunca zamandır cebinde biraz yiyecek vardı ve unutmuştu. Havuçlardan birini Whistler'a verdi. Sonuçta geri dönmüştü.

Sonra Whistler yere uzandı. Bir at için bu, beklenmedik bir cömertlik eylemiydi. Ateş sönmüştü ve arkadaşı, babası ve oğlu ağaçların önünde birlikte duruyorlardı. Atı bu numarayı yapması için defalarca eğitmeye çalışmıştı, ama atlar bir sorun olmadıkça yere yatmakla ilgilenmezlerdi. Sonra, elbette, her şeyin ters gittiğini hatırladı. Kırık ayak bileği, kırık bileği ve kaburgalarıyla, hepsi sağ tarafta olmak üzere, atın üzerine çıkmak zorundaydı. Bunu yapmak zorundaydı, yoksa orada ölmek zorunda kalacaktı, gerçi orada ölmek en kötü şey olmazdı. Sparky babasının yanına gitti ve babası onu kucağına alıp köpeği kollarına aldı.

Mary sol tarafına döndüğünde, acı şiddetlendi ve görüşü yeşile döndü. O yeşil görüntünün içinde nefes nefese yatıyordu. "Bunu yapamam," dedi.

“Elbette yapabilirsin,” dedi Susan. “Acele etme.” Susan'ın pembe yanakları ve kalın, kahverengi bir örgüsü vardı. Öldüğünde henüz bir kız çocuğundan yeni çıkmıştı.

"Hepimiz bunu yaşadık," dedi Jeffrey. "Üstesinden geleceksin."

Bunu hiç düşünmemişti ama elbette doğruydu. Zaten ölmüşlerdi. Hepsi en zor şeyle yüzleşmiş ve ilerlemişti. Ve böylece Mary Carter kendini atın üzerine sürükledi, kimseye anlatamayacağı kadar doğaüstü bir şeye katlandı. Whistler tekrar ayağa kalktığında, sol eliyle eyerin boynuzuna tutundu, sol ayağını üzengiye sapladı, sağ

ayağını ise havada bıraktı. Whistler'ın ayağa kalkması kolay bir şey değildi, ikisi için de değildi. Acıdan mı yoksa her şeyin mucizesinden mi ağladığını, yoksa zaten kaybettiği insanları ve köpeği kaybettiği için mi ağladığını bilmiyordu. Üçü de ona el salladı ve at tepeden aşağı eve doğru ilerlerken Sparky havladı.

Eddie anlatımı bitirdiğinde, Daphne o kadar çok ağlıyordu ki hiçbir şey söyleyemedi, ama Eddie'nin ona bu hikayeyi neden anlattığını artık anlamıştı. Ölmeyeceklerdi.

OceanofPDF.com

DÜZELTİLMEMİŞ ELEKTRONİK KANIT—SATILIK DEĞİLDİR
Yayınları*HarperCollins*
.....

İnterstisyel

Leda yanımda yatakta uzanmış, tavana bakıyordu, gözyaşları başının altındaki yastığı ıslatmıştı. "O hikâyeyi bildiğimi mi sandın?"

“Bilmiyorum. Sanırım sen de bunların bir kısmını biliyordun? Dokuz yaşındayken, benim bildiğim her şeyi senin de bildiğini sanıyordum. Telepatik olarak bilgi aktardığımızı düşünüyordum.”

"Onu anlamadım."

“Hafızamın ne kadar doğru olduğundan bile emin değilim. Yani, çok uzun zaman oldu ve oldukça travmatikti. Ve Eddie'nin bana okuduğu bir kitap önerisinin özetini anlattığına imkan yok. Bana anlatırken bazı kısımlarını uydurmuş olmalı. Geri kazanılmış çocukluk anıları, işinizde sürekli bununla karşılaşıyorsunuz.”

Leda başını salladı. "Kesinlikle. Peki hangi konuda eminsiniz?"

Yan tarafıma dönerek ona doğru baktım. "At. At konusunda eminim."

"Söyle bana."

“Ölenler ortaya çıktı mı? Köpek ortaya çıktı mı? Hiçbir kanıt yok. Mary Carter'ın ayak bileği ve bileği kırıktı, iki kaburgası kırıktı ve akciğeri çökmüştü. Bir enfeksiyon başlamış olabilir, muhtemelen ateşi vardı, susuz kalmıştı. Orada korkunç bir düşüş yaşadı ve şüphesiz günler geçtikçe durum daha da kötüleşti. Gerçekte görmediği şeyler görmüş olabilir mi? Olaydan

ne kadar uzaklaşırsa, o kadar az yazmak istedi, bu yüzden belki de emin değildi ya da belki de anılarını sorgulayan bir sürü okuyucuyla uğraşmak istemedi.”

"Bu internet öncesi dönemdi."

"Eminim o zamanlar da insanları yok etmenin yaratıcı yollarını bulmuşlardır."

Leda, "Belki de Mary olanlardan *emindi* ," dedi, "ama zaman geçtikçe bunu özel bir şey olarak görmeye başladı."

Başımı salladım. "Bu cevabı daha çok beğendim, ama her iki durumda da asla bilemeyeceğiz. Emin olabileceğimiz tek şey, atın onu almak için geri döndüğü ve sonra onu çiftliğe geri getirdiğiydi. Whistler gerçekti."

Kahvaltının ve uzun bir duşun ardından, tren istasyonuna yürüyüş, Bronxville'e tren yolculuğu ve eve dönüş yürüyüşünden sonra, annemi çoktan aramış olmam gerektiğine kendimi ikna ettim, ama gerçekten zamanım olmamıştı. Bugün Pazar günüydü ve Jonathan ile ben daha geçen Perşembe günü Metropolitan Müzesi'ne gitmiştik. Ama elbette arada sırada boş saatler olmuştu ve o saatlerde telefona uzanmamıştım. Telefonumu bile açmamıştım. Açtığımda, asla mesaj bırakmayan kocamdan dört cevapsız arama olduğunu gördüm. Telefonumu kapatma eğilimim vardı ve Jonathan asla mesaj bırakmazdı: bu iki alışkanlık ikimiz için de sinir bozucu bir durumdu.

"Nerede kaldın?" dedi, selam vermek yerine.

Eğer bir filmin süresinden daha uzun süre iletişim kuramıyorsam, nerede olduğuma dair herhangi bir sorunun cevabı her zaman "Leda'nın yanındayım" olacaktı. Jonathan, bilmezden gelse de bunu biliyordu. "Leda'nın yanındayım," dedim. "İyi misin?"

Jonathan, "Aşk mektupları, kamp mektupları, sigorta poliçeleri, elektrik faturaları, karne notları, elbise kalıpları gibi birçok belgeyi inceliyoruz," dedi. "Peki, elbise kalıplarını aklınıza getirmiş miydiniz?"

“Hemen aklıma gelmediler ama sanırım mantıklı. Sonuçta kağıttanlar.” Bana nasıl olduğumu sormasını bekledim.

"Bunlar ellili ve altmışlı yıllardan kalma, açılmamış, kesilmemiş *Vogue* kalıpları. Annem kendi kıyafetlerini dikmeyi planlıyormuş ama bir türlü

fırsat bulamamış." Elbise kalıpları beyzbol kartları gibidir. Para değerindedirler. Sydney Google'da arama yapıyor."

Sydney. Kızının da bu büyük temizliğin bir parçası olduğunu neden sürekli unutuyordum?

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordum, bir yandan da onun bana aklımı kaçırıp kaçırmadığımı sormasını umuyordum.

“Aslında pek sayılmaz. Beyzbol kartlarını da bulduk. Babamınkileri, benimkileri.”

"Her şeyi elinizden alan servisi aradınız mı?"

“Hayır, desenler bu fikri bir nevi öldürdü. Sıralama sürecinde birçok incelik var.”

“Ama bu ömrünüzün geri kalanını almaz mı?”

“Geri kalanı değil.” Son konuştuğumuz zamana göre daha neşeliydi sesi; sanki bir ay önceymiş gibi geliyordu ama daha dün konuşmuştuk.

"Eddie'yi aradım," dedim.

"Öyle mi? Çok sevindim. Bir araya gelmelisiniz. İyi birine benziyordu."

Bir dakika bekledim. Jonathan, Bea ile konuşmaya başlamıştı.

"Git," dedim. "Meşgulsün."

"Seni sonra ararım," dedi. "Bu sefer telefonunu açık tut."

Ona onu sevdiğimi söyledim çünkü gerçekten seviyordum. Onu gerçekten seviyordum.

Okul bittikten sonra her zaman bir alışma dönemi olurdu, zamanımın tekrar bana ait olduğunun birdenbire farkına varılması. Her yıl, yükümlülüklerin hayalet hatırası Haziran ayına kadar beni takip ederdi (Ödevleri notlandırmam gerek! Dersten önce *İkna* kitabına bakmam gerek!) ta ki sonunda onlardan kurtulana kadar, yine de geç kaldığım, hazırlıksız olduğum veya yanlış odada konuştuğum rüyalar beni rahatsız etmeye devam ederdi. Yanlış dil kullanımı beni asla terk etmedi.

Düşünecek çok şey olup yapacak çok az şey olması tuhaftı. Arka bahçedeki yükseltilmiş sebze yatağını temizlemeyi ve sonra kasabaya gidip domates fideleri almayı düşündüm. Buzdolabını temizlemeyi düşündüm. Bir genç kıza asla öğretmeyi veya tavsiye etmeyi hayal bile edemeyeceğim bir kitap bulmayı düşündüm. Eski Philip Roth romanları! Evimiz onlarla doluydu. Bütün günü kanepede okuyarak geçirebilirdim.

Ama onun yerine annemi aradım. Bu hikaye, ona yer vermeden çok uzamıştı.

"Daphne mi?" dedi.

"Benim," dedim. "Nasılsın?"

“İyiyim, teşekkür ederim.” Annem neden her zaman beni, onu devre mülke ikna etmek için arayan bir pazarlamacı gibi hissettiriyordu?

“Güzel,” dedim. “Güzel. Dinle anne, seni görmeye gelmeyi düşünüyordum.”

"Şehirde misiniz?" Sesindeki gerginliği yakaladım, sanki şimdi devre mülk konusunu görüşmek için geliyormuşum gibiydi.

"Hayır, evdeyim ama okul tatil ve Jonathan da kız kardeşine annelerinin evini temizlemede yardım etmek için Wisconsin'e gitti."

“Annesi nerede?”

“Öldü,” dedim. “Biliyorsun, Jonathan’ın annesi öldü.”

“Jonathan’ın annesinin öldüğünü *bilmiyordum* ! Bu çok kötü. Onu arardım. Ona bir not gönderirdim.”

Ona söylememiş olmam mümkün müydü, belki de onu aramasını veya not göndermesini engellemek için miydi? Hayır, söylemiş olmalıyım. "Belki de seni görmeye gelebilirim diye düşünüyordum," dedim, konuşmanın diğer kısmını bir kenara bırakarak.

"Ne zaman?" Geriye doğru adım attığını neredeyse duyabiliyordum.

“Bilmiyorum. Yakında mı? Belki yarın?”

“Christopher ve ailesi bu akşam buraya geliyorlar.”

“Bu harika,” dedim, “ama iki mil uzakta yaşıyorlar. Akşam yemeğinden sonra eve dönecekler.” Üvey kardeşimin ve ailesinin, ebeveynlerine bu kadar yakın bir yerde yaşamayı seçmeleri, ki bu ebeveynlerden biri aynı zamanda benim de ebeveynimdi, o ebeveynlerin hayatındaki en büyük ve kalıcı mutluluktu. Bu aynı zamanda kız kardeşim ve benim üzerimdeki yükü de hafifletti. Küçük olan Matthew, Lyle ile birlikte Swampscott'ta, sadece bir saat uzaklıkta ve sahile yakın bir yerde yaşıyordu! Christopher ve ailesi düzenli olarak ilgilenirken, Matthew ve Lyle da tatilleri sağlıyordu.

Annem, "Lucas'la konuşayım," dedi. "Planların ne olduğunu öğreneyim." Sanki Lucas'ın onun bilmediği planları varmış gibi.

"Elbette."

"Beklemek daha iyi olabilir," dedi.

“Tabii ki,” dedim, “ama anne?”

Telefonda boşluk vardı, ben de devam ettim. "Size şunu söylemek istedim: Jonathan ve ben Perşembe günü Met'te Eddie Triplett'e rastladık."

Annemi küçükken tanıyordum. Babamla olan evliliğinden tanıyordum, gerçi o evlilik bittiğinde dört yaşındaydım, ve Eddie ile olan arkadaşlığından ve evliliğinden de tanıyordum, gerçi son olaylar göz önüne alındığında, pek bir şey bilmiyordum. Ama Lucas ile olan evliliğinde onu neredeyse hiç tanımamıştım. O ilişkide kendime hiç yer edinememiştim ve bana da yer edinmemişlerdi. Sonra çocuklar doğdu ve her şey değişti. Eddie hakkında ona bilgi vermek için aradım çünkü sanırım hâlâ asıl ilişkinin ikisi arasında olduğuna inanıyordum. Öyle değil miydi? Evlenmişlerdi. Boşanmışlardı.

"Eddie?" diye sordu neşeyle. "Aman Tanrım, Eddie Triplett nasıl?" Bu, lisedeki en yakın arkadaşıyla karşılaşsam ondan bekleyeceğim türden bir sesti.

"İyi biri," dedim tereddütle. "İyi biri gibi görünüyordu."

"Onunla operada mı karşılaştınız?"

"Müzede."

“Müzede olması mantıklı. Eddie'nin sanata karşı harika bir gözü vardı. Boston'daki büyük müzeye sık sık giderdik.”

"MFA," dedim. Müzelerden mi bahsediyorduk?

“Doğru. Beni Gardner'daki ve Harvard'daki müzeye de götürdü. Bugün sanat hakkında bildiğim her şey Eddie'nin bana öğrettiklerinden ibaret. Seni gördüğünde ne kadar heyecanlanmış olabileceğini ancak hayal edebiliyorum. Seni çok seviyordu Daphne, bunu biliyorsun. Sana tapıyordu. O araba kazasından sonra mı? Seni incittiği için çok üzülmüştü.”

"Bana zarar vermedi."

“Şey, yüzündeki yara izine çok *üzülmüştü* . Gerçekten de öyleydi. O kadar çok dikiş vardı. Sanki biri sana baltayla vurmuş gibiydin. Hâlâ üzgün değil.” Random House'da mıydı? Şimdiye kadar emekli olmuş olmalı."

Bu cümlelerin her birini ayrı ayrı ele alıp tek tek yorumlamayı çok isterdim, ama yapamadım. Birini seçmek zorundaydım. "Onun Random House'da olduğunu biliyor muydunuz?"

“ *Publishers Weekly* dergisini okuyordum. Çalışmayı bıraktıktan sonra bile gelişmeleri takip etmeye devam ettim.”

Arka planda biri konuşmaya başladı ve annem dinlemek için durdu. "Daphne ile konuşuyorum," dedi. "İki dakika daha."

Lucas uzaklaştı.

"Emekli olmadı," dedim. "Hâlâ çalışıyor."

“Aferin Eddie!” dedi. “Aferin ona. Yayıncılık dünyasında bu aralar bilgelik kıt. Bütün akıl hocaları tazminatı aldı. Tabii ki ben *yıllardır* yokum ama size söylemeliyim ki, bir yanım *hâlâ* emekli olmamayı diliyor. Evde çok meşgul oluyorum ve günün sonunda ne başardığımı bilmiyorum.”

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Ona uzun uzun baktım.

Annem hâlâ konuşuyordu. "Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu ama—"

"Kırk dört yıl," dedim şaşkınlıkla.

“Bu mümkün mü? Bu kadar uzun süre geçmiş olamaz. Eddie işinde çok iyiydi. Yıllar içinde yayıncılık etkinliklerinde adının geçtiğini, birilerinin Eddie Triplett ile çalıştığını ve ne kadar iyi bir editör olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Tabii ki bu kişilerin hiçbiri evli olduğumuzu bilmiyordu ve ben de bir şey söylemeyecektim. Zaten bana inanacaklarını sanmıyorum. Eddie Triplett. Onu tekrar göreceğini düşünüyor musun?”

"Evet," dedim.

"Ona benden selam söyler misin?"

Koltuğa oturdum. Bunca zamandır ayakta durup Bronxville'deki arka bahçeme bakıyordum ve şimdi oturma ihtiyacı hissettim. "Anne," dedim. "Bu da ne?"

Annem sessizdi ve Winchester'da da koltuğuna oturduğunu hissettim. "Ne?" dedi.

"Ona kızgın değilsin, değil mi?"

"Şey," dedi, "kırk dört yıl uzun bir süre."

Sonra anneme daha önce hiç söylemediğim bir şey söyledim, en azından araba kazasından beri söylememiştim. Ona anlamama yardım etmesi gerektiğini söyledim.

Bir dakika düşündükten sonra bana yarın gelmemi söyledi. "Yarın iyi olur," dedi.

Leda, gideceğimi söylediğimde, "İş sahibi olmaktan nefret ediyorum," dedi.

“İşinizi seviyorsunuz.”

“İşimi seviyorum ama bu sefer orada olmak isterdim. Söyleyeceklerini ilk elden duymak istiyorum.”

“Henry hastalarınızı görebiliyordu, değil mi?” Yeğenime çok güveniyordum.

"O akıllı biri," dedi kız kardeşim oğlu için. "New York, senin terapi pratiğini devralabilecek on yedi yaşında gençlerle dolu değil. Yine de, lisanslama bir sorun olabilir diye düşünüyorum. Evden çıkar çıkmaz beni ara."

"Neden daha önce ona hiç sormadık?" Artık hatırlayamıyordum.

"Çünkü Eddie'yi düşünmüyorduk. Onu unuttuk," dedi Leda.

Belki de anneme sormam gereken soru şuydu: Eddie'yi nasıl unutmuştuk?

Ardından Jonathan'ı aradım.

"Neden annenin evine gidiyorsun?" diye sordu. "Yalnızsan neden Leda'nın evine gitmiyorsun?"

“Yalnız değilim. Sadece onunla konuşmam gerekiyor, hepsi bu. Neyse, sen Wisconsin'deyken gidersem, duyguları incinmez.” Annem her zaman Jonathan'ı görmek isterdi. Bunun yaş farkımızla ilgili olduğuna inanıyordum: kocası artık onun için çok yaşlıydı ve benim kocam benden oldukça yaşlıydı, bu da kocamın annemin genç erkeği olabileceği anlamına geliyordu. Bu teoriyi Jonathan'a söyleseydim bayılırdı.

“Pekâlâ,” dedi, “eğer durum böyleyse, umarım gidip annenizi ziyaret edersiniz. Harika vakit geçirin.”

"Temizlik çalışmaları nasıl gidiyor?"

“Çatı katında ikinci bir evin eşyası kadar ıvır zıvır bulduk: kutular, oyuncaklar, mobilyalar. İkinci kattaki tavanın çökmemesine hayret ediyorum. Dolapları ve mutfak çekmecelerini temizleyerek kaydettiğimiz ilerlemeyle gurur duyuyorduk ama hiçbir şey yapmadık. Sorunlar çatı katında, bodrumda, garajda.”

"Eve ne zaman döneceksin?"

“Bir gün,” dedi. “Anneni ziyaret ettikten sonra, Wisconsin'e otobüsle gitmeyi düşünebilirsin.”

Jonathan, çıkmaya başladıktan altı ay sonra Manhattan'da iş bulmuştu, ama onunla birlikte olmam gerektiğine karar vermem bir yıl daha sürdü, ki bu aptalcaydı. Onu seviyordum ve o da benim orada olmamı istiyordu, Buddy ölmüştü ve beni Boston'da tutacak hiçbir şey yoktu. İlişkimizin bir yılı boyunca Newton'da yaşadım ve iyi bir devlet lisesi olan Newton South'ta öğretmenlik yaptım, ama kıdemim yoktu, bu yüzden vazgeçebileceğim bir şey yoktu. Hafta sonları otobüsle New York'a gidiyordum çünkü otobüs daha ucuzdu ve babama bakarken biriktirdiğim

kredi kartı borcuyla bir öğretmen maaşıyla geçiniyordum. Her hafta otobüste yanımda öğrenci ödevleriyle dolu bir çanta taşıyor ve Connecticut boyunca onları işaretliyordum. Gidiş dönüşte neredeyse sekiz saat kesintisiz not verme ve ders hazırlığı zamanım oluyordu, bu da hafta boyunca asla geride kalmadığım anlamına geliyordu. Jonathan, otobüste olmam fikrinden nefret ediyordu, çünkü bu, yolculuklarıma otobüs terminallerinde başlayıp bitirdiğim anlamına geliyordu. Sürekli bana tren bileti almayı teklif ediyordu, ama o günlerde feminist standartlarım öyleydi ki, birlikte yattığım adamın tren biletimi ödemesine izin vermek, başka bir eyalette onunla yatmak için özgürlüğümden vazgeçmekle eşdeğer görünüyordu. (Jonathan çocukken okul otobüsüne binmiş olabilir, bir iki kez de 72. Cadde şehir içi otobüsüne binmişti, ama hayatında hiç şehirlerarası otobüse binmemişti. Ayrıldıktan sonra beni görmek için Boston'a hiç geri dönmedi, bunun sebebi yoğun yeni işi ve benim iç karartıcı stüdyo dairemdi.) Otobüse binmek için sırada beklediğim her seferinde, genellikle üniversite öğrencisi olan genç bir kadın bana yapışırdı. "Yanınızda oturabilir miyim?" derdi ve ben de evet derdim. Yanımda oturan yolcu New Haven'da inerse, otobüste zaten bulunan başka bir kız hemen onun yerine koşardı. Bunu hiç anlamamıştım, ta ki bir Pazar akşamı eve dönerken bir kız bana annesinin ona otobüsteki en güvenli görünen kişiyi belirleyip yanına oturup oturamayacağını sormasını söylediğini anlatana kadar. "İşte o sensin," dedi kız bana.

“Bunu nasıl anladınız?”

Gülerek, "Etrafınıza bakın," dedi.

Ve bunu yaptığımda, haklı olduğunu gördüm. Biraz daha büyüktüm. Kağıtları değerlendiriyordum. Otobüsteki en güvenli görünen kişi her zaman ben olacaktım.

O günlerde treni hayal ederdim. Paradan başka hiçbir şeyin olmadığı efsanevi bir gelecekte, hızlı tren olan Acela'ya bilet alacağımı, sonra da sessiz vagonda oturmak için fazladan para ödeyeceğimi düşünürdüm. Bu lüksler, onları karşılayamadığınızda çok şey ifade ediyordu. Hotalling'lerin ellinci evlilik yıldönümünden iki gün sonra, sessiz vagon biletimi alarak Acela ile Boston'a gittim ve okumayı planlamış olsam da, zamanımın çoğunu pencereden dışarı bakarak, her şeyi düşünerek geçirdim.

Lucas ve Abigail Ekker, hem çocukken yaşadığımız küçük kiralık evi hem de oğullarını büyüttükleri görkemli malikaneleri sunan Winchester banliyösünde kalmışlardı. Annem, parasız olduğu zamanlarda şehrin daha

gösterişli tarafına hayran kalmıştı, bu yüzden parası olunca tam olarak ne istediğini biliyordu. Öğle yemeği için Boat Club'a yürüyerek gidebilmek istiyordu. Bu açıdan birbirimize çok benziyorduk: O beş yatak odalı, dört köşeli bir eve göz dikmişti, ben ise ekspres tren bileti istiyordum.

Yıllar boyunca Winchester'da stratejik bir şekilde yer değiştirmişlerdi; annem, ne zaman satıp ne zaman alacağını bilerek sessizce durumlarını iyileştirmişti. Buddy ile evliyken bir emlak şirketinde çalışmış, teklifleri ve sözleşmeleri yazmış, daha sonra da acentelerden daha iyi olduğu için kendisi yazmıştı. Bu, yayıncılık sektöründe işe başlamadan önceydi. Annem ve Lucas'ın şu an yaşadığı evde hiç yaşamamıştım, daha önceki iki evde de yaşamamıştım. Bu ev, onun emlak hayallerinin zirvesiydi.

Annem beni istasyondan alırken, "Küçülmeyi düşünmeliyiz," dedi. "İçeride çok fazla yerimiz var ve zemin katta bir yatak odası süitine ihtiyacımız var. Lucas'ın merdivenlerden inip çıkması beni çok korkutuyor." Yetmiş altı yaşında olan annem, hâlâ haftada iki kez Pilates yapıyordu.

"Ben daha sade bir yaşamdan yanayım," dedim, kocamı ve kız kardeşini Wisconsin'deki tavan arasında yaptıkları düzenlemeyi düşünerek. Kızı Sydney ise projeden vazgeçip eve dönmüştü.

Annem bana, "Kendini küçültmeyi düşünmelisin," diye uyardı.

Omuz silktim. "Bronxville'de nadir bulunan, tek katlı bir çiftliğimiz var."

"Öyle mi?" diye sordu.

"Bu sabah oldu." Elbette bu konuda hafızamdan şüphe etmiyordu.

“Lucas’a pazara gideceğimizi söyledim,” dedi. “Gitmek istediğin bir yer var mı?”

"Pazara gitmekten memnuniyet duyarım."

Başını salladı. "Zaten gittim. Sadece kapıdan girer girmez Eddie hakkında uzun uzun konuşmak istemiyorum. Kimse karısının eski kocası hakkında konuşmasını duymak istemez."

"Lucas, Eddie'yi tanıyor, değil mi?" Her şey mümkündü.

"Kısa bir süre editörle evli kaldım, o New York'ta iyi bir iş buldu çünkü ben New York'ta yaşamak istemiyordum. Kızlarımı banliyöde büyütmek istiyordum. İşte böyle şeyler oldu."

“Bizi Bronxville'de veya Maplewood'da da büyütebilirdiniz.”

"Eddie şehirde yaşama konusunda çok kararlıydı," dedi.

"Lucas'a bunu mu söyledin?"

“Elbette babanı biliyordu, bunun kanıtı olarak iki kız çocuğum vardı, ama Eddie hakkında pek konuşmadık. Birisiyle çocuk sahibi olmazsanız, evliliğin bir anlamı kalmaz.”

“Jonathan ve benim çocuğumuz yok.”

"Ben senin ve Jonathan'ın ilişkisinden bahsetmiyorum," dedi. "Eddie ve benim ilişkimizden bahsediyorum."

"Ahududu çiftliği," dedim.

"Bununla ilgili ne diyeceksin?"

“Ahududu çiftliğine gitmek istiyorum.” Bu fikir bana ilahi bir ilham gibi gelmişti.

Annem büyük güneş gözlüklerini bana doğru çevirdi. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Konuşmak için sakin bir yer," dedim. "Hem zaten, burayı hiç güzel havada görmedim."

"Bunu hiç görmedim," dedi annem.

"Hiç oraya çıkmadın mı?"

“Neden yapayım ki?”

“Bilmiyorum. Eddie ve ben orada ölebilirdik. Ama ölmedik. Leda ahududuyu çok sever. Bu da orayı aile tarihimizde çok önemli bir yer yapıyor.”

Annem başını salladı. "Az kalsın ölmedin. Sadece küçük bir kesik aldın."

Audi'nin rahat deri koltuğuna yaslandım, her şeyden pişmanlık duyuyordum. "Ahududu çiftliği lütfen."

Annem aynı fikirde değildi, ama bir sonraki ışıkta gümüş renkli spor sedanını çevirdi ve High Street yönüne doğru hareket etmeye başladı.

Bir ahududu çiftliğinde Mayıs ayında Ocak ayına göre daha fazla iş yapılmadı, ancak Mayıs ayında çoğunlukla kazma ve dikim türünden hazırlıklar devam ediyordu. Yolda tek araba biz değildik.

"Canlandırma yapılacak mı?" diye sordu annem. "Arabayı ormana mı çarpayım?"

“İşin aslı şu,” dedim. “Uzun zamandır bunların hiçbirini düşünmemiştim, şimdi düşünüyorum. Kazayı düşünüyorum, Eddie'yi düşünüyorum, boşanmanızı düşünüyorum.”

Annem başını salladı. Dikkatli bir sürücüydü, iki eli de direksiyondaydı. "Eddie sana ne söyledi?"

"Beni Skip ve Polly'nin Century Club'daki ellinci evlilik yıld dönümü partisine götürdü."

Şimdi gözleri yoldan ayrıldı. "Bu berbat insanlar hâlâ evli mi?"

"Elli yıl."

"Bu nasıl oldu?" Polly Hotalling tek bir kocayla yetinirken, onun nasıl üç kocası olmuştu?

“Masada karşılıklı oturuyorlar. Sanırım bunun da bir parçası bu.”

"Yani Eddie tesadüfen bir müzede size rastlıyor ve aklına gelen ilk şey sizi alıp Hotalling ailesini görmeye götürmek mi oluyor?"

Annemin kızgın olmasını, sıkılmış, neşeli veya alaycı olmasından sonsuz derecede daha tercih edilebilir buldum. Kızgınlığıyla başa çıkabilirdim. Kızgınlık mantıklıydı. "Eddie beni hiçbir yere sürüklemedi. Partiye gidiyordu ve randevusu hastalandı. Ona eşlik edecek birine ihtiyacı vardı."

"Yani artık onun varsayılan randevu arkadaşı sensin?"

“Onun sevgilisi değil,” dedim. “Üvey kızı. Aslında beni kızı olarak tanıttı.”

Annem bir kez daha bana baktı. “Eddie’den bir çocuğum olsaydı hatırlardım, ya da belki hatırlamazdım. Yaşlanıyorum artık.” Arabayı durdurdu ve dörtlü flaşörleri yaktı, *tık-tık-tık,* bir metronom gibi. Kapıyı açtı.

"Anne?" Açık olan kapısına doğru eğildim.

“Sen araba kullanıyorsun.” Yanıma doğru yürüdü ve yolcu kapısını açtı. “Ciddi söylüyorum, arabadan in. Bu güvenli değil.”

Emniyet kemerimi çözdüm ve etrafından dolaştım. Annemin Audi'sini daha önce hiç kullanmamıştım. Arkamızdan lacivert bir Camry geldi, yavaşladı ve sonra durdu. İki kadının da zor durumda olduğu apaçık ortadaydı. Başımı salladım ve geçmesi için işaret verdim.

"Geç bir öğle yemeği yemeyi, bir şişe şarap sipariş etmeyi önerseydiniz çok nazik olurdunuz," dedi.

“Bunu daha sonra yapabiliriz.” Tehlike lambalarını kapattım ve aracı vitese taktım.

Eddie sana ne söyledi?

“Bana Skip’ten bahsetti. Senin bildiğini söyledi.” Bana verdiği bilgileri gözden geçirdim; şimdi o zamanki kadar bilgi içermediği anlaşılıyordu. “Dürüst olmak gerekirse, senin hakkında sadece güzel şeyler söyledi.”

Bu son kısmı görmezden geldi. "O ve Skip hâlâ birlikte mi..." Duraksadı. Hangi kelimeyi kullanacağını bilemiyordu.

“Sanırım hâlâ devam ediyor ve ‘devam ediyor’un ikisi için ne anlama geldiğini bilmiyorum.” Ağır yapraklar ormandaki ışığı kesiyor, yere düşen ışık miktarını giderek azaltıyordu. Yoldaki virajlar hiç beklemediğim bir anda geliyordu. Dünyanın kenarından aşağıya doğru yelken açmanın ne kadar kolay olabileceğini görebiliyordum.

“Skip Hotalling zaman kaybıydı,” dedi annem. “Eddie’nin arkadaşı, Eddie’nin sevgilisi, her iki durumda da Skip onun için yeterince iyi değildi. Eddie’nin eşcinsel olduğunu bilmeme gelince, 1978’de ne kadar aptal olduğumu bir düşünelim mi? İki çocuklu boşanmış bir kadındım. Arkadaşım olmak isteyen, ceketimi çıkardığımda arkamdan saldırmaya çalışmayan tek adamı bulmuştum. Evlenene kadar bekleyen kızlar vardı, zaten evli olan kızlar vardı, bir de *boşanmışlar* vardı.” Annem her heceye hakkını verdi. Kelimeyi adeta salladı. “Boşanmışlar, bedava süt veren inekler gibiydi, ya da O dönemin anlayışı böyleydi. Bu denkleme yakışıklı, esprili, bilgili Eddie Triplett dahil oldu; o biliyordu ki... Dinlemeyi bilen, ellerini kendine saklayan, çocuklarımı seven ve işte bana destek olan Eddie Triplett, beni çok güldüren biriydi. Bir keresinde kahvemi masamın üzerine dökmüştüm. 1978'de Houghton Mifflin ofislerine gidin ve bana kahvesini dökmeyen bir kadın gösterin. Eddie'ye aşık. Muhtemelen bir kadın ya da erkek."

Annemin arabasının direksiyonu gerçek ahşaptandı ve saten gibi parlatılmıştı. Jonathan ve ben güzel bir hayat yaşadık, ama bizim arabamızın direksiyonu ahşap değildi. "Peki ne oldu?"

“Sadece birlikte vakit geçirdik, hepsi bu. Arkadaş olduk. Hiçbir şey olmadı ve hiç konuşmadık. Eminim ikimiz de bu ayrılığa minnettardık. Eddie ile benim aramdaki üzücü şey bu. Birbirimizi çok sevdik. Hatta birbirimizi sevdiğimizi bile söyleyebilirim, abartılı bir şekilde değil ama kendi tarzımızda sevdik.”

Ahududu çiftliğine giden yol hatırladığımdan daha uzundu ve yoldan nerede çıktığımızdan tam olarak emin değildim. Tepenin bu tarafında mıydık? Diğer tarafında mı? "Peki, oradan nasıl evlendiniz?"

“O berbat Hotalling ailesiydi. Onlarla birkaç kez bir araya gelmiştik. Polly Boston'dandı, bilirsiniz, zengin bir aileydi. Sanırım her zaman hamamböcekleriyle dolu apartmanlarından kurtulup ailesinin evine,

çocukluk yatağında hafta sonunu geçirmeye can atıyordu. Marlborough Caddesi'nde oturuyorlardı. Hayatımda hiç bu kadar şık bir evde bulunmamıştım. Pirinçten yapılmış bir cibinliği vardı. Hatırlıyor musunuz? Bir keresinde sizi kızları oraya götürmüştük ve size yatağı ve bütün bebeklerini göstermişti. Siz ve kız kardeşiniz neredeyse aklınızı kaybetmiştiniz."

Ve sonra hatırladım, ama tam bu ana kadar değil. Şimdi düşününce midem bulandı; iki gece önce bana korku salan aynı kadın, bir sürü oyuncak bebeğiyle birlikte ailesinin evinde uyumaya dönen genç bir gelin.

"Ben bile bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. İşin hoş tarafı, bunun Polly ile ilgili olduğunu düşünmemdi. Eddie, en yakın arkadaşının çocuksu karısıyla gizlice mi görüşüyordu? Size söyleyeyim, üçü arasında Citgo tabelasını çalıştıracak kadar elektrik vardı. Onlar etraftayken Eddie hep elimi tutardı. Bana fısıldar, beni güldürmeye çalışır, iki çatalla bir dilim pasta sipariş eder, paylaşmak için bir kadeh daha şarap isterdi. Sanki *'Bu Benim Kız Arkadaşım'* adlı bir Broadway şovunda başrol için seçmelere katılıyor gibiydi. Sonra bir gece sen ve Leda babanızın evinde nadir bir geceleme etkinliğindeydiniz ve Hotalling ailesi yine şehirdeydi, bu yüzden dört kişi Hepimiz akşam yemeğine çıktık. Skip, Tanrım, o kendini beğenmiş piçten nefret ediyordum, Skip Eddie'yi elde etmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Yere eğilerek Eddie'den hukuk fakültesine neden gitmediğini hatırlatmasını istedi, hukuk fakültesine girebileceği gerçeğini değil. Kimsenin asla okumayacağı bir kitapta virgüllerle uğraşarak hayatını neden geçirsin ki? Bu nasıl bir işti? Bunu mu? Ve orada oturup düşündüm, Ah, Eddie senin karınla yatıyor olmalı. İşte her şey ortaya çıkacak an bu. Skip onu bir restoranda döverek öldürecek. Sonra Skip, 'Eğer hayatını böyle boşa harcayacaksan, şunu yapmalısın' diyor. Vietnam'a gittim, işi bitirdim.'"

Şimdi ona baktım. "Ne?"

"Kötü bir geceydi," dedi annem. "Masa altında Eddie'nin elini tutuyordum. Çok içiyorduk ve Skip bizden daha fazla içiyordu. Polly sürekli elini bileğine koyup çok kısık sesle 'Skippy' diyordu. Size söyleyeyim, bunca yıl sonra bile bunu düşünmek beni onları bulmaya itiyor."

Kazanın olduğu yeri kaçırmıştım. Bulabileceğimi de sanmıyordum zaten. Birdenbire yol bitti ve ahududu çiftliğinin çakıllı otoparkına varmıştık. Camları indirdim ve arabayı durdurdum.

Annem etrafına bakındı. "Bulamadın," dedi. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Önemli değil," dedim. "Bana ne olduğunu anlat."

"Şey, o berbat akşam berbat bir şekilde sona erdi ve Eddie ile birlikte yürüyüşe çıktık. Sana yürüyüşten bahsetti mi?"

"O bundan bahsetti," dedim.

Annem koyu renk gözlüklerini çıkardı ve gözlerini kapattı. “Bilmediğim o kadar çok şey vardı ki. Zamana bağlıyorum, bunun bir kısmı oydu, ama bir kısmı da o zamanki bendim. Eddie o saçmalığı kimseden, özellikle de kendini beğenmiş Skip Hotalling'den kabul etmemeliydi. O çok daha iyisini hak ediyordu.”

“Peki, ne yaptınız?”

Annem bana baktı ve yorgun bir gülümsemeyle, "Ona daha iyi bir şey teklif ettim. Tüm sevgimi ve güzel kızlarımın sevgisini; tek yapması gereken Skip'le bir daha asla konuşmayacağına ve eşcinsel olmayacağına söz vermekti." dedi.

“Ah,” dedim. Yetmiş altı yaşındaydı ve annem hâlâ güzel bir kadındı. Diğer çocuklar, bizi okuldan almaya geldiğinde ona bakakalırlardı.

Düşüncelerimi uzaklaştırmak istercesine elini salladı. "Bu tamamen çıkarcı bir düşünce değildi. Hepimiz için, senin, Leda'nın, benim ve Eddie için, hepimiz için iyi bir hayat hayal ediyordum. Eddie'nin değişeceğini, istediğim şeye sahip olabilmem için kimliğini değiştireceğini düşünüyordum."

Ne diyeceğimi bilemedim ve bir süre sonra o konuşmaya devam etti.

Annem, “Tanrıya pek inanmam,” dedi. “Ama biri bana kardeşini gönderdi ki kendimi kurtarabileyim. Matthew, üniversitedeki ilk yılından sonraki yaz bize eşcinsel olduğunu söyledi; bu, doğduğundan beri neredeyse bildiğim bir şeydi. Lucas evde ortalıkta dolaşıp giysilerini yırtarken, oğluma, 'Hadi sen ve ben bir yürüyüşe çıkalım,' dedim.”

"Yani Matthew, Eddie'yi tanıyor mu?"

"Bunu söylediğim tek kişi Matthew oldu."

Anneme ikinci boşanmasından beni sorumlu tuttuğunu hatırlatabilirdim. Eddie bu tepeden aşağıya arabayla uçmuştu ve ben de yüzümü yaralamıştım, bu yüzden artık onunla evli kalamazdı. Ona güvenemezdi. Ama annem yeterince acı çekmişti. Ve eğer kardeşim onun çektiği acılardan bir şekilde fayda görmüşse, ikisi adına da mutlu olurdum.

“Eddie ve Skip hakkında nasıl bilgi edindiniz?”

"Size bu kısmı anlattı mı?"

Başımı salladım.

“Çok üzücü. Onun nasıl hatırladığını bilmek isterdim. Bana kalırsa, iyi giden bir ilişkimiz vardı. Birbirimize karşı nazik ve düşünceliydik. Babanı severdim ama o dönem tam bir çılgınlıktı; bağırış çağırış, evden taşınma, barışma, evin her odasında barışma.”

Elimle işaret ettim.

“Sadece şunu söylüyorum, Eddie ve ben daha iyi bir iş çıkardık, özellikle de siz ve Leda söz konusu olduğunda. İkinizle de iyi bir iş çıkardık.” Durdu. Belki de dinleniyordu.

"Bu yüzden?"

“Leda hâlâ hastanedeydi. Bağırsakları çalışmıyordu, enfeksiyon konusunda çok endişeliydik. Sonra Eddie geldi, ayağı ve bileği paramparça olmuştu, omzu çatlamıştı. Ama sen iyiydin. Sadece bir kesik. Çok sağlam, güvenilir bir çocuktun. Araba gitmişti. Eddie ile Leda arasında merdivenlerde bir aşağı bir yukarı koşuyordum. Eddie ameliyat olmuştu, uyuşturucu verilmişti, bileği yüksekte tutmak için bir cihaza bağlanmıştı ve hâlâ üzerinde çalıştığı bir kitabı düzenliyordu. Onu içeri getirmeden önce itfaiyecilerden birinden kitabı arka koltuktan çıkarmasını istemişti. Her şey çılgıncaydı, ama biz iyiydik. Kimse ölmedi. Atlattık.”

"Eddie bana senin böyle söyleyeceğini söyledi."

"Onu ne zaman gördün?"

Başımı salladım. "Kazadan sonra arabadayken, 'Arabayı hurdaya çevirdiğimiz için üzüleceksin' dedim, o da 'Hayır, hayatta kaldığımız için çok mutlu olacaksın' dedi."

Annemin çenesi göğsüne düştü ama gülümsedi. "İşte Eddie bu," dedi. "İşin iyi tarafı bu."

“Doktor muayene için geldiğinde veya hemşire banyo yaptırmaya geldiğinde kapıya bir tabela asarlardı: 'Lütfen mahremiyetinize saygı gösterin.' On dakika önce odadaydım ve geri döndüm. Ona bir şey getiriyordum ya da söylemeyi unuttuğum bir şey vardı, hatırlamıyorum. Kapıdaki o iki kelimeyi gördüm ve bir saniye bile düşünmedim. 'Lütfen mahremiyetinize saygı gösterin' benim için geçerli değildi, ama saygılı olmalıydım. Bana her şeyini verdi. Ben de ona aynısını verebilirdim.”

"Atlamak?"

“Eddie’nin yatağının yanındaki sandalyede oturuyordu, başını Eddie’nin göğsüne koymuştu ve Eddie de elini Skip’in başına koymuştu. Hepsi bu kadardı. Skip ağlıyordu. Koridorda benim gitmemi bekliyor olmalıydı. Eddie onu arayıp olanları anlatmış olmalı. Skip’e gelmemesini söylemiş olmalıydı. Eddie aptal değildi. Ama Skip yine de geldi ve on dakika önce benim oturduğum sandalyeye oturdu ve başını kocamın göğsüne koydu. Ve her şey bitti çünkü Eddie hâlâ eşcinseldi ve hâlâ Skip’e aşıktı. Bu yüzden Eddie’nin gitmesini istedim. Hayatımın geri kalanında onu bir daha asla görmek istemedim, ama bu doğru değil. Onun bana aşık olmasını istedim. İstediğim buydu.”

Vites kolunun üzerinden uzanıp annemin elini tuttum.

"Bu korkunç bir iş," dedi. "Başka bir insanı sevmek."

“Öyle,” dedim ve uzun zamandır ilk kez onu sevdiğimi hatırladım, daha doğrusu, hatalarla, hayal kırıklıklarıyla, yargılarla ve engellenmiş aşklarla dolu, kendi özerk hayatını yaşamış bir insan olduğunu hatırladım.

Annemle birlikte arabadan inip, umut vadeden ahududu fidanlarının sıralarına baktık. "Burası çok güzel," dedi. "Kim tahmin ederdi ki?"

"Geceleyin görmelisin," dedim ve o güldü. Arabada ne olduğunu bana hiç sormamıştı, muhtemelen bildiğini düşündüğü için. Belki de biliyordu, belki de Eddie aralarındaki her şey kötüye gitmeden önce ona anlatmıştı.

Ahududu çiftliğinden döndüğümüzde annem uzanması gerektiğini söyledi ve ben kendimi oturma odasında, Pozitiflik kitaplarını karıştırırken buldum. Lucas, 1985'te tamamen bitmiş olan Pozitiflik serisinin sona ermesinden sonra bir türlü kendine gelememişti. Annemin halkla ilişkilerdeki azmi olmasaydı, çok daha önce ölmüş olurdu. Seri ortadan kalktıktan sonra Lucas hayatının geri kalanını bahçede volta atarak veya hava kötü olduğunda koridorlarda bir aşağı bir yukarı yürüyerek geçirdi. Anneme veya kardeşlerime her şeyin ne kadar adaletsiz olduğundan sürekli şikayet ediyordu. Yazacak başka bir şey bulamamak bir şeydi, elbette bu her zaman oluyordu, ama kendi tavsiyesine uyamaması onun için büyük bir dezavantajdı. Evin her odasında bir masanın üzerinde kitaplarından oluşan bir yığın duruyordu. Lisedeyken, Leda ile birlikte çok daha küçük üvey kardeşlerimiz Lucas ve annemiz akşam yemeğindeyken onlar için dramatik bir okuma yaptığımız bir geceden beri elime bir fırça almamıştım. "Dişlerinizi fırçalarken parmak uçlarınızda zıplayın!" demiştim en neşeli ses tonumla.

"Ayak bileklerinizden yayılan pozitif enerjiyi hissedin!" diye bağırdı Leda.

Yakalanmadık. Lucas bizi duymadı ve tatlı çocuklar da kimseye söylemedi. Ama o gece yatma vakti geldiğinde, Christopher ve Matthew lavabonun başında zıplayıp dururken, Leda ve ben kendimizi kurbağa gibi hissettik. Babalarının aptal olduğunu söylemeye hakkımız yoktu. Bizim babamız bir yerlerde teknede okyanustan ıstakoz çıkarıyordu. En azından onların babası eve döndü.

Şimdi o kitaplara baktığımda, onları en çok okumak istediğim kişi Lucas'ın kendisiydi:

> Olumlu bir tutum olumlu sonuçlar doğururken, hayatın en derin sevinçleri bu sonuçlardan değil, olumlu bir yaşam tarzının pratiğinden gelir. Şükran, olumlu düşüncelerin çiçeklerinin açtığı bahçedir. Şu anda etrafınıza bakın. Neyden minnettarsınız? Sağlığınızdan başlayarak bir liste yapın. Sağlığınız iyi değilse, işe *yarayan* şeylere odaklanın, çünkü içinizde bir şeyler gelişiyor: gözleriniz, kalbiniz, elleriniz. Bir şey seçin ve bir dakikanızı ona ayırın. Size verilenlere karşı bir hayranlık duygusu hissetmek.
>
> Ardından, minnettar olduğunuz bir kişiyi düşünün. Belki bir çocuk, bir ebeveyn, bir eş. Belki de değil. Belki de üçüncü sınıf öğretmeninizdi. Benimki, okula giderken yol üzerindeki yaprakları toplayan Bayan Smithson'dı. Her gün, daha uzun bir yol kat etmesi gerekse bile, yeni yapraklar bulurdu ve bu yaprakların görüntüsünden duyduğu hayranlık, sınıftaki her öğrenciye bulaşırdı.

Bahçeye çıktım ve Lucas'ı çiçek tarhına bakarken buldum. "Hey," dedim, kitabını kaldırarak. "Son kırk yıldır buna baktın mı? Bu çok güzel." Duygusal ve basit bir yaklaşımdı ama okuyucuyu nazikçe apaçık olana doğru yönlendiriyordu: İşte buradasın, şanslı şey. Hayattasın.

“Yabani otlar,” dedi. “Şuna bakın. Bahçıvana bir servet ödüyorum ve nereye baksam yabani ot görüyorum.”

Pozitiflik, sorunları çözmek anlamına geliyordu. Onları çözüp bırakmak. Ya da sorunları çözmemek, onlarla barış içinde bir arada yaşamak anlamına geliyordu. "Yani bahçıvanla konuşursun, ya da yeni bir bahçıvan bulursun, ya da yabani otları kendin yolarsın, ya da çiçeklere bakarsın. Peki ya şu leylaklar, Lucas?" Rüzgarı kokladım. "Yemin ederim, tam da bu konuyla ilgili bir bölüm okudum."

Lucas elimdeki kitaba baktı, " *Son Derece Minnettarım!* " dedi. "Bu güzel bir kitaptı," diye ekledi.

“Öyle!” dedim. Seksen sekiz yaşındaydı ve adamı hiç sevmemiştim, ama o an her konuda yanılmış olabileceğim fikrine açıktım.

“Öyleyse bana neden yeniden basılmadığını söyleyin? Eski kitaplar her zaman yeniden basılıyor. Birilerinin kendi markasını üzerine yapıştırması gerekiyor. Oprah'ın Pozitifliği destekleyemeyeceğini mi söylüyorsunuz? Peki ya Anderson Cooper? O, Bay Merhamet.”

“Kendi noktanı kaçırıyorsun: mesele sahip olmadığın şeyi elde etmek değil, sahip olduklarını fark etmek. Hâlâ sağlığın yerinde, bu güzel eve sahipsin, karın seni seviyor, oğulların yakınlarda.”

Lucas, sanki daha önce tanışıp tanışmadığımızdan emin değilmiş gibi bana baktı. Öğleden sonraki güneş, kalın gözlüklerinin üzerinde parlak bir şekilde parlıyordu. "Hâlâ öğretmenlik yapıyor musun?"

"Benim."

Bir dakika boyunca bunu düşündü, yavaşça başını salladı ve ben de yine her konuda yanıldığımı düşünmeye başladım. Lucas'ın bunaması vardı. Lucas benim kim olduğumu bilmiyordu. "Belki kitapları sınıfınız için ders kitabı olarak kabul ettirebilirsiniz," dedi. "Bugünkü çocuklar farelerden farksız. Kanunsuzlar. Tek umursadıkları şey telefonlarında çıkan şeyler, sonra da demokrasiyi yıkmak için bulabildikleri en iğrenç şeyleri yeniden paylaşıyorlar. Pozitifliğe ihtiyacı olanlar onlar."

Durun, öyle demeyin. Akıl sağlığım yerinde değil. "Derslerimde okuduğumuz kitaplar roman."

“Ne olmuş yani? Alışılmışın dışında düşünün,” diye bağırdı. “Bir değişiklik olsun diye olumlu düşünün. Bir okulda bir kitap müfredata girerse, diğer okullar da rekabete girer ve onu sipariş eder. İşte harekete geçmek için ihtiyacımız olan şey bu, gerçek bir rekabet. Kardeşler, komşular, arkadaşlar. Eğer bunu bir okulda başlatabilirsem, yayılacaktır, özellikle de çocuklar bunun hakkında paylaşım yapmaya başlarsa.” Bu düşünce onu neşelendirmiş gibiydi, sonra da garaja doğru ağır adımlarla uzaklaştı.

Annem pencereden dışarı mı bakıyordu? Her gün böyle mi yaşıyordu?

Winchester'da yaşadıkları hayat belki de Pozitiflikle başlamıştı, ancak annemin zekası ve kendi kendine edindiği finansal becerisi sayesinde sürdürülmüştü. Evlilik hayatları boyunca alım satım yaparak ve eşyaları yer değiştirerek geçirmişti. Pozitifliğin ona verdiklerini alıp değerlendirmişti.

Cape'te sahile yakın bir mülk için harika bir anlaşma yapmış, ayrıca Apple'da da büyük ve erken bir hisse satın almıştı.

Peki, şimdi Eddie Triplett ile evli olmak için her şeyi geri vermez miydi? Eddie istediği kadar eşcinsel olabilirdi. Her hafta sonunu Skip Hotalling ile geçirebilirdi. Akşam yemeklerinde her şey hakkında gülebilirlerdi. Kurgu Merkezi'ndeki bir kitap kulübünden sonra, PEN için düzenlenen şık bir bağış toplama etkinliğinden sonra gülebilirlerdi. Sonuçta Abigail ve Eddie arkadaştılar ve sonunda bir arkadaşa sahip olmak daha iyiydi.

Bolca misafir odası bulunan evdeki püsküllü yastıkların ve yüksek iplik sayısına sahip çarşafların arasında kötü uyudum. Sabah yatağı topladım ve çarşaflarımı çamaşır makinesine attım. Birlikte geçirdiğimiz zamandan aynı derecede yorgun düşmüş olan annem, beni Güney İstasyonu'na giden banliyö trenine bindirmek için eve götürdü. Bu kadar erken ayrılmama itiraz edeceğini düşündüm, ama etmedi. Hiç etmedi. "Park yeri bulmak imkansız," dedi, otoparka bakarak.

Ona endişelenmemesini söyledim. Onu öptüm ve gitmesine izin verdim. Bağlarımız sıkıydı, ama onları ben kurdum.

Trenden Leda'yı arayamazdım. Başkalarının telefon konuşmalarını dinlemek zorunda kalmamak sessiz vagonun ayrıcalığıydı, ayrıca salıydı ve hastalarını görecekti. Ona hayatta kaldığımı bildirmek için bir mesaj gönderdim. Hayatta olduğuma dair kanıt.

Gençken Jonathan'ın tren bileti teklifini kabul etmeliydim çünkü haklıydı, tren daha iyiydi. Bütün o marinaları, suyu ve tekneleri görme şansım ne zaman olacaktı? Bataklık otlakları ve gelgit gölleri, küçük kiremitli evler ve uçsuz bucaksız, manzarası bomboş alanlar, otobüse hapsolmuş olanlar için hayal edilemezdi. Kocamla bir müzeye yaptığımız hafta içi gezisi, elli üç yaşında beni nasıl çocukluğuma geri götürmüştü? Leda'nın ne diyeceğini biliyordum. Çocukluk asla bizi terk etmez diyecekti. Odayı kapatıp alçıpanla kaplıyoruz. Kurutup zımparalıyor ve boyuyoruz, ama tarihin bir köşesi kalıyor ve er ya da geç birileri duvara vurup içerisinin garip bir şekilde boş olduğunu söylüyor ve sonra her şey yıkılıyor.

New York'a dönüş yolunda aklım hep Buddy'deydi. Bu garip değil mi? Uğraşmak zorunda kalmadığım tek baba. Buddy kendine sadık kalmayı başarmıştı. Annem Buddy'den hep bencilliğiyle bahsederdi ki bu yanlış değildi—büyük ölçüde ailemizi kendi istediğini yapmak için terk etmişti—ama bir bakıma hikayesi Eddie'ninkinden çok da farklı değildi. Annem için

okyanustan vazgeçmesi gerekiyordu ve Eddie de erkeklerden vazgeçecekti. Geriye baktığımda, bu iki şeyin de asla gerçekleşmeyeceğini görmek kolaydı.

Babam Gloucester'dan Boston College'a futbol bursuyla gitti; bu herkes için bir kazançtı. Okul, hızlı ve elleri becerikli iri yapılı bir Katolik çocuğu kazanmıştı ve babam hafta sonları ailesinin teknesinde çalışmak için eve gidebiliyordu. Bu, Doug Flutie'nin Hail Mary pasının BC'yi futbol alanında bir güç olarak haritaya yerleştirmesinden ve bunun da mezun bağışlarının büyük bir dalgasını getirmesinden yıllar önceydi. Annem ve babam oraya gittiklerinde, okul hala çoğunlukla metroyla derslere gelen, sonra da çocukluk yataklarında uyumak için eve dönen yerel çocukların gittiği bir okuldu. Annem de öyle yapıyordu. Babamın bursunun bir parçası olarak yurtta bir odası vardı ve çok geçmeden Abigail o odada çoğu zaman kalmaya başladı.

"Eskiden gerçekten çok özel bir ilişkimiz vardı," diye anlattı Buddy bana yıllar sonra. "Maçlardan sonra tribünde beklerdi, ben de gidip onu kucağıma alırdım. O kadar uzun boylu bir kız, bir daha kimsenin onu kucağına alıp döndüreceğini düşünmez."

Buddy bursunu kaybettiğinde, bunun futbolla hiçbir ilgisi yoktu. İyi bir oyuncuydu ve ailesi ondan çok memnundu. Sonra bir ıstakoz tuzağını çekerken eline bir ip doladı ve ipin orta kısmı teknenin pervanesine takıldı. Beş küçük kemiği kırıldı, bu da ameliyat ve sezonun geri kalanını alçıda geçirmesi anlamına geliyordu. Bunu affedebilirlerdi, Buddy popülerdi, ama gücü asla tam olarak geri gelmedi ve artık topu tek eliyle yakalayamıyordu, hatta çoğu zaman iki eliyle bile yakalayamıyordu. Ama bu, Abigail'in onu daha çok sevmesini sağladı, o tatlı yaralı kuş, ve o da Abigail'i daha çok sevdi çünkü Abigail, onun artık futbol antrenmanlarında, futbol maçlarında veya futbol maçlarına giden otobüste olmamasına aldırış etmiyor gibiydi. Abigail onu okulda kalmaya ikna etti ve bursu bir krediye dönüştürüldü, ancak günümüzdeki öğrencilerin aldığı türden hayatı mahveden krediler değildi. Kampüsteki odasını bıraktı ve eve taşındı. Her şey idare edilebilirdi ve Buddy tarih kitaplarını okurken babası tekneyi kullanıyor, kardeşleri de onunla dalga geçiyordu, ama çok fazla değil. Buddy Zabriskie dalga geçilecek biri değildi. Annem mezuniyet töreninde hamile kalınca, artık onun teknede çalışmasını istemedi. Sürekli boğulacağını ve sonra tek başına bebekle ne yapacağını söylüyordu. Bu yüzden Boston College'da yardımcı

antrenör olarak işe girdi ve annem emlak ofisinde çalışmaya başladı. Ek paraya ihtiyaçları olduğu için Buddy'nin hafta sonları tekneye çıkmasına hala izin veriliyordu ve cumartesi günü kim boğulurdu ki?

Eğer anne babam evli kalsaydı ve babam teknede çalışmaya devam etseydi hayat nasıl olurdu? Gloucester'da birlikte bir ev kiralasalardı ve annem Houghton Mifflin'deki halkla ilişkiler işini korusaydı ne olurdu? Birbirlerine iyi davrandıkları ve bu nedenle bize de iyi davrandıkları, hepimizin birlikte iyi olduğu bir hayat nasıl olurdu? Bunu görmeyi çok isterdim.

Gelecek sonbaharda, anne babalarının boşanma haberini verdikten sonra sınıfıma gelen üzgün kızlara daha çok dikkat edecektim. Şimdi hatırladığım şeyler vardı, özellikle de hayatın eskisi gibi kalmasını dilediğim o özlem. Bunca yıl sonra böylesine anlamsız bir dileğin yeniden ortaya çıkması ne kadar garip.

Bir süre trende, başım cama yaslanmış halde uyudum, köprüler ve sahil kasabaları hızla yanımdan geçiyordu. Trenin kalkmasına daha bir saat kala telefonumdan bir bildirim geldi.

Öğle yemeği mi? Eddie'ydi. Bronxville'e gelebilirim.

Güldüm. Şehirden hiç kimse daha önce öğle yemeği için Bronxville'e gelmemişti. Koltuğumda doğrulup şehre doğru yolda olduğumu söyledim. Adresi gönder. Ofisinde buluşurdum. *Gönder.*

Sonra, çok kısa bir an için, aceleci cevabımdan pişman oldum. Onu tekrar görmek için çok mu erkendi? Hayatımı, istediği zaman uğrayabileceği uçsuz bucaksız bir açık zaman dilimi olarak sunmamalıydım.

Ama dur, hayır, gelebilirdi! İstediği zaman gelebilirdi! Eddie Triplett ile çıkmıyordum. Felaketle sonuçlanacak bir ilişkinin başlangıcında da değildik. Telefonun sesi beni derin uykumdan uyandırmıştı, hepsi bu. Kafam karışmıştı. Onu görmek istiyordum. Onu herkesten daha çok görmek istiyordum. Dokuz yaşımdan beri erişemediğim bir yerde, hayatımın her günü onu özlediğim için, Random House'a kadar koşup boynuna sarılmaya seve seve razı olurdum.

Güvenlik görevlisi ehliyetimdeki ismimi, ziyaretçilerin bulunduğu listede kontrol etti ve beni orada buldu. Fotoğrafımı çekti, bana bir rozet verdi ve yukarı gönderdi. Spor ayakkabı ve kot pantolon giydiğim için, sabah erken çıkmadan önce duş almadığım için üzgündüm, ama daveti reddedecek kadar da üzgün değildim. Yukarıda, lobi büyük, aydınlık ve her biri yıldız gibi

aydınlatılmış, yepyeni, yüzü dışa dönük kitaplarla doluydu. Resepsiyoniste Bay Triplett'i görmek için geldiğimi söyledim. Sözlerim ağzımdan çıkalı çok az olmuştu ki, köşeden geliyordu.

"Daphne Fuller, Bay Triplett için," dedi kollarını açarak.

"Onunla öğle yemeğine çıkmak istediğinizden emin misiniz?" diye sordu resepsiyonist. Onun görevi ciddi ve mantıklı kişi olmaktı. Bütün gün bir fırsat beklediğini tahmin ettim.

"Bakın kim kıskanıyor," dedi ona. "Bayan Bilardello, sizi kızım Daphne Fuller ile tanıştırmak istiyorum."

"Senin *neyin* ?" dedi.

" *Kızım* ... Uzun zamandır kayıp olan kızım."

Elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Bayan Bilardello elimi sıktıktan sonra Eddie'ye döndü. "Sana benzemiyor."

“Evet, öyleydi. Eskiden öyleydi. Bebekken onu görmeliydin. İkiz olabilirdik.” Eddie bana sarıldı. “Ofisime gelip bir göz atsan iyi olur mu?”

“Evet, lütfen,” dedim ve resepsiyondaki Bayan Bilardello'ya el sallayarak veda ettim.

Koridorlarda, güzelce sergilenmiş kitapların yanı sıra kutularda ve yerde çıplak yığınlar halinde duran kitaplarla karşılaştık. Duvarlar boyunca kitaplar sıralanmıştı. Eddie her açık kapıdan kafasını uzatarak beni tanıştırdı. "Bu Daphne," diye şarkı söyledi. "Seni Daphne ile tanıştırmak istiyorum."

Hepsi ayağa kalktı, gülümsedi ve elimi sıktı. Onu sevdikleri apaçık ortadaydı. Herkes Eddie'yi görmekten ve arkadaşıyla tanışmaktan mutluydu.

Ofisi kitaplarla doluydu ve ben hepsini okumak istiyordum. Onun oturduğu her kitabın yanında bir sandalyede oturup, o cümleleri, sayfaları ve bölümleri nasıl düşündüğünü hayal etmek istiyordum. Kalbi buradaydı: bu kitapların içinde. Onları sevmişti, bu yüzden ben de sevecektim. Koridordaki tüm kitapların son duraklarına doğru yavaş yavaş ilerlediği hissine kapılmıştım. Eddie'nin iyi bir penceresi vardı. Park Caddesi'ndeki eski Houghton Mifflin'deki, bir zamanlar dolap olan ofisine gittiğimi hatırladım. "Eddie'leri burada saklıyorlar," demişti bana o zaman.

“Eskiden burada hiçbir şey yapmak imkansızdı,” dedi, oturabilmem için ikinci sandalyeden bir yığın el yazmasını alırken. Masasına oturdu. “Sürekli toplantılar, yeni stajyerler ve kapıyı kapatıp son saray entrikalarını

paylaşmak isteyen biri olurdu. Akşamları eve gider, kahvaltı masasında düzenlemelerimi yapardım; bu da ya işte ya da evde çalışmak ya da uyumak anlamına geliyordu. Ama şimdi herkes evde çalışmayı tercih ediyor, ben hariç, çünkü ben tam tersiyim: Evde çalışmaktan bıktım. Şimdi ofisimde çalışabiliyorum ve kimse beni rahatsız etmiyor. Bazı günler soğutucuya gidip küçük bardağımı suyla doldurup masama geri getiriyorum ve başka bir canlıyla karşılaşmıyorum. Verimliliğim için mükemmel ama elbette *üzücü* . Gençler dolaylı yoldan öğreniyorlar ve artık kapımı çalıp noktalı virgülün ne anlama geldiğini soramıyorlar.” Yapılacak bir şey yok. Sanırım bir başkası onlara söyleyecek. Zaten sonsuza kadar burada olmayacaktım."

"Yani emekli olmayı düşünüyorsunuz?"

Eddie güldü. "Sanırım öleceğim, bu da bir tür emeklilik sayılır sanırım. 'Şu Ed,' diyecekler. Çok içine kapanık biriydi."

"Durun artık," dedim ve bunu gerçekten kastettim. Durun artık.

"Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyordum. Kahvaltıdan önce çıktım."

"Nereden ayrıldınız?" diye sordu.

Ona söylemeyi unutmuştum. "Annemin. Winchester'dan yeni döndüm."

"Aman Tanrım," dedi Eddie. "Sanırım bu yüzden bütün gün seni düşündüm."

Kalkıp gitmek üzereyken, küçük çerçeveli bir at resmi gördüm. "Whistler mi?" dedim, ama başka kim olabilirdi ki?

Masasının üzerinden alıp bana uzattı. "Paketleyecektim," dedi, "ama işte buradasın."

"Ne?"

“Bu senin hediyen. Leda annemin vazosunu aldı, sen de atı alıyorsun.”

“Buna dayanamıyorum.” Fotoğraf solmuştu, dört altılık ölçülerindeydi. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen, ne kadar güzel bir at olduğunu hala görebiliyordunuz.

“Çantanına koy, sonra tartışırız.” Çerçeveyi elimden geri aldı ve gece çantamın en üstüne koydu. “İşte. Tamam. Hemen gitmeliyiz. Söyleyecek çok şey var.”

Lüksemburg Kafesi yirmi dakikalık yürüme mesafesindeydi, ama biz oraya uçarak gittik. Tüm trafik ışıkları bizim lehimize yandı, üçerli sıra halinde, kolları birbirine kenetlenmiş yürüyen tüm turistler, vitrinde ilgilerini çeken bir şey görüp kenara çekildiler. Eddie ve ben, düzgünce

oturana kadar gerçek bir sohbet başlatmamaya kararlı bir şekilde, kitaplar hakkında konuştuk. "Şu anda ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordum. "Sen ne okuyorsun?" diye cevapladı, ama ikimiz de cevapları dinlemedik. Karşılıklı bir dikkat dağınıklığı içindeydik.

Öğle yemeği telaşı biz varmadan bitmişti ve Eddie hostesi tanıyordu, bu yüzden köşede tek başımıza harika bir masa bulduk. "Burası operadan sonra soprano'nun oturduğu yer," dedi bana. "Ses tellerine takılmamak için sessiz bir masaya ihtiyaçları var. Bellini'yle dolu bir gecenin ardından sesleri hassaslaşıyor."

Başımı salladım. O aklı başında sopranolar...

"Bir kadeh şarap içeceğim," dedi Eddie. "İstersen hepsini kafanda sayabilirsin, ama şu an gerginim."

"Saymıyorum," dedim, ama belki de sayıyordum.

Garson masaya geldi ve Eddie iki kadeh Chardonnay sipariş etti.

Başımı salladım. "Sadece bir tane," dedim. İçki içmek için çok yorgundum.

"İki," dedi Eddie. "Onun bardağı benim bardağıma eşlik edecek."

Ardından her birimiz birer omlet sipariş ettik ve garson başını sallayıp bizi kendi halimize bıraktı.

"Öyleyse," dedi ve benim yerime konuşmaya başladı.

Annemin, geç bir öğle yemeği için bize katılmaktan, soprano masasında bir kadeh şarapla oturup Eddie'ye hikâyeyi kendi ağzından anlatmaktan ne kadar mutlu olacağını düşündüm. "Çok nazikti," dedim. "Şaşırdım. Kızacağını düşünmüştüm ama hiç de öyle değildi. Aksine, sorumluluğu üstlendi. Senden imkansız bir şey istediğinin farkındaydı."

“Skip'ten vazgeçmek mi? Şey, Skip konusunda muhtemelen haklıydı. Eğer o konuda sözümü tutsaydım, hepimiz için hayat daha kolay olurdu.”

“Hâlâ—” Orada durdum, onların ne yaptığının umurumda olmadığını hatırladım. Annem umurundaydı.

Eddie, "Vergilerimi Skip Hotalling yapıyor," dedi soğukkanlılıkla. "Birleşme ve Devralmalar'ın eski kıdemli ortağı vergilerimi yapıyor. Karşılığında da sol ayağındaki iki küçük nasırı törpülüyorum çünkü ayak hastalıkları uzmanının kemiğe kadar inmeyeceğinden emin değil. Bazen film izliyoruz – ikimiz de tap dansı içeren filmleri çok seviyoruz – ya da birlikte bulmaca çözüyoruz. Bu keyifli. Ona başkanlık biyografileri ve İkinci Dünya Savaşı casus romanları getiriyorum. Ön okuma kopyalarını almak

onu hala özel hissettiriyor. Bazen uzun zamandır tanıdığınız biriyle birlikte olmak güzeldir, bazen de o kadar değil."

“Peki Polly'ye ne anlatıyor?”

"Polly'ye, eski dostu Ed Triplett'i görmeye gideceğini söylüyor. Yale'den en iyi arkadaşı, düğündeki sağdıcı. Polly dün geceden kalan pastadan bir dilim kesip paketliyor ve bana getirmesi için cebine koyuyor."

"Yani bilmiyor ya da umursamıyor mu?"

O anda şarap mükemmel bir giriş yaptı ve ben kadehimi masada bırakırken, Eddie yine de içkisini bana doğru kaldırdı. "Polly Hotalling senin annen değil."

"Ne demek istiyorsun?"

“Yani Polly hiç soru soran biri değildi. Çocukları, torunları var. Darien'de evi, Sag Harbor'da yeri var. Şimdi o ve Skip, torunlarını teker teker, istedikleri her yere götürüyorlar. Geçen yıl içlerinden biri Moğolistan'a gitmek istedi, oraya gittiler.”

Gözlerimi ona diktim. "Ne demek istiyorsun?"

Eddie içini çekti ve bardağını yere bıraktı. “Yani onun ne bildiğini ben de bilmiyorum, Skip de bilmiyor ve ikimiz de sormuyoruz. Bazen evet diye düşünüyorum, bazen hayır. Çoğunlukla bunu düşünmeyi bıraktım, çünkü bu hayatta kimi incittiğini merak etmeye başladığında aklını kolayca kaybedebileceğini fark ettim. Polly'nin mutluluğunu mu zedeledim? Annenin mutluluğunu mu zedeledim? Ya Skip'in? Ya senin?”

"Benim değil," dedim.

"Bu gerçekten rahatlatıcı."

“Annem öyle yapmadı. O kendi seçimini yaptı. Ne ile karşı karşıya olduğunu biliyordu.”

“Hayır, yapmadı.” Eddie kadehindeki şarabı bitirdi ve kadehi kenara koydu. “Ona Skip'le görüşmeyi bırakacağıma, erkeklerle görüşmeyi bırakacağıma söz vermiştim. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, her iki konuda da yalan söyledim. Sözlerimi tutmayı amaçlamıştım ama tutmadım. Kendimi sempatik bir karakter olarak göstermeyi çok isterdim ama bundan tamamen emin değilim. Yetişkin hayatınızın geri kalanında üniversite sevgilinizle görüşmeye devam etmek son derece kötü bir fikir, ama bir şekilde yetmişli yaşlarımızın ortalarına kadar hiç durmadan devam ettik. Bu bizi Romeo ve Tybalt gibi talihsiz çiftler gibi gösteriyor, oysa gerçekte daha çok bir alışkanlık gibiydik. Ayrılmamız gereken her noktada birbirimize

tutunduk. Önce Skip'in Cambridge'e taşınmasıyla gelen uzama, sonra evliliklerimiz, sonra da AIDS. Seksenlerde Skip, sadece birbirimizle yatmamız konusunda ısrarcıydı, ama sanırım onun için bu benimle ve Polly ile yatmak anlamına geliyordu. Ben de bu sözü tutmakta pek başarılı olamadım. Etrafta her zaman çok fazla başka erkek vardı.”

"Onlardan herhangi birine aşık mıydın?"

Eddie bana baktı. "Yani, Skip Hotalling'den başka birine kalbimi verdim mi demek istiyorsun?"

"Sınırı aştığımda bana haber ver."

"Çizgiler yok," dedi. "Sen ve ben çizginin aynı tarafındayız."

"Evet, öyle," dedim.

“Aşk,” dedi. “Evet. Skip'i bir kenara bırakırsak, iki kez aşık oldum, biri uzun süreli, diğeri kısa süreli. Dur, vazgeçiyorum. Üç kez diyeceğim. Biri uzun, ikisi kısa. Ve dürüst olmak gerekirse, anneni de sayabiliriz. Tamamen farklı bir aşk türüydü ama yine de onu sevdim. Ama tüm bunlara rağmen, Skip direndi. İşte böyleydi, biz böyleydik.”

Başımı salladım.

"Üniversitedeyken birine aşık oldun mu?"

Ani yön değişikliği beni şaşırttı. "Fred Bowen."

"Keşke o zaman seni tanısaydım. Bana Fred Bowen'dan bahset."

Onun kendi geçmişinin incelikleri hakkında daha fazla sorudan kaçınmak için sorduğunu bile düşünmedim. Bilmek istedi, ben de anlattım. "Fred biyoloji okudu, dış saha oyuncusuydu ve bir keresinde bana bir sestina yazmıştı."

"Ve sen onu sevdin mi?"

Fred Bowen'ın bir zamanlar yaşadığı yeri anmak için kalbimi elimle kapattım. "Tüm kalbimle."

“Birlikte mi geziyordunuz? İkiniz hakkında herkes bir şey biliyor muydu?”

Kırmızı bir oje almış ve erkek soyunma odasındaki lavabonun beyaz emaye alt yüzeyine büyük harflerle "Fred, Daphne'yi seviyor" yazmıştı. Beni doğum günüm için gece yarısı oraya götürdü, yere yatırdı. "Gözlerini kapat," dedi Fred, bizi lavabonun altında çalıştırırken. "Şimdi aç onları."

"Herkes biliyordu," dedim.

Eddie başını salladı. "Güzel," dedi. "Senin için güzel. Ama şimdi kimsenin bilmediğini ve seninle Fred arasında yaşanan her şeyin potansiyel

olarak zarar verici sonuçları olan bir sır olduğunu ve zamanla her şeyi kendine saklamakta çok iyi hale geldiğini hayal et."

“Anladım.”

Eddie uzanıp şarap kadehimi aldı. "Tam olarak ne demek istediğini anlamadım. Çok uzun zaman önceydi," dedi. "Sana da bunu anlatmak istiyorum. Her şey başka bir hayatta, farklı insanlara oldu. Bir daha asla bundan bahsetmemeliyiz. Peki, Fred'e ne oldu?"

Fred, neşeli ve uzun boylu biriydi, her zaman elinde bir beyzbol eldiveniyle dolaşırdı. "Beni Breelyn adında bir kız için terk etti. Ben de mantıksız bir şekilde onun ismine, *Bree* -lyn'e takılıp kaldım. Bundan nefret ettim."

“Peki Fred ve Breelyn sizi terk edip gittikten sonra uzun ve mutlu bir hayat sürdüler mi?”

Omletimi keyifle yerken başımı salladım. Breelyn İspanya'da bir dönem geçirmişti. Bana anlatılanlara göre, ilişkileri mesafeye dayanamamıştı. "Dayanamadılar."

"Herkes birkaç başka insanla, belki de birçok başka insanla ilişki kuruyordu?"

“Bildiğim kadarıyla,” dedim. “Ama bilgim sadece üniversitenin sonuna kadar uzanıyor. İnsanları internetten araştırma işine hiç girmedim. Çok moral bozucu bir alışkanlık gibi geliyor bana.”

“Eminim öyledir,” dedi. “Bir zamanlar aşık olduğunuz insanlara ne olduğunu bilmemek bir lüks. Ne yazık ki, bana bu lüks tanınmadı. Bu da beni tatsız bir soruya götürüyor.”

"Film çekmek."

"Hotalling ailesi bizi Cumartesi günü Darien'de kahvaltıya davet etti."

"İkimiz de mi?"

Eddie başını salladı. "Polly, eğer bir kızım olursa onu eve getirmem gerektiğini söyledi."

Açılan bu kapının olası bir dezavantajını ilk kez o zaman gördüm, çünkü Eddie, Leda veya annemle geçmişi kurcalamaktan mutluluk duyarken, Hotalling'lerle kurcalamakla hiç ilgilenmiyordum. Hiç ilgilenmiyordum. "Bunun etrafından dolaşmanın incelikli bir yolu var mı?"

“Senin için elbette, ama benim için maalesef hayır.”

“Biraz düşüneyim,” dedim, oysa zaten düşünmüştüm. Soru, bundan zevk alıp almayacağım değil, ailevi görevim adına buna katlanıp

katlanamayacağımdı. “Sana haber vereceğim.”

"Öyleyse size başka bir soru sorabilir miyim, bu kesinlikle beni ilgilendirmeyen bir konu?"

"Üzerinde 'Kesinlikle Beni İlgilendirmez' yazan bir pankart yaptırabilir misiniz?" diye sordum. "Bütün gün altında oturup sohbet edebiliriz."

“Neden çocuk sahibi olmadınız?”

Bu, babamın ölmeden önce bana sorduğu bir soruydu ve annem de ona durmasını söyleyene kadar sormaya devam etti. Rastgele insanlar da sordu, ta ki artık kimsenin umurunda olmayacak yaşa gelene kadar. Bir süredir başka biri üreme tercihlerimle ilgilenmemişti, ama Eddie çoktan gitmişti. "Jonathan'ın iki kızı var," dedim. "İlk karısı öldü. Üvey anne olmak yeterliydi."

Eddie şarabımdan bir yudum daha aldı, sonra bardağı bana doğru eğdi. "Peki ya diğer cevap?"

Elinden bardağı aldım. Şarap ılıktı ama hâlâ iyiydi, hâlâ işini görüyordu. "Mutlu bir çocukluğum olmadı. Çok sevdiğim bir kısmı vardı..." Bardağı geri verdim. "Geri kalanını pek sevmedim."

"Anladım," dedi.

"Bunu başka birine yapmak istemedim."

"Ne yap?"

“Çocukluk,” dedim.

Candy Fuller, 1992'de metastatik melanom tedavisi görüyordu, ben ise Amherst'teki erkek soyunma odasının lavabosunun altında Fred Bowen ile sevişiyordum. Tabii ki Candy ile hiç tanışmadım, ama onun hatırasıyla, fotoğraflarıyla, porselenleriyle, kanepesiyle, kocasıyla, tavşan resimleriyle yaşadım. Candy Fuller tavşan resimleri toplardı ve bunun korkunç bir şey olduğunu biliyorum ama öyle değildi. Kısa yaşamında gerçekten olağanüstü bir tavşan resimleri koleksiyonu oluşturdu, çoğu küçük, tavşan boyutundaydı. Dahi bir gözü vardı. Jonathan, ona bunları asla veremediğini söyledi. Bir istisna dışında, sahip olduğu tüm resimleri kendisi bulmuştu. Bronxville'deki evimizin neredeyse her odasında bir tavşan resmi asılıydı—bir çayırda, bir kulübede tavşanlar, birkaçında ise doğrudan izleyiciye bakan tek bir tavşan. Beatrix Potter'ın kendisinin yaptığı minik bir kurşun kalem

çizimi de vardı. İnsanlar bunları tek tek fark edip, bir veya diğer resmi övseler de, temayı kimse fark edememişti çünkü çok fazla resim yoktu. Candy gibi ben de bilinçaltı düzeyde tavşanların evi bir arada tuttuğuna inanıyordum. Kızlara resimleri isteyip istemediklerini yüzlerce kez sormuştuk ve her zaman "sonra, eninde sonunda, şimdi değil" demişlerdi, bu da benim için sorun değildi. Onlara çok bağlanmıştım.

Babamın ölüm döşeğinde olduğu hastanede kocasıyla tanıştığımda Candy beş yıldır ölmüştü. Fuller'ın iki kızı Sydney ve Rachel o zamanlar üniversitedeydi. Kızlarla bir süre tanışmadım. Jonathan, ilişkimizin ciddi olup olmadığını bilene kadar onlarla tanışmamı istemediğini söyledi ve ben de kabul ettim. Hiçbir kız çocuğunun babasının sıradan sevgilisiyle tanışmasına gerek yoktu.

Sydney annesi öldüğünde on altı, kız kardeşi Rachel ise on dört yaşındaydı. Çocuklar, kardeşler ve çocukların başına gelen her türlü kayıp kalbime yakın konular olsa da, bu yaşlara özel bir sempati duyuyordum. Annenin ölümü kızların hayatlarını altüst etmişti ve geriye kalanlar birbirleri ve onları seven bir babaydı. Ben üniversitedeyken onların daha büyük olmaları önemli değildi. Kendilerini tehdit altında hissetmelerini istemiyordum.

Onları tanımadan önce bile iyi bir üvey anneydim; tanımadığım bu genç kadınlara saygı duyarak hayatlarını alt üst etmiyordum. Jonathan New York'a taşındığında, kızlardan birinin eve dönmeye karar verdiği bir hafta sonuna denk gelmedikçe, hafta sonları (otobüsle) onu görmeye gelirdim. Eve! Jonathan, şehirde bir apartman dairesi yerine Bronxville'de bir ev almıştı, böylece ikisinin de kendi yatak odaları olacaktı, çocukluk anılarının kutuları güvenli bir şekilde tavan arasında saklanabilecekti, eski balo elbiseleri ve kışlık paltolar için bolca dolap alanı olacaktı, evdeki gibi bir bahçe olacaktı. Yeni evin mutfak dolaplarını düzenledim, annelerinin tabaklarını üst üste dizdim. Babalarına tavşan resimlerini asmalarına yardım ettim, sonra otobüsle Boston'a geri döndüm. Görünmezliğim, onların görüş alanının kenarından gizlice geçerek gösterdiğim saygının kanıtıydı. O kadar iyiydim ki beni hiç görmediler.

Jonathan'ın kızlarına karşı her zaman doğru davranmak, ailede yardımcı ve destekleyici bir kişi olmak, annelerinin yerini almaya çalışmamak ve babalarını ellerinden almamak planımdı. Girişimimin felaketle sonuçlanacağını tahmin edememiştim. Her şeyden önce, çok gençtim.

Sonunda dördümüz bir restoranda oturduğumuzda, masanın yanlış tarafına oturtulmuş gibiydim. Kızların tarafında olmalıydım. Yaşımı affetmeyeceklerdi. Bir yıldır birlikte olduğumuzu öğrenmekten de memnun olmayacaklardı. "Ciddi değiliz," dedi Jonathan, açıklamasını geri almaya çalışarak. Ona baktım, üçümüz de baktık. "Yani, şimdi ciddiyiz," dedi. İster yapsın ister yapmasın, lanet olsun.

Biz, Sydney, Rachel ve ben, bir felaket değildik. Hepimiz düzgün, zeki insanlardık. Babalarını seviyorlardı ve onun mutluluğunu istiyorlardı. Sadece bu mutluluğun kendi yaşlarında biriyle bulunmasını ve belki de biraz daha sonra, kendilerini daha güvende hissettikleri bir zamanda gelmesini diliyorlardı. Sydney sonbaharda tıp fakültesine başlayacaktı. Rachel ise çevre bilimleri alanında lisans eğitimine devam ediyordu. Rachel'ın rüzgar türbinleri hakkında belirli fikirleri vardı. Bunlar STEM kızlarıydı, geleceğin kızlarıydı. Onları Thomas Hardy'den bahsederek asla ikna edemezdim.

Birçok kez onlara kendi çocuklarım olmadığı için beni sevmeleri gerektiğini söylemek istedim. Babalarıyla çocuk sahibi olmak istemediğim için beni sevmeleri gerektiğini. O zamanlar hala gençtim—bunun için ısrar edebilirdim—böylece aile mutluluğuna kalıcı bir darbe vurabilirdim. Ama bir dolap ya da bir masa, hele hele bir çocuk istemedim. Sonunda Bronxville'e geldiğimde, mobilyalı bir daireye taşınan bir yüksek lisans öğrencisinden bile daha az eşyam vardı: mobilya yok, halı yok, tavşanlarla yarışacak tablo yok. Kıyafetlerim, biraz yatak takımım, babamın dökme demir tenceresi vardı—Buddy eskiden birçok muhteşem cioppino yapardı. Rachel sonunda o ağır tencereyi kilerdeki arka rafta bulduğunda, büyüdüğü ev olmasa bile, anılarının bozulmasına sessizce ağladı.

"Özür dilerim," dedi elleriyle yüzünü kapatarak. "Biliyorum aptalca, ama her şey beni üzüyor."

"Beni üzüyorsun," diyordu. "Burada olmaman gereken sen."

"Tencere babamındı." Kilerde onun yanında durdum.

"Onu geri istemiyor mu?" diye sordu. Hâlâ ortadan kaldırılması mümkün değil miydi?

Üvey kızlarım babamın öldüğünü bilmiyorlardı. Anne babamın boşandığını da bilmiyorlardı; bu da beni, dünyadaki herkes gibi, kendi üzücü geçmişine sahip bir insan yapıyordu. Onlara kendimi dayatmamaya çok dikkat etmiştim ve sonuç olarak onlara hiçbir şey anlatmamıştım.

Ve böylece Rachel ile ilk tanışmamızdan bir yıldan fazla bir süre sonra mutfak kilerinde bir sohbete başladık. Rachel, Sydney'i daha önce bilgilendirdiği için, Sydney bir sonraki sefer eve geldiğinde onunla konuşmak daha kolay oldu.

En güzel zamanlarımız daha sonra, iki kız da evde olduğunda ve Leda trenle geldiğinde, Steve'i üç küçük çocukları için akşam yemeği hazırlamak ve herkesi yatırmakla görevlendirdiğinde yaşandı. O gecelerde Jonathan'ı dışarı gönderirdim ve iki kız kardeş grubu patlamış mısır yapıp bira içer ve film izlerdi. Rachel patlamış mısıra besleyici maya koyardı, Sydney bunu eski bir haber olarak görürken, Leda ve ben bir keşif olarak benimsedik. İşte o zaman işler değişmeye başladı. Bunun için Leda'ya teşekkür etmemiz gerektiğine inanıyordum. Terapötik araçlarını bizi ileriye taşımak için kullanıyor gibi görünmese bile, kullandığını biliyordum.

Kendi çocuğum olmasını ister miydim acaba? Şimdi üvey kızlarımı suçlamak, "Evet, onlar olmasaydı anne olurdum" demek çok kolay olurdu ama bu doğru değildi. Aksine, Candy Fuller'ın dersi zaten bildiğim şeyi doğruladı: Ne kadar çok sevseniz de kimseyi koruyamazsınız.

Sevgiye gelince, babalarını çok sevdim ve yıllar geçtikçe, kızlar kendi eşlerini buldukça, bu sevgi daha da önem kazandı. Onlar bizim sessiz ve kabullenici mutluluk anlayışımızı benimsediler ve belki de ona hayran kaldılar. Sydney ve Rachel asla kendi kızlarım gibi olmadılar, ama kocamın kızlarıydılar. Bu bile onları sevmek için yeterli bir sebep olurdu.

O gece akşam yemeğinden sonra Eddie'yi arayıp Cumartesi günü Hotalling'lerin evinde kahvaltıya gideceğimi söyledim. Bana kahraman dedi. Belki de kahramandım, ama yıllar boyunca üvey kızlarım için bunları yapmıştım, zorlu kayınvalidelerle birçok tatsız kahvaltıya katılmıştım. Bunu yaptım çünkü onlar benim ailemdi ve Eddie de benim ailemdi. Ayrıca, çantamda Whistler'ın fotoğrafını bulmuştum. Onu şifonyerin üzerine koydum.

Jonathan, Wisconsin'den beni aramaya devam etti; bazen sabahın ilk saatlerinde, her zaman da gece, gençliğindeki ikiz yatağında karanlık çöktükten sonra. Kız kardeşi, işleri bittikten sonra her gün beş mil uzaktaki kendi kocası ve köpeğinin yanına, kendi evine dönüyordu ve her gün onu da eve getirmesi için davetini yeniliyordu, ama o her zaman reddediyordu. Telefonda bana, "Bu iş bittiğinde, bir daha asla bu evde olmayacağım," dedi. "Kapıdan içeri girmeyeceğim, burada uyumayacağım bile."

"Ev satarken işler böyle yürür," dedim.

"İnanın bana, burayı satmak istiyorum. Bilmiyorum, belki de geçmişi hâlâ elimdeyken özümsemeye çalışıyorum."

Jonathan'ın babası, tek çocuktu ve yirmi iki yaşındayken Fond du Lac'taki evi bekar amcasından miras almıştı. Jonathan'ın annesiyle evlendiğinde onu eve getirmiş ve önce ikisi, sonra Jonathan ve ardından Bea ile birlikte orada yaşamışlardı. Jonathan üniversiteye gitti ve geri dönmedi, Bea da üniversiteye gitti ve lise sevgilisiyle evlenmek için geri döndü. Otuz yıl sonra babaları amfizemden öldü ve anneleri tek başına yaşamaya devam etti. Evin dış duvarları çift kat tuğladandı – şimdi kim yapar ki? Derin pencereler ve geniş bir veranda vardı. "Bea'nın çocuklarından birinin bunu istememesine üzülüyorum," dedi, ama istemediler. Bea üçüyle de konuşmuştu. Hayır, hayır ve hayır. Rachel ve Sydney sadece güldüler.

Salondaki lambalardan birinin değerli olduğu ortaya çıktı. Sydney, gönderdiği fotoğraflara dayanarak Los Angeles'ta 8.000 dolar ödeyecek bir satıcı bulmuştu. Bir lamba için. Jonathan, "Bütün hayatım boyunca o şeyin yanından geçip durdum," dedi. "Evin bir parçası olduğuna eminim." Elbette artık bunu kesin olarak bilecek kimse kalmamıştı.

"Geçmiş ruhu eziyor," dedi hafif bir tonda.

"Bana da anlat," dedim.

"Belki de evi satmalıyız," dedi.

"Planın bu olduğunu sanıyordum," dedim biraz endişelenerek.

“ *Evimiz* ,” diye düzeltti. “Belki de her şeyden kurtulup şehre taşınmalıyız, Tribeca'da büyük, açık bir oda olan bir çatı katı almalıyız.” Üç kat yüksekliğinde tavanları ve pencerelerle dolu bir duvarı var."

Peki ya tavşanlar? "Gayrimenkul hayalleri görüyorsun," dedim. Evimizi seviyordum. İşten sonra trene binmeyi seviyordum. Trenden inip ağaçların gölgesinde tepeye doğru yürümeyi ve alacakaranlıkta arka bahçede oturup böceklerin vızıldamasını dinlemeyi seviyordum. O evde başka hiçbir yerde yaşamadığım kadar uzun süre yaşamıştım. Bunu seviyordum.

Jonathan esnedi. "Üzerinde düşünülmesi gereken bir şey," dedi. "Ben herhangi bir plan yapmıyorum."

"Güzel. Plan yapma. Seni seviyorum. Git uyu. Uzun bir gün geçirdin."

Jonathan da öyle yapacağını, haklı olduğumu, o da beni sevdiğini söyledi.

Haftanın geri kalanından anlatmaya değer pek bir şey yoktu. Kocamla, kız kardeşimle konuştum. Buzdolabını temizledim. Annem, Eddie hakkında söylemek istediği şeyleri sürekli hatırladığı için beni her zamankinden daha çok aradı; bunların başında, ailesinin ona lise mezuniyet hediyesi olarak aldığı kırmızı deri sözlüğün hâlâ duruyor olması geliyordu. Sözlüğün ilk boş sayfasının sağ üst köşesinde "Oğlumuz Edward Triplett'e, Anne ve Baba'dan sevgilerle, Mayıs 1957" yazıyordu. "Onu saklamam çok *kötü* ," dedi annem. "Onu bir kenara koyduğum için çok suçlu hissettim, sonra da tamamen unuttum. Keşke saklasaydım." Buradayken sana vermiştim. Sana gönderebilir miyim? Ona verir misin?

“Adresini verebilirim,” dedim. “Kendiniz gönderirseniz iyi olur.”

“Bunu yapamazdım. Benden bir şey duymak istemezdi.”

Ona, ona soracağımı söyledim ve bu onu sakinleştirmiş gibi göründü.

"Anne babası çok iyi insanlardı," dedi. "Acaba ne kadar zaman önce öldüler?"

"Eddie'nin anne babasını tanıyor muydunuz?"

“Elbette ailesini tanıyordum. Onların oğluyla evliydim. Bizi birkaç kez ziyarete geldiler. Düğümüze de geldiler.”

Ama ne kadar uğraşsam da onları hafızamda bulamadım. Bu benim için büyük bir başarısızlık gibi geldi. "Nereden gelmişlerdi?"

"Altoona," dedi annem. Tabii ki onlar da Eddie'nin memleketiydi.

Vedalaştık ama bir saat sonra beni tekrar aradı. " *Sadece* Skip'in yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Neyden bahsediyorsun?" Akşam yemeği için arka bahçede karpuz dilimliyordum. Ellerim yapış yapıştı.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi, her şeyi bana tek tek anlatmaktan yorulmuş bir şekilde. "Sence Skip Hotalling onun tek erkek arkadaşı değildi, değil mi? Yani, yıllar içinde başka insanlarla da birlikte olmuş olmalı. Yoksa üzücü olurdu."

“Ona soracağım,” dedim, cevabı zaten biliyor olsam da, ona söylemeye hiç niyetim olmasa da. “Sözlüğü eline alınca.”

Jonathan cuma sabahı beni aradığında, arka planda o kadar çok gürültü vardı ki onu zar zor duyabiliyordum. "Sanki otobüs terminalindeymişsin gibi konuşuyorsun," dedim.

"Havalimanı terminali," dedi. "Eve geliyorum."

"Bugün?"

“Aşağı yukarı dört saat,” dedi. “Sana sürpriz yapmak istedim ama Bea, insanların sürprizlerden hoşlanmadığını söyledi. Sevgililerini evden çıkarmak için zamana ihtiyacın olabileceğini söyledi.”

"Bea bunu *mu söyledi* ?"

Kapıdan yüksek sesle bir anons duyuldu, Minneapolis'e son biniş çağrısıydı. Ondan söylediklerini tekrar etmesini istemek zorunda kaldım. "Hayır, öyle demedi. Şaka yapıyordum."

“Ha ha,” dedim.

"Seni özledim," dedi.

Sesindeki samimiyet ağır bir şekilde içime işledi ve birdenbire ben de onu özledim. Onu çok özledim. Uçuş numarasını ve varış saatini not aldım. Ona orada olacağımı söyledim.

"Havaalanına arabayla gitmeyin," dedi ama mutlu olduğunu anlayabiliyordum.

Eve geldiğimizde, Jonathan ve ben akşam yemeğinde sandviç ve karpuz yedik. O bavulunu doğrudan çamaşır makinesine boşalttı ve duş aldı, ardından da dışarıda hala aydınlıkken yatağa girdik. Uzun bir evliliğin tanımı buydu: aynı şeyler farklı bir sırayla oluyordu.

"Yani bu, Fond du Lac ile işinin bittiği anlamına mı geliyor?" diye sordum, başımı onun göğsüne yaslayarak. "Bea geri kalanını tamamlayabilir mi?"

Elini başımın arkasına koydu. "Hayır, öyle bir şey yok. Ama birkaç gün önce bir şey yapıyorduk, ne olduğunu bile bilmiyorum, belki babamın aletlerini karıştırıyorduk, ve ikimiz de bir süre ara vermemiz gerektiğine karar verdik. Ev hiçbir yere gitmiyor, konserve kavanozları da hiçbir yere gitmiyor, ama biz bir yere gidebiliriz."

"Bu mantıklı."

"İlerledikçe, bu durum bir tür yoğun terapi projesine benziyor. Leda'nın buna ne diyeceğini merak ediyorum; iki kardeşi çocukluk evlerine koyup evdeki her bir eşyayı tek tek incelemelerine izin vermek, neler ortaya çıkacağını görmek gibi."

“Peki, neler ortaya çıktı?”

“Hafıza, kayıp, aşk, öfke, her zamanki şüpheliler. Bazen başka odaya gidip bir dakika gözlerimi kapatıp orada durmak zorunda kalırdım çünkü başka hiçbir şeye bakamazdım. Her çay fincanının kısa bir belgesel filmi vardır: Annemin arkadaşı Marie'nin porselen boyama kursuna gittiğini ve

annemiz için bu fincan ve tabağı boyadığını hatırlıyorum; şakayık mı gül müydü, hangisi olduğunu anlayamadık ama güzeldi, iyi iş çıkarmıştı. Ancak sorun şu ki, Marie her geldiğinde annem kahvesini bu fincandan içmek zorundaydı, yoksa Marie'nin duyguları incinirdi. Sonra her şeyi düşünmek zorundayım: Marie öldü. Çocuklarına ne olduğunu bilmiyorum. Bu fincan ve tabağı paketleyip hayır kurumuna bağışlamak için kutuya koyacağım ama bunu isteyen olacak mı? Çok güzel, biliyorsunuz. Sonra birinin isteyeceğini umuyorum çünkü onu eve götürmek istemiyorum."

"Yaklaşık yüz bin kez."

"Bu konuda. Belki daha fazlası. Bu yüzden geceleri Bea ile eve gitmezdim. Günün sonunda ikimiz de titrerdik. Bekle." Sevgili çıplak kocam yataktan kalktı ve dolabına gitti. Yumruk yapmış eliyle geri döndü. "Sana bir şey getirdim. Elini uzat."

Elimi uzattım, o da elimi kendi eliyle kapattı, sonra da geri çekti.

Orada metalden bir at duruyordu. Küçük olmasına rağmen, belli bir ağırlığı vardı. Kestane rengine boyanmış, eyeri ve dizginleri daha koyu kahverengiydi. Üzerinde binici yoktu. At, bir zamanlar oyuncak askerlerden oluşan bir alayın parçası olmalıydı.

"Çocukken onları boyamıştım," dedi. "Yüzlerce askerden bahsediyorum. Çok fazla at boyamadım. Özellikle şu bir tanesinin çok güzel olduğunu düşünmüştüm. Neden aklıma seni getirdiğini bilmiyorum."

Atı avucumun üzerinde dik durdurdum ve boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Bayıldım," dedim.

Çok memnun oldu. "Öyle mi? Sana alabileceğim o kadar çok şey vardı ki."

Başımı salladım. "Mükemmel bir seçim yapmışsın. İstediğim tek şey buydu."

Yastıklara yaslandığımızda, Jonathan bana kurşun asker setinden ve onları okuldan sonra ve ödevlerini yapması gereken hafta sonlarında nasıl boyadığından bahsetti. Rachel, oğlu için seti almayı kabul etmişti, ancak kendi iPhone'u olan on iki yaşındaki hiçbir erkek çocuğu bir İngiliz asker alayı istemezdi. Rachel onları alıyordu çünkü nazikti ve ben de onu bu yüzden çok seviyordum.

"Ne zaman geri dönmeyi düşünüyorsunuz?"

"Çok yakında. Artık bir son hissi var ve ikimiz de işlerin bitmesini istiyoruz." Gerindi ve sonra tekrar yerine oturdu. "Yine de evde olmak çok

güzel.”

“Sanırım paralel hayatlar yaşıyoruz,” dedim ve oradan itibaren ona her şeyi anlattım; Eddie ile konuşmamdan, Henry'nin bana Eddie'nin eşcinsel olduğunu söylemesinden, Century Club'a gitmemden ve ardından düğünden, annemle konuşmamdan ve Leda ile annem ve Eddie hakkında konuşmamdan bahsettim. “Yani, bu büyüleyici ve aynı zamanda bunun bitmesini de istiyorum. Tekrar dokuz yaşında olmak için çok yaşlıyım.”

O sırada yarının cumartesi olduğunu ve cumartesi günü Hotalling'lerin evinde kahvaltıya gitmeyi kabul ettiğimi hatırladım.

Jonathan, "Hotalling'ler kim?" diye sordu.

Yatakta rahat bir şekilde uzanıyorduk, bu yüzden Hotalling ailesinin kim olduğunu da açıkladım. Skip ve Polly'nin eşyalarını yerleştirmek tahmin edilenden daha kolay oldu.

“Darien’de brunch servisi mi var?”

"Onların evinde."

"Eddie'yi almaya mı geliyorsunuz?"

Başımı salladım. Ben araba kullanacaktım, o da trenle gelecekti. Benden önce varacaktı. Her şeyi planlamıştık. Jonathan geleceğini söylemişti. “Eddie'yi ara ve Hotalling ailesini aramasını söyle. Anlayacaklardır. Kocası uzun bir yolculuktan yeni döndü. Senden ayrılmayı reddediyor.”

"Hotalling'lerin evine brunch'a gelmek istemezsin," dedim. "Bana güven."

"Seninle birlikte olmak istiyorum," dedi. "Seninle birlikte olmak için Wisconsin'den geri döndüm."

Uzun süredir evli olan tüm çiftler gibi, Jonathan ve ben de kahvaltı masasında karşılıklı oturup tek bir cümle bile kurmadan vakit geçirebiliyorduk; bu da bu yakınlığı bir lüks haline getiriyordu—yatak, at, kahvaltı. Onun benimle Connecticut'a gelmeyi teklif etmesi, hayal bile edemeyeceğim bir cömertlikti.

Çoğu varlıklı ailelerden gelen zeki kızlarla dolu bir okulda yaşadım; aralarında işçi sınıfından veya nadiren de yoksul ailelerden gelen çok zeki birkaç kız vardı. Her şeyden çok edebiyatı seven kızlardı bunlar—bu kızlar hakkında bana herhangi bir soru sorun, cevaplayabilirim. Eddie'nin hayatının da benzer şekilde sınırlı olduğunu, her yönden okuyucular tarafından kuşatıldığını hayal ettim. Özellikle kütüphanelerden, kitapçılardan veya belirli sınıflardan çıkan insanlarla konuşmakta yetkindik. İnsanlığın geri kalanı mı? Daha az yetkindik.

Ama Jonathan herkesle konuşabilirdi, hastalık ve ölüm ortak paydaydı. Hotalling ailesi için hiç endişelenmiyordu. Jonathan'ın geleceğini Eddie'ye mesajla bildirdim ve Eddie de bu güzel haberi ev sahiplerimize ileteceğine söz verdi.

Ertesi gün Hutch marka arabamızla kuzeye doğru, Rye, Port Chester ve Scarsdale çıkışlarını geçerek gittik. Park yolu, adının hakkını veriyordu; içinden geçilecek bir park gibiydi, yolun iki tarafını saran ağaçlar zengin ve yoğun bir yeşile bürünmüştü. Jonathan, evdeki ilk tam gününde Connecticut'a giderken oldukça mutlu görünüyordu ve ara sıra dizime sevgi dolu bir şekilde dokunuyordu. Dahası, Eddie Triplett, Skip ve Polly Hotalling'in hikayesinde onu şaşırtan hiçbir şey yoktu. Her şeyi anlattığımda, "Herkes kendi yolundan gider," dedi.

Connecticut eyalet sınırını geçip güzel Hutch, çok daha güzel Merritt'e dönüşürken ve vergi oranları önemli ölçüde düşerken, "Bir keresinde Darien'de yaşayan bir doktoru işten çıkardım," dedi. "İşe başladığım ilk bir iki ay olmalıydı. Biliyorum, siz gelmeden önceydi. Benden önceki adam ortalığı berbat bir halde bıraktı. Uğraşmak istemedi. Onu suçlayamazdım da. Ben de uğraşmak istemezdim."

"Ne yapıyordu?" diye sordum, araba kullanmıyor olmaktan dolayı minnettardım. Neredeyse her şey için minnettardım.

“Bel cerrahisi. Bel cerrahisinde büyük servetler kazanılabilir.”

"Ameliyata ihtiyacı olmayan insanlara bel ameliyatı mı yapıyordu?"

“Bademcik ameliyatı olması gereken insanlara bel ameliyatı yapıyordu. Neyse, adamı yakalamak imkansızdı. Sürekli bel ameliyatıyla meşguldü. Nedense, onunla konuşmak için evine gittim. Daha önce hiç Darien'e gitmemiştim. Belki de beni oraya göndermek istemesinin sebebi buydu, böylece bana üst katın nasıl göründüğünü gösterebilsin.”

“Peki, ne oldu?”

“Onu işten çıkardım,” dedi Jonathan. “Sonra da davalarla uğraştım. Hastaneye dava açtı, hastalar hastaneye dava açtı. Şahsen bana da dava açmaya çalıştı. İş dünyasında dediğimiz gibi, tam bir felaketti. Darien'i düşündüğümde aklıma hep bu geliyor.”

“Evi nasıl bir yerdi?”

Jonathan bir dakika düşündü. "Tıpkı bir bina şeklini almış para yığınları gibi."

Güldüm ve on beş dakika sonra Pear Tree Point Road'daki Hotalling'lerin adresine vardığımızda, cerrahın evinin de buna benzer olup olmadığını sordum. Jonathan başını salladı. "Hayır, hayır. Bu zevkli," dedi. "Bu mütevazı."

Arabada oturmaya devam ettik, düşünüyorduk. "Sanırım eğer bütün çocukları aynı anda eve gelse ve yanlarında bütün çocuklarını getirseler ve kimse aynı odada iki kişi kalmak istemese..."

Ardından, genellikle katedrallerde bulunan türden ağır ahşap kapı açıldı ve Eddie dışarı çıktı. "Fullers!" diye bağırdı.

İkinci kez karşılaşıyorlardı ama ben arabadan inerken Jonathan kollarını açarak yanıma geldi.

"Tüm hafta sonunu mahvediyor muyum?" diye sordu Eddie.

"Connecticut'ta brunch mı?" dedi Jonathan. "Sen deli misin?"

Eddie bana, “Polly çok iyi bir izlenim bırakmak istiyor,” dedi. “Eğer ben iyi bir izlenim bırakmak isteseydim, senin evde kalmana izin verirdim.” Bir dakika sonra, açık kapıda, onun arkasında duruyordu.

"Buyurun içeri, buyurun içeri," dedi yüzünde ışıl ışıl bir neşeyle. "Cumartesi günü buraya kadar araba sürmeniz çok nazikçe bir davranış."

Sonra Skip dışarı çıktı ve ellerimizi sıkarak heybetli dişlerini gösterdi. Orada olmamızdan memnun olduğuna dair ısrarı o kadar inandırıcıydı ki, Century Club'da tüm akşam boyunca bana sırtını döndüğünü hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Üç adam da sanki önceden bir talimat verilmiş gibi haki pantolon ve lacivert spor ceket giymişti.

Skip, Jonathan'ın gözlerinin içine bakarak ve elini sıkarak, "Kocanızla tanışmadım," dedi. Son derece kibar bir tavırdı.

Jonathan, biz daha araba yolundayken elindeki koz kartını göstererek, "Firmamız birleşme işlemini gerçekleştirdi," dedi.

"Avukat mısınız?"

Jonathan hastanesinin adını söyledi. "Satın alma sürecinde ekibinizle birlikte çalıştık."

Skip kendini zorlayarak eski boyuna geri döndü. "Burada kaldın mı?" diye sordu.

Jonathan başını salladı. "İşten ayrılma teklifini kabul ettim."

Jonathan işten ayrılma teklifini kabul etmişti. Skip de kabul etmişti. İki dakika içinde Jonathan, konuşma üçgenini kurmuştu: Ben sizin hukuk firmanızı tanıyorum, siz benim hastanemi biliyorsunuz, ikimiz de

emekliyiz. Hepimiz birlikte eve girdik, ancak Skip ve Jonathan hemen ayrılıp evin arkasındaki güneşlenme odasına yöneldiler. Skip, Jonathan'ın suyu görmesini, iskelenin ucunda sallanan restore edilmiş Chris-Craft'ı görmesini istediğini söyledi.

“Şey, içeceklerle ilgilenmem gerek,” dedi Polly ve sonra o da gitti.

Eddie etrafına bakındı. Sadece ikimiz kalmıştık. "Bu harika bir numaraydı," dedi.

"Bana bir dakika verin," dedim, sanki garip bir rüyanın içinden geçiyormuş gibi giriş holünden yürürken.

Eddie, "Kendini toparla," dedi. "Anlaması zor olabilir."

Evdeki her eşya dokusu için seçilmiş gibiydi. Oturma odasının duvarları, altından hafifçe desteklenmiş, ham ipek olabilecek bir kumaşla kaplıydı. Abartılı çiçekli halılar, kanepeler, kanepelerin üzerine dizilmiş çiçekli yastıklar, sehpa ve orta sehpalardaki çiçek aranjmanları hem göz alıcı hem de tanıdıktı çünkü Polly çiçekleri çok severdi. Yıl dönümü partisi için sipariş ettiği aranjmanlar – şakayıklar, ranunculuslar, anemonlar, yıldız çiçekleri – işte yine karşımızdaydı, hem farklı hem de aynı. Çok renkli ipek iplerle tutturulmuş, kenarında bir elbisenin altındaki iç çamaşırı gibi görünen en soluk astarın parıltısıyla tezat oluşturuyorlardı. Pencere camları bile diğer pencere camlarından farklı görünüyordu, o kadar yeni yıkanmıştı ki sulu gibiydi. Sanat eserleri, tavan pervazına bağlı saten iplerden sarkıyordu. Parmaklarımı hepsinin üzerinde gezdirmek için garip bir arzu duydum.

Polly tekrar ortaya çıktı. "Mimosa mı, Bloody Mary mi?" Eddie'ye baktı. "Ne istediğini biliyorum."

“Jonathan ve ben geçeceğiz,” dedim. “O araba kullanacak ve ben gündüzleri hiç içki içemedim.”

“Yani sadece bir tane alacaksınız,” dedi. “Her birinize bir tane. Hangisini istersiniz?”

Başımı salladım. "Misafir odasına yerleştirmek istemediğiniz sürece olmaz."

Polly ellerini çırptı. "O zaman Bloody Mary yapalım. Eddie ve Skip hep öyle yaparlar ve umurumda değil. Hepimiz Bloody Mary içeceğiz. Çok eğlenceli olacak."

O arkasını dönüp mutfağa doğru giderken, gözlerimi kocaman açtım ve Eddie bir parmağını kaldırdı. "Seni koruyacağım," diye fısıldadı.

Kolundan tuttum ve birlikte çiçekli halının üzerinden geçerek oturma odasının en uzak köşesine gittik. "Bunu ne sıklıkla yapıyorsun?"

"Buraya mı gelirsin?"

Başımı salladım.

“Şükran Günü, Noel, Paskalya. Tabii ki nişan ve düğünler. Şehirde doğum günü kutlamaları, Le Bernardin'deki kafe, tiyatro oyunları... Hepsini topladığınızda, ortalama her on beş dakikada bir etkinlik oluyor.”

“Ama siz genellikle brunch yapmıyorsunuz.”

“Hayır, hayır,” dedi Eddie. “Brunch senin için.”

"Eddie!" diye seslendi Polly sahnenin arkasından. "Lütfen gel bana yardım et."

Eddie bana baktı ve "Lütfen gelip bana yardım et," dedi.

Koridorda onu takip ettim.

Polly mutfakta durup sadece bana bakarak, "Ah, Eddie," dedi. "Şimdi de dağınıklığı görecek."

"Daphne çok kötü şeyler gördü," dedi.

Ama ortalıkta dağınıklık yoktu, sadece gösterişli duvar kağıtları ve cam dolaplar, ızgara tavuk ve karides tabakları, dilimlenmiş bonfile, Capri'den getirilmiş olması gereken üç farklı çeşit salatanın sergilendiği geniş mermer tezgahlar vardı. "Öğle yemeğine kim geliyor?"

“Geliyorsun!” dedi Polly. “Bugün büyük bir gün. Daphne Zabriskie aramıza geri döndü. Bunun için büyük bir ziyafet hazırlayacağız.”

Ama bu, dokuz yaşında bir çocuğun öfkesiyle çekip gitmiş ve elli üç yaşında geri dönmüşüm gibi bir izlenim yarattı. Neden Leda'yı kahvaltıya getirebilir miyim diye sormamıştım? Elbette Zabriskie kızlarının ikisini de görmek istiyorlardı. Ve Leda, Jonathan'ı getirdiğime göre Steve ve Henry'yi de getirebilirdi. Adalet yerini bulmalı ve bolca yemek vardı. Bunun yerine ne getirebileceğimi sordum.

“Eddie içkisini alabilir,” dedi, ona bir bardak uzatırken; parlak bir kereviz sapı karıştırma çubuğu görevi görüyordu. Sonra bana iki bardak verdi ve kendisi de iki bardak daha aldı. “Biri bizim için, biri de kocalarımız için.”

Polly önümüzde yürüyordu, minyatür bir ev sahibi gibiydi; kıyafetlerinin oranları kusursuzdu: babetler, dar beyaz pantolon, koyu pembe, bazı karanfillerin rengine benzeyen bol bir bluz. Koridorda çocuklarının ve torunlarının çerçevelenmiş fotoğrafları vardı; kayak yapan, tenis raketi tutan,

atların dizginlerini tutan güzel insanlar. Hepsinin brunch'a davet edildiğini hayal ettim. Daveti reddettiklerini hayal ettim.

"Augusta'yla ilgili kimsenin hesaba katmadığı şey, sıcaklık," diyordu Skip, körfezin nefes kesen manzarasına sahip cam cepheli odaya girdiğimizde. "Bir zamanlar buna dayanabiliyordum, ama şimdi değil. Şimdi Blind Brook'ta oynamayı tercih ederim. Mükemmel bir saha ve günü kendi duşumda bitirebilirim."

Jonathan bana baktı. Cehennemde olsa bile, yüz ifadesi bunu ele vermiyordu. "Çakışan noktayı bulduk," dedi ve elimden içeceği aldı.

"Ona dikkat et," dedim ama fark etmedi. Arabayı ben eve götürebilirdim.

Polly, "Keyif kaçırma," dedi ve kadehini bana doğru kaldırdı. "Kayıp kuzulara."

Skip ve Eddie birlikte " *Baa, baa, baa* " diye şarkı söylediler ve herkes güldü.

Sözümü geri aldım: Bu anda dilediğim kişi Leda değil, annemdi. Annem Bloody Mary'sini bitirir, sonra beni mutfağa sürükleyip dehşete düştüğünü söylerdi —*dehşete düşmüştü!* —sadece duvar kağıdından ve metrekareden değil, Polly'nin umursamazlığından ve Skip'in ruhsuz kabullenişinden, Eddie'nin... Uyumluluk. Annem bunun açıkça bir tür Stockholm sendromu olduğunu iddia ederdi. Onlara o kadar alışmış ki, artık umurunda bile değil. Bir daha onu görmeyi bırakırdı. Sonra tekrar güneşlenme terasına çıkar ve masa örtüsünün altından Eddie'nin elini tutarak yanına otururdu. Annem öfkesini dile getirmekte çok iyiydi, ama eve dönüş yolunda Jonathan'dan bunu hiç duymadım.

Biz gelmeden önce alçak bir masanın üzerine çeşitli mezeler serilmişti: zeytin, peynir ve soğan ezmesi, parlak yeşil bir sos, susamlı ekmek çubukları, ev yapımı patates cipsleri, kimsenin istemediği havuç ve kereviz çubukları.

Jonathan, Skip'e emekliliğini nasıl geçirdiğini soruyordu.

“Neden bana sormuyorsun?” dedi Polly. “Skip’in emekliliğini nasıl yönettiğimi bana sor.”

“Bir dakika daha kalamazdım,” dedi Skip, uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine, ayak bileğinden dizine doğru atarak. “Altın çağ yirmi otuz yıl önce geride kaldı. Şimdi yaz stajyerleri iş görüşmelerine gelip, iş-yaşam dengelerini desteklemek için hangi şirket politikalarının yürürlükte olduğunu öğrenmek istiyorlar. *Stajyerler!* İki yıl sonra babalık izni ve

emzirme odaları hakkında sorular sormaya başlıyorlar. Bunlar avukatlar.” Başını salladı. "Bu farklı bir tür."

Polly, "İş-yaşam dengesi," dedi, "onca yıl çalıştı ve şimdi eve döndü. O zamanlar işti, şimdi ise hayat."

Skip onu duymamış gibiydi. “Çalışkanlık konusunda nostaljik olmaya gerek yok ama cumartesi gecesi saat ikide ofisteyseniz bir saat boyunca başınızı masaya yaslayıp çalışma günleri geride kaldı. Eskiden işler böyle yapılırdı. Kazandığımız paraya birçok kişi kızdı ama size şunu söyleyeyim, biz bunun için çalıştık. Doktorlar da öyle.” Doktor olmayan Jonathan'ı işaret etti. “Haklı mıyım? Seksenlerde bir cerrahın iş-yaşam dengesinden bahsettiğini hiç duydunuz mu? Böyle bir şey yoktu ve tıp pratiği bu sayede daha iyiydi. İnsan hayatını kurtarmak için buradasınız, lanet olsun. Erkekler bunun için sözleşme imzaladı. Peki ya siz? Hastane yönetiminden ayrılmak, yanan bir binadan kaçmak gibi hissettirmiş olmalı. Sağlık hizmetleri tam anlamıyla cehenneme döndü.”

Jonathan son derece nazik bir şekilde omuz silkti. "Ah, bilmiyorum. Yine de iyi işler yapıyorduk."

“Belki öyle, ama bir de sigorta şirketleri var, bir de sigortasızlar. Hep birlikte, herhangi bir canlının motivasyonunu tamamen yok ederler. Onu geride bıraktığınıza sevinmiş olmalısınız.”

Memnun muydu? Kocama baktım. Memnun musun?

Jonathan, yarı dolu bardağının içini kereviz sapıyla okşadı. "İşi sevdim. Ama kimse bir işi sonsuza kadar yapamaz."

Skip, Eddie'yi işaret ederek, "Şu hariç," dedi.

Eddie ağzına soğan soslu bir patates cipsi atmıştı, biz de çiğnerken bekledik, sonra ağzını peçeteyle sildik. "Şunu bilmenizi isterim ki, bana işten ayrılma teklifi geldi ve ben reddettim. Ev sahibimizin birden fazla kez söylediği gibi, mesleğim önemli değil, bu yüzden onu yapmaya devam etmeye karar vermemin de önemi yok."

"Onun dairesine gittin mi?" diye sordu Skip. "Lisansüstü öğrencisi gibi yaşıyor. Tek odalı bir daire için koca bir ömür boyu emek harcamış."

Eddie, "Orada benden sadece bir tane var," dedi.

Eddie, "Sana paramı *geri ödedim* ," diye şarkı söyledi.

"Artık bıkmadın mı?" diye sordu Polly. Hiçbir şey yememişti ve Bloody Mary'si, benimki gibi, cam masanın üzerinde dokunulmadan terliyordu.

Eddie iyimserliğini korudu. "Yapmaktan bıktığım ama yapmaya devam ettiğim birçok şey var," dedi neşeyle. "Ama kitap düzenlemeyi seviyorum. Her neyse, yapıya ihtiyacım var. Yapı hayata anlam katıyor."

Polly başını salladı. "Ya sen?" diye sordu bana. "Hâlâ çalışıyorsun, değil mi?"

Polly'nin ev dışında hiç çalışıp çalışmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama Skip'e ve çocuklarına bakmak onun için şüphesiz yeterliydi. Başımı salladım.

"Ona bakın," dedi Skip, elindeki ekmek çubuğunu bana doğru uzatarak. "Elbette çalışıyor. O bir çocuk. Çalışması gerekiyor."

Günlerimi on dört ila on sekiz yaş arası kızlarla çalışarak geçiriyordum; bu kızlar beni çağın yaşlı cadısı olarak görüyorlardı, bu yüzden Skip'in bakış açısı beni memnun etti. Yaş bir kıyaslama meselesiydi ve bu odada ben gençtim. "Özel okul öğretmenleri için kimse işten çıkarma teklif etmiyor. Zaten edebiyat öğretmeyi seviyorum."

"Kitaplar, kitaplar, kitaplar," diye güldü Skip. "Ailemizin takıntısı. Babası gibi kızı."

Odada bulunan herkes Eddie'nin babam olmadığını ve bana kızı diye seslenmesinin sadece bir nezaket gösterisi olduğunu biliyordu, ama Polly buna katlanamadı. "Baban *nasıl* ?" diye sordu.

Ona babamın öldüğünü söyledim.

"Ah, özür dilerim," dedi ve bunu içtenlikle söyledi. Konuyu değiştirmeye çalışıyorsa da, o yönde değiştirmeyi kastetmemişti.

“Çok uzun zaman önceydi.”

Jonathan araya girerek, "Daphne ile tanışmamız böyle oldu," dedi. "Babası Boston'daki hastanemde tedavi görüyordu."

Eddie içeceğinden bir yudum aldı. "Ne kadar iyi bir adamdı."

Masadaki insanlar arasında anlayışta hafif bir değişiklik oldu. Bu değişimi hissettim. "Buddy Zabriskie'yi tanıyor muydunuz?" diye sordu Jonathan.

Eddie, "Onun karısıyla evliydim," dedi. "Çocuklarının üvey babasıydım."

Jonathan başını salladı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

“Abigail’in Buddy ile ilgili birçok duygusu vardı, çok yoğun duyguları vardı, bu yüzden halledilmesi gereken şeyler olduğunda, bunlar genellikle benim aracılığımla çözülürdü. Buddy ile iyi anlaşıyorduk. Hatta, Daphne ile o meşhur araba kazasından sonra hastanede yattığımda birkaç kez beni

ziyarete geldi. Leda'yı görmeye gider, sonra da beni kontrol etmek için yukarı çıkardı." Eddie bana baktı. "Baban çok iyi bir adamdı."

"İlk kocasının seni görmeye geldiğini bilmiyordum," dedi Polly. Polly'nin annemden sadece *"o"* diye bahsetmesinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini merak ettim.

"Evet, getirirdi. Bana *Globe* gazetesinin bir nüshasını, birkaç dergi getirirdi. Hatırlıyorum, bana Peter Matthiessen'in Long Island kıyılarında balık tutmayı anlatan ' *Erkeklerin Hayatı'* adlı bir kitabını getirmişti. Eminim ki okuduğum zamanla ilgiliydi, ama kitap beni çok etkiledi." Üzerimde büyük bir etki bıraktı. Her şey geçicilikle ilgili."

Evdeki oturma odası rafında o kitabın kendi ciltli kopyasını görebiliyordum. Tam olarak nerede olduğunu biliyordum. "Liseden mezun olduğumda bana vermişti," dedim Eddie'ye. "O kitabı çok severdi." Buddy sürprizlerle doluydu.

"Lise mezuniyetin için sana balıkçılıkla ilgili bir kitap mı verdi?" diye sordu Polly, şüphesiz Choate'tan mezun olan kendi çocukları için hazırladığı hediyeleri düşünerek.

Eddie, "Hastaneden ayrılma vaktim geldiğinde onu aramaya çok yaklaştım," dedi, ancak şimdi kendi kendine konuşuyordu.

"Buddy'yi mi arayacaktın?" diye sordum.

Eddie başını salladı. "Kime gidebileceğimi düşünüyordum. Altoona'ya, ailemin yanına dönmek istemedim. İşten ayrılacağım için Houghton'dan kimseye sormamam gerektiğini düşündüm."

"Bizi aradınız," dedi Polly. "Elbette bize geldiniz."

"Kızların yanında olmak istedim," dedi Eddie. "Artık seni göremeyeceğimi bilmiyordum. Buddy'nin yanına gidersem—"

"Babam kesinlikle 'evet' derdi," dedim, birçok konuda hata yapmış olabilecek ama hayatını sorgusuz sualsiz cömertlik ve misafirperverliğe adamış bir adam olan babam adına konuşarak.

"Bunu biliyorum," dedi Eddie. "Ayak bileğiniz ezildiğinde sizi kimin kabul edeceğini düşünmek epey bir egzersiz."

"Ayak bileğin nasıl?" diye sordu Jonathan, sanki yeni iyileşmiş gibi. Hepimiz geçmişe doğru yuvarlanıyorduk.

Eddie sol bacağını kaldırdı ve ayağıyla birkaç daire çizdi. "Beni hiç rahatsız etmiyor. Zaman her şeyin ilacıdır."

Polly, hizmetinin takdir edilmesi konusunda ısrarcı bir şekilde, "Sizi yanımıza aldık," diye tekrarladı.

Eddie, sandalyelerinin arasındaki açık alandan uzanıp elini aldı ve öptü. "Ve sonsuza dek minnettarım."

Öğle yemeğimizi güneşlenme odasında, önceden hazırlanmış bir masaya geçerek yedik. Eddie ve ben, Polly'nin artık istemediğimiz yemekleri getirmesine yardım ederken, Jonathan da Skip ile birlikte masayı idare etti. Sohbet, emlak fiyatlarına ve Manhattan ile Connecticut banliyöleri arasındaki uzun insan göçüne geldi: önce şehirden göç, sonra banliyölerden şehre geri dönüş, ardından pandeminin başlangıcında tekrar Connecticut'a dönüş ve nihayetinde Ibiza'ya, Bergen'e ve insanların işlerini her yerde halledebildikleri için yaşamak istedikleri diğer yerlere göç.

Skip, çatalını tabağına vurarak vurgu yaptı ve "İnsanlar ofise gelmeye *zorlanmalı* ," dedi. "Ofis hayatının bir kültürü var ve Bu kültür şirketi bir arada tutuyor. Eğer işe gelmezseniz, bu kültürün bir parçası olmazsınız."

Onu düzeltmenin faydasız olduğunu anladık ve bu yüzden düzeltmedik; zaten son sözü söylemiş olması onu mutlu etti.

Daha sonra, aynı günün erken saatlerinde olgunlaşmış taze çilekler ve onlara eşlik edecek soğuk bir limonlu turta vardı. Ardından Skip, tekneyle denize açılacaklarını duyurdu. Buruşuk peçetesini masaya bıraktı. "Haydi beyler."

Polly, Jonathan'ın tatlı tabağını bana uzatırken, "Daphne bana temizlikte yardım edecek," dedi.

Temizlik yapmaktan mutluydum, hatta temizlik için doğduğumu bile söylerdim, ama hizmetlerimin annem dışında biri tarafından ele geçirildiğini hatırlamıyordum. Polly ile yalnız kalmak istemiyordum. "Tekneyi görmek isterim," dedim.

Jonathan tabağını elimden alarak, "Sen git," dedi. "Polly ve ben bunu bir dakikada hallederiz."

"Hayır, hayır," dedi Polly. "Skip teknesini göstermek istiyor. Ona biraz anlayış göster."

Eddie, "Tekneyi gördüm," dedi. "Sanırım tekneyi bin kere gördüm. Tek başıma temizleyebilirim, sonra herkes gidebilir."

O anda bardağımın boş olduğunu fark ettim. Ne kadar ustaca! Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Skip tek bir alkışla karşılık verdi. "İşte emir, denizciler: Geliyorsunuz ve geliyorsunuz." Eddie'ye ve sonra da kocama işaret etti. "Kaptan öyle diyor. Haydi gidelim."

Ancak bu karmaşık ilişki içinde Jonathan kendi bildiğini okudu. Kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Eşimi terk etmiyorum efendim. Bir haftadan fazla süredir Wisconsin'deyim. Bugün Daphne'nin yanında olmak için buraya geldim. Biz ayrılmaz bir ikiliyiz."

“Aman Tanrım,” dedi Polly sinirli bir şekilde. “Skip, sen ve Ed tekneyi çıkarın. Fuller'lar ve ben de temizliği yapacağız. Herkes bundan memnun mu?” Bundan hiç memnun değildi.

"Bundan daha mutlu olamazdım," dedi Jonathan ve başımın yanından öptü; bu da Polly'yi daha da sinirlendirmiş gibiydi.

"Mutluyum," dedim.

"Yeterince memnunum," dedi Eddie.

"Eh, başıma gelen bu," dedi Skip. "Bir dost ve bir isyancı. Hadi gidelim."

Eddie ve Skip, Fransız tarzı cam kapılardan geçip taş döşeli avluyu aştılar ve geniş taş merdivenlerden aşağı inerek suya ulaştılar. Belki de hayal gücümün ürünüydü ama öğleden sonra ışığına doğru uzaklaşırken ikisine baktığımda, Long Island Boğazı'na ulaştıklarında daha rahat hareket ettiklerini düşündüm.

Jonathan ve Polly tabakları üst üste koyarken ben de bardakları topladım. Sadece Polly'nin bardağı doluydu. "Çok güzel bir öğle yemeğiydi," dedi Jonathan. "Daha güzel olamazdı."

Ama Polly ona bakmadı ve tek kelime etmedi. Tabak yığınını alıp mutfağa gitti.

Sevgili eşime baktım ve sessizce *"teşekkür ederim"* dedim.

"Seni asla yalnız bırakmayacağım," dedi sessizce ve ikimiz birlikte mutfağa gittik.

Polly'nin kare kesimli, karanfil rengi bluzunun çan şeklinde kolları vardı ve kollarından biri bir tabağın üzerinden veya muhtemelen salata kaselerinden birinin içine girmişti. İçeri girdiğimizde, lavabonun başında durmuş ovuyordu.

Ona yardım edip edemeyeceğimi sordum.

" *Lekeyle* mi?" dedi. "Hayır, teşekkür ederim, bunu nasıl yapacağımı biliyorum."

Bardakları yere bıraktım. Jonathan da tabakları yere koydu.

“Her şeyi ben planladım,” dedi Polly. “Skip ile birlikte ayarladık. Öğle yemeğinden sonra erkekleri tekneye götürecekti, böylece sen ve ben konuşabilecektik.” Şimdi ağlıyordu, akan musluk suyunun altında kolunu tutuyordu.

“Benimle konuşabilirsin.” Ona doğru iki adım attım ve durdum. Onu teselli etmem gerekiyordu.

“Lösemi, değil mi?” dedi. “Tanrım, bize söylediğinde dünyanın sonu geldi sandık, ama sonra yıllar geçiyor ve hiçbir şey değişmiyor ve belki de sorun yok, belki de unutabiliriz diye düşünmeye başlıyorsunuz, ve sonra gerçekten unutuyorsunuz. Ama sorun var, değil mi? Bu yüzden geri döndünüz. Skip'e dedim ki, geri dönmesinin tek nedeni lösemisinin kötüleşmesi. Belki de halletmeniz gereken bir hesaplaşma var ya da belki de para olduğunu düşünüyorsunuz, ki yok, ama eğer bir şey oluyorsa, bana söylemelisiniz. Biz onun ailesiyiz. Bilmeyi hak ediyoruz.”

Mutfakta büyük bir tahta masa duruyordu; Skip ve Polly'nin evde yalnız olduklarında şüphesiz yemek yedikleri, bulaşıkları bıraktığımız yerdi burası. Şimdi ayakta durabilmek için parmaklarım masanın kenarına kenetlenmişti. Fırsatım olsaydı, neyden bahsettiğini hiç anlamadığımı söylerdim, çünkü gerçekten de anlamıyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Ama bunların hepsinden önce Jonathan, musluğu kapatmak için uzanıp Polly'nin yanına gitti. Islak elini lavabodan aldı. Titrediğini görebiliyordum.

Jonathan, "Ed'in durumu iyi," dedi. "Hiçbir şey değişmedi. Durumu takip eden en iyi insanlara sahibiz. Hatta rakamlar geçen aya göre daha iyi görünüyor."

Polly Hotalling, kocama, duymak istediğiniz şeyi, duymayı beklemediğiniz şeyi söyleyen birine bakar gibi baktı. "İyi mi?"

"Şey, kronik lenfositik lösemi hastası, hiç de istenmeyen bir durum ama idare ediyor. Çoğunlukla hayatını etkilemiyor. Bir gün etkileyecek, ama şu an öyle bir durum yok."

Polly ona doğru küçük bir adım attı ve Jonathan kollarını onun etrafına sardı. "Emin misin?" diye sordu. Sesi, gömleğinin önünden kısık, hırıltılı bir şekilde çıktı.

Sırtını tıpkı bir bebeği okşar gibi okşadı. "Bu şartlar altında olabildiğince eminim. Bu duygusal bir durum. Hepimiz Eddie'yi seviyoruz, hepimiz onun için en iyisini istiyoruz."

“Sadece düşündüm ki…” diye başladı ama cümlesini bitirme gereği duymadı. Düşündüğünü zaten söylemişti.

“Kendini toparla ve mutfağı Daphne ile bana bırak.” Jonathan ceketini çıkardı. “Farkına bile varmadan geri dönecekler. Hiçbir tekne yolculuğu sonsuza kadar sürmez.”

Ona baktı ve gülümsedi, gözlerini bir mutfak havlusuyla sildi. "Ona bir şey söylediğimi söylemeyeceksin, değil mi?"

Jonathan gözlerinin içine baktı. "Tek kelime etme."

Elinde bulaşık havlusuyla rahatlamış bir şekilde odadan çıktı. Yanımdan öylece geçip gitti, sanırım orada olduğumu hatırlamadı. O gittikten sonra, Jonathan ve ben orada öylece durup, olan biteni anlamlandırmaya çalıştık ama başaramadık.

"Kronik lenfositik lösemi olduğunu nereden bildin?" diye sordum ona, aslında söylemek istediğim şuydu: Eddie? Lösemi mi?

“Çünkü başka bir tür olsaydı, ölmüş olurdu.” Sonra Jonathan gömleğinin kollarını sıvadı ve bulaşıkları yıkamaya başladı.

Başka şartlarda, kocamın bu kadar akıcı bir şekilde yalan söylemesi beni endişelendirebilirdi, ama bu şartlarda minnettarlıktan başka bir şey hissetmedim. Ölüm hakkında nasıl konuşuruz ki, yalan söylemeden? Eddie'ye ahududu çiftliğinde arabada ölüp ölmeyeceğimizi sormuştum. "Sanmıyorum," demişti o gece. "Yani, elbette sonunda öleceğiz, her şeyin bir sonu var, ama senin ve benim bu arabada öleceğimizi sanmıyorum."

Acaba onun bahsettiği şey gerçekten de gerçekleşecek mi diye merak ettim.

Bardakları ve tabakları lavaboya taşıdım, sonra kalan yemekler için kaplar bulana kadar etrafta arama yaptım ve ardından yemekleri yerlerine koydum.

Neredeyse bir saat geçti ve tekne hala geri dönmemişti. Polly'ye ne olduğunu bilmiyorduk. Öğle yemeğinden kalan her şeyi temizleyip kaldırdıktan sonra, güneşlenme odasına geri döndük ve aynı Fransız cam kapılardan dışarı çıkıp, suya bakan hasır bir kanepeye oturduk. Jonathan ve ben, evde olduğumuz sürece, ya da daha iyisi, Connecticut'ta olduğumuz sürece Skip, Polly veya Eddie hakkında hiçbir şey söylememeye karar verdik. Zaman geçirmek için Jonathan'ın telefonundan Darien'deki ev fiyatlarına baktık ve bundan sıkıldığımızda da suya baktık.

“Eve gidebiliriz,” dedi Jonathan. “Onlara bir not bırakabiliriz.”

Tam da her şeye yarım saat daha şans vereceğimi söylerken, uzaktan Chris-Craft teknesi göründü. Çok hızlı gidiyorlardı, arkalarında yüksek bir su püskürtme yayı bırakıyorlardı. Tekne yaklaşınca, iki adamın da ayakta olduğunu gördük ve bizi görünce el salladılar, biz de onlara el salladık.

"Günün ne getireceğini asla bilemezsiniz," dedi Jonathan.

Teknenin yavaşlayıp iskeleye yanaşmasını izledik. Eddie ve Skip halatları bağladılar ve sonra iki yaşlı adam gibi indiler; Skip, Eddie'nin kalkmasına yardım etti, Eddie de iskeleye güvenli bir şekilde çıktıktan sonra arkasını dönüp Skip'e elini uzattı. Birkaç kez, çok uzakta olduğumuz için duyamadığımız bir şeye güldüler. İkisi de güneş gözlüğü ve beyzbol şapkası takıyordu.

Onlar merdivenleri çıkarken Polly dışarı çıktı ve yanımızdaki hasır sandalyeye oturdu. Bu sefer farklı bir bluz giymişti, yine koyu pembe tonlarındaydı. Bir yerlerden pencereden tekneyi izliyor olmalıydı. "Onlara bakın," dedi bize. "Her bir araya geldiklerinde yeniden çocuk oluyorlar. Hayatınız boyunca böyle bir arkadaşa sahip olmayı hayal edebiliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Jonathan.

"Kız kardeşim," dedim.

Polly başını salladı. "Sayılmaz."

Merdivenlerden yukarı çıkan Eddie, başının üzerinde elini salladı. "Merhaba!"

"Muhteşem miydi?" diye sordu Polly.

Eddie'nin birkaç adım gerisinde duran Skip, nefes nefese kaldı. "Sintine hala su var. Tekne tamir için tersanede o kadar çok zaman geçirdi ki, sanki hiç teknem yokmuş gibi oldu ve lanet olası şey hala su sızdırıyor."

"Pazartesi arayacağım," dedi Polly.

Eddie, "Tekne bütün gün suda duruyor," dedi. "Mantık gereği içine biraz su girecek."

Skip, aynı basamakta otururken başını salladı. "Bu, mantık gereği evin toprak üzerinde olduğu için birkaç termit olacağını söylemek gibi bir şey."

Eddie güldü ve arkasını döndü. Elini uzattı ama Skip elini sıkmayı reddetti, bu yüzden Eddie onsuz yukarı çıktı. Bir iki dakika sonra Skip nefes nefese yukarı çıktı.

"Nereye gittin?" diye sordu Polly.

"Westport!" dedi Eddie. "Denizden bakıldığında çok güzel bir kasaba."

"Park yeri arama derdinin kalmaması her şeyi daha da güzelleştirdi," dedi Skip.

Polly de aynı fikirdeydi. "Westport'ta park yeri yok."

En azından bizim için, Hotalling'lerin evindeki brunch'ın nihayet sona erdiği açıktı. Jonathan saatine bakarak, "Şey," dedi, "eşim ve ben Bronxville'e geri dönme vaktimiz geldi."

"Beni tren istasyonuna bırakır mısın?" diye sordu Eddie.

Memnuniyetle yapacağımızı söyledim.

Polly, bir an için yeniden ortaya çıkan telaşıyla Eddie'ye, "Şimdi gidemezsin," dedi. "Geceyi burada geçir! Ya da en azından akşam yemeğinde kal. Film izleyebiliriz. Ne kadar çok yemeğimiz olduğunu gördün mü?"

Eddie başını salladı. "Yapılacak işler var, düzeltilmeyi bekleyen el yazmaları var."

“Ama bugün *Cumartesi* ,” dedi Polly; bu gerçeği, hayatında erkekler olduğu sürece onlara defalarca söylemişti. Daha sonra bunu çocuklarına, sonra da torunlarına söyleyecekti: Bugün *Cumartesi.* Benimle kalın.

Ondan şiddetle nefret mi ettiğime yoksa ona çok acıdığıma mı hâlâ karar verememiştim.

"Eğer bu hafta sonu on beşinci bölümü halletmezseniz kimse ölmeyecek," dedi Skip.

"Yıllarca çalıştığınız süre boyunca size bir kere bile 'birleşmeyi veya satın almayı bir kenara bırakın da tekneyle denize açılalım' dedim mi?"

Ama Eddie, Skip'in ne dediğini anlamamıştı: Skip onun kalmasını istiyordu. Eddie'nin işini küçümsemek, bunu istemenin bildiği tek yolsa da, yine de istiyordu. Darien'de zamanın yavaş geçtiğini hayal edebiliyordu insan.

Skip, Eddie'yi eliyle uzaklaştırdı. Polly'ye, "Bırakın gitsinler," dedi. Güneş gözlüğü takılıydı.

Polly, buradan ayrılabilmemiz için artan yemeklerin bir kısmını yanımızda götürmemiz gerektiğini söyledi: artan yemekler çıkış vergisi gibi. Sonra mutfağa gitti ve on dakika sonra Palmer's Market'ten aldığı iki dev poşete doldurulmuş yiyeceklerle geri döndü. "Yiyin hepsini," dedi sert bir şekilde. "Her şeyin boşa gitmesini istemiyorum."

Vedalaştık. Çantaları arka koltuğa yanıma koydum ve Eddie'ye öne geçmesini söyledim. Sanki özel bir dükkân soymuş ve kaçmaya

hazırlanıyormuşuz gibi görünüyorduk.

Eddie güneş gözlüklerini tekrar gözlüğüne taktı. Arabayla eve doğru giderken, başını koltuğun başlığına yaslayarak, "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedi. Skip içeri girmiş olmasına rağmen, o da Polly de el sallamaya devam etti. "Kendi başıma asla çıkamazdım. Onun iradesi çok güçlü. Buradan sola dönün."

Jonathan, "Karakola gitmeyeceğiz," dedi. "Sizi eve bırakacağız."

Eddie başını salladı. "Saçmalama."

Ona, gülünç insanlar olduğumuzu söyledim.

Yankees maçı vardı, bu yüzden trafikten kaçınmak için 95 Güney yolundan 287 Batı yoluna doğru yola koyulduk. Polly'ye hiçbir şey söylemeyeceğine söz veren Jonathan, öğleden sonramızı, kolundaki lekeye kadar anlattı.

“Skip beni Chris-Craft ile dışarı çıkardı, böylece sana sağlığım hakkında soru sorabilsin diye mi?” Bir süre pencereden dışarı baktı, geçen malikaneleri seyrettikten sonra ilerlemeye devam etti. “ *Bu* yüzden mi Connecticut'a gitmek zorunda kaldık?”

“Bizim de izlenimimiz buydu,” dedim. “Sanırım beni aileye tekrar kabul etmek istemiyordu.”

“Lösemiye ne kadar zamandır yakalandığımı bile hatırlamıyorum. Sekiz yıl kadar olabilir? Pek de yeni bir haber değil aslında. Doktorum yıllık kan tahlili sırasında tesadüfen buldu. 'Kolesterolünüz iyi görünüyor Bay Triplett, ama lösemi olup olmadığınızı görmek için daha fazla test yapmamız gerekiyor.' dedi. Yaptırdım. İlk başta çok korkunç geldi. Ofise döndüğümde Skip'i aradım – bu benim açımdan kötü bir karardı. Skip, Polly'ye söyledi, Skip ve Polly akıllarına gelen tüm uzmanları bilgilendirdiler ve tüm uzmanlar, koşullar göz önüne alındığında iyi olduğumu söylediler. İyiyim. Hala bunu düşünüyor olmalarına inanamıyorum.”

"Sana çok bağlılar," diye belirttim arka koltuktan. Bu gerçeklerin apaçık ortada olduğunu düşünüyoruz.

Jonathan, "Herkes Polly'nin bunca yıldır gizlice görüştüğünüz kişi olduğunu düşünür," dedi.

“Annem de öyle düşünüyordu!” dedim.

Eddie bana dönüp baktı. "Annen benim Polly ile görüştüğümü mü sandı?"

"Eskiden, sen ve annem Houghton Mifflin'de arkadaşken, annem Skip'in sana çok kızgın olduğunu düşünüyordu çünkü onun karısıyla birlikte oluyordun."

“Skip benimle yattığım için bana çok kızmıştı.” Eddie koltuğunda geriye döndü. “İnsanların neden tahmin yürütmeye çalıştığını anlamıyorum. Her zaman yanılıyorlar.”

"Skip hâlâ kızgın görünüyor."

Arabadan artık suyu, masmavi gökyüzünü, masmavi suyu, sallanan tekneleri ve arada sırada beliren masalsı bulutları görebiliyorduk. "Keşke bizimle tekneye gelsen," dedi Eddie. "Ne kadar sevimli olabileceğini anlatmaya kelimeler yetmez. Tabii ki kaba da olabiliyor. İkisi de doğru. Sanırım çoğumuz için de öyle."

"Yani bana lösemi konusunda endişelenmeme gerek olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Eddie, "Size söylüyorum," dedi, "dünyanın içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, lösemi hastalığım veya Hotalling ailesiyle olan ilişkim hakkında endişelenmek, öncelik listenizin çok alt sıralarında olmalı."

Jonathan, Eddie'nin değerleri ve tıbbi bakımının detayları hakkında birkaç soru daha sordu. Yetişkin hayatının büyük bir bölümünü hastanede geçiren Jonathan, artık ne yapacağını bilemediği bir bilgi birikimine sahipti. Onun lösemi hakkında sorular sormasını dinlemek, bir zamanlar başrol oynadığı bir oyunun repliklerini ezberden okumasını dinlemek gibiydi. İyi bir performans sergiliyordu.

Eddie, "İki kez alevlenme yaşadım, eğer bu terim doğruysa," dedi. "Biri geçen yıl, diğeri de ondan yaklaşık üç yıl önceydi. Bir doz kemoterapi ve biraz dinlenmeyle tekrar iyileştim."

"Bu mantıklı," dedi Jonathan.

Eddie bana döndü ve gülümsedi. "Gördün mü? Kocan benim mantıklı biri olduğumu söylüyor."

Gülümsedim. Kar yağmadığından tam emin değildim ama bekleyip Jonathan'a daha sonra soracaktım. O bilirdi.

Eddie, yukarıdaki tabelalara bakarak, "Cross County'de miyiz?" diye sordu. "Siz Bronxville'de yaşamıyor musunuz?"

“Evimize yaklaşık altı dakika uzaklıktayız. O tarafa doğru.” diye genel bir yön işareti yaptım.

"Öyleyse beni Bronxville'deki tren istasyonuna götür," dedi Eddie. "Şehre arabayla gidip gelirsen günün geri kalanını kaybedersin."

Jonathan, "Günün geri kalanını kaybedecek vaktimiz var," dedi.

“Hayır, buna dayanamam. Ya da daha iyi bir fikrim var: Beni evinize götürün. Evinizi gösterin ve banyoyu kullanmama izin verin. Skip ve Polly'nin evinden ayrılmadan önce gitmedim çünkü ayrılışı engellemek istemedim ve bu bir hataydı. Tren istasyonunda gitmek istemiyorum.”

Biraz daha tartıştıktan sonra, Eddie'yi eve götürmeye ve daha sonra da istasyona götürmeye karar verdik.

Bronxville, büyüdüğüm kasaba olan Winchester'dan pek farklı değildi. Bronxville sakinleri her sabah New York'a giden trene binmek için peronda sıralanırken, Winchester sakinleri Boston'a banliyö treniyle gidiyordu. Her iki kasabanın da bazı bölgelerinde evler malikanelere, Bronxville'de ise yabancı elçiliklere doğru uzanıyordu, ancak benim sıradan olarak düşündüğüm birçok ev de vardı. Biz de o evlerden birinde yaşıyorduk. Hayatımız, Darien'den eve döndüğümüz o günkü kadar keyifli ve sıradan hiç olmamıştı.

Eddie, daha önce hiç evimize gelmemiş olmasına rağmen, "Eve dönmek harika," dedi. Ben de içimden, "Evet, öyle," diye düşündüm.

Jonathan yiyecek poşetlerini içeri getirirken ben de Eddie'yi doğruca banyoya götürdüm. Sonraki üç günün öğle ve akşam yemekleri için her şey hazırdı. Yemek pişirmek zorunda kalmamak, bir an için brunch'a gitmenin buna değdiğini düşündürdü bana. Değmişti çünkü artık Eddie'nin başına ne geldiğini biliyordum.

Eddie geri döndüğünde, "Koridorda Dürer'in eserine benzeyen bir tavşan resmi var," dedi.

“Öyle değil,” dedim.

“Yine de oldukça iyi.” Durdu ve etrafına bakındı, sonra lahana yaprağının kenarını yiyen iki tavşanın resmine gitti. Bu benim en sevdiğim resim olabilir. Onda hem çalışkanlık hem de romantizm vardı. Bir süre sonra, ön salondaki Beatrix Potter tablosunun önüne gitti. “Bana tavşan turunu yaptırır mısınız?”

Ona nereden bildiğini sormadım ve daha önce kimsenin sormadığını da söylemedim. Hâlâ mutfakta olan Jonathan'ı çağırdım. "Tavşanları görmek istiyor," dedim.

Artık Candy'yi pek düşünmüyordum. Yıllarca düşünmüştüm. Rachel ve Sydney'nin onu hâlâ özlediğini düşünüyordum ama Jonathan'ın onu özleyip özlemediğini merak etmiyordum. O anda yüzünde belirdiğini gördüm; onun kaybını, bu küçük, kalıcı başarıdan duyduğu gururu: birinci sınıf bir tavşan koleksiyonu oluşturmuştu. "Bu, aldığı ilk tavşandı," dedi, lahana yaprağıyla başlayarak. "Anchorage'daki bir ikinci el eşya dükkanında bulmuştu."

"Anchorage'da ne zaman bulundunuz?" diye sordum.

“Asla,” dedi. “Arkadaşlarından biri üniversiteden sonra orada iş buldu, aşık oldu. Candy de düğündeydi. O zamanlar onu tanımıyordum.” Bizi koridordan aşağıya, Dürer olmayan tavşandan bahsetmek üzere götürdü. “Ama güzel, değil mi? Fransız, 1800'lerin sonlarından. Bunun için epey para ödedi.” En pahalısı ise, elbette, ağır çerçeveli, pamuklu bir elbise giymiş ve kaşık tutan minik Beatrix Potter tablosuydu. “Bu, Candy'nin iki kuralını çiğnedi; birincisi, kimsenin ona tavşan resmi almasına izin verilmemesi, ikincisi ise tavşanların insanlaştırılmasına izin verilmemesiydi. Tavşanların elbise giymesine inanmazdı. Ama beni affetti. İşte o tür bir koleksiyoncuydu.”

Eddie, yanına yaklaştığında gözlüğünü burnunun üzerine doğru indirerek, "Olağanüstü bir gözü vardı," dedi.

“Disiplinliydi, bunu söyleyebilirim. Evin kalabalıklaşmasını asla istemedi. Yıllar içinde birkaçını sattı çünkü daha çok beğendiği yeni bir tablo buluyordu. Hepsini kendisinin seçmiş olması gerçek bir armağan oldu. Bana onu, sevdiği şeyleri hatırlatıyorlar, bu da bana alışverişe gitmeyi hatırlatan tablolardan çok daha iyi.”

Evdeki tüm tavşanları ona gösterdik, hatta hiçbirimizin tahammül edemediği, ince, ölü bir tavşanı bile. Ters çevrilmiş, arka bacakları iple bağlanmış, kulakları sarkık bir şekilde asılıydı. Onu çamaşır odasında tutuyorduk. Jonathan, "Onu aldığında zaten hastaydı," dedi. "Beverly'de yaşadığımız zamanlarda mutfağa asmıştı. Kızlar ona dayanamıyordu. O zamanlar çok küçüktüler. Candy'nin ne düşündüğünü bilmiyorum. Yani, biliyorum, kızlar da biliyordu. Onu duvardan indirip kanepenin altına veya dolaba saklıyorlardı. Sonunda pes etti. Hala o tablodan nefret ediyorlar. Eğer içlerinden biri bir süre evde kalırsa, onu kurutma makinesiyle duvar arasına sıkıştırıyorlar."

Eddie, "Yine de," dedi, "olayı Candy'nin bakış açısından görebilirsiniz."

Tavşanın kürkünün boyanma şekli olağanüstüydü; kahverengi, gri ve beyaz, her bir tüy belirgin bir şekilde resmedilmişti. Tavşanın tüyleri... Her çamaşır yıkadığımda parmaklarımı yan tarafına değdirmek istedim.

"İşte bu yüzden devam ediyorum," dedi Jonathan.

Toplamda sekiz parça vardı ve turdaki son parça yatak odamızdaydı, bu da her zaman yatağı toplayan insanlar olduğumuz için minnettar olmamı sağladı. "Bu benim en sevdiğim," dedi Jonathan.

Diğerlerinin standartlarına göre, yatak odamızdaki tavşan daha soyut bir figürdü: beyaz ve zıplayan, altındaki çimenlerin uçları maviye çalan bir figürdü. Jonathan'ın dolabının yanındaki duvarda asılıydı.

Eddie başını salladı. "Sana katılıyorum," dedi. "Bu benim en sevdiğim."

"Candy resim yapmayı severdi," dedi başını sallayarak. "Ama yaptığı hiçbir şeyin yeterince iyi olduğunu düşünmezdi. Hayattayken bunu asmama asla izin vermezdi."

"Başka tavşanların resmini de çizdi mi?" diye sordu Eddie.

"Evet, bazıları öyle. Her yer şekerle boyanmıştı."

Sonra Eddie yanıma gelip yatağın benim tarafına oturdu. "Özür dilerim," dedi. "Bir dakika burada oturmam gerekiyor."

“Hayır,” dedim, “gayet iyiyim. İyi misin? Bir şey getireyim mi?”

Başını salladı, sonra fikrini değiştirdi. "Bir bardak su alabilir miyim?"

Jonathan bir anda ortadan kayboldu. Bir bardak suyun gücüne çok inanırdı.

"Kal," dedim sessizce, Polly gibi ses çıkarmak istemiyordum.

Eddie gözlerini kapattı. "Bir dakika. İyileşeceğim."

"Bu durum sizin de başınıza geliyor mu?"

“Polly ve Skip'in birbirlerinin sözünü kesmelerini dinledikten, öğlen vakti iki Bloody Mary içtikten, çok fazla yemek yedikten ve ardından tekne turuna çıktıktan sonra yoruluyor muyum? Evet, sanırım bunu her yaptığımda yoruluyorum.”

Jonathan suyla tekrar ortaya çıktı. Yatağın üzerinde Eddie'nin yanına oturdu. "Al," dedi.

Eddie içti, sonra gözlerini açtı. "İşte bu sorunu çözdü," dedi ama ayağa kalkmadı.

Ne yapacağımı bilemediğimi düşünürken Jonathan, “Şöyle yapacağız: Koridordan misafir odasına gideceğiz, sen de ayakkabılarını çıkarıp uzanacaksın. İstersen bir saat sonra, istersen yarın gidebilirsin,” dedi.

Biraz daha su içti. "Tren istasyonuna giderken bu kadar dolanmak epey bir sapma."

"Ayağa kalkmak ister misin?" diye sordu Jonathan.

"Evet," dedi Eddie. "Bir dakika sonra açıklayacağım."

"Acele etme," dedi Jonathan.

Eddie suyu bitirdi ve bardağı bana uzattı. "Tamam," dedi. "Kocanı dinleyeceğim. Bunu yapacağım." Tam ayağa kalkacakken komodinin üzerindeki küçük atı gördü ve fikrini değiştirdi. "Şuna bak," dedi uzanıp atı alırken. "Whistler."

OceanofPDF.com

DÜZELTİLMEMİŞ ELEKTRONİK KANIT—SATILIK DEĞİLDİR
Yayınları*HarperCollins*
.....

3

Bu hemen olmadı. Eddie'nin beyaz para sayısı on ay daha aynı seviyede kaldı, sonra yavaş yavaş artmaya başladı. O on ay iyi geçti. Okuldan çıkınca onun dairesine giderdim. Bazen ona akşam yemeği getirirdim. Bana briç oynamayı öğretmeye çalışıyordu ama başaramıyordu. Bana beğeneceğimi bildiği kitapların ön okuma kopyalarını getirirdi. "Sen ve Skip," derdi. "Başka kimse değil."

Sonradan işler tersine dönmeye başladı. Sık sık yanına gittiğimde uyuyordu ya da yürürken nefes darlığını duyabiliyordum. Koluma giriyordu. Bir gün öğle yemeğinde emekli olduğunu söyledi.

"Emekli mi olacaksınız?"

Başını salladı. "Yaptım. Söylemeye gerek yok, bunu söylediğim anda beni kapıya kadar kovdular. 'Hoşça kalın, Bay Triplett! İyi şanslar, Bay Triplett!' Yıllardır bunu bırakmamı bekliyorlardı."

“Ama işinizi seviyorsunuz.”

“Evet,” dedi dikkatlice. “Öyleydi. Ama her şeyin bir sonu var. Üzerinde çalıştığım kitapların editörlüğüne devam edeceğim, belki ondan sonra serbest yazarlık yaparım. Hiçbir yazar geride kalmasın. Neden bana öyle bakıyorsun?”

Çünkü mutlu olmayacağından korkuyorum. Çünkü bunun senin öleceğin anlamına geleceğinden korkuyorum. "Sadece şaşırdım, hepsi bu. Bir dakika

bekleyeyim. Parti olacak mı?"

“Polly, Century Club'ı bu sefer kitap temasıyla mı kiralayacak? Skip, benim boşa harcanmış potansiyelim hakkında bir konuşma yapacak mı? Eski asistanlarımın hepsinin gelip birer dilim yiyeceği, kitap şeklinde bir pasta olacak mı?”

Ona bütün tepsi pastalarının kitap şeklinde olduğunu söyledim.

“Cevap hayır, parti yok ve veda yemeği şu anda ve davet ettiğim tek kişi sensin. Hatta kutlamak için bir kadeh Chardonnay sipariş edeceğim.”

“Bu sağlığınızla ilgili mi?”

Eddie gözlerini devirdi. "Sen karanlıkta olduğun zamanlar her şey çok daha güzeldi."

“Karanlık artık mevcut değil.”

"Şikayet etmemeliyim aslında. Eğer Polly her şeyi ifşa etmeseydi, Dr. Ocean'la asla tanışamazdım ve ben Dr. Ocean'ı çok seviyorum."

Eddie'nin ilk teşhisinden beri düzensiz olarak görüştüğü onkoloğu, son tedavisinden birkaç ay sonra emekli olmuştu ve Jonathan, onu Upper East Side'da çalışan Dr. Ocean adında bir kadına yönlendirdi. Muayenehanesi bir hastanenin yanındaki bir binadaydı. Jonathan, gelecekte bir hastaneye ihtiyaç duyulması halinde Eddie'nin gitmesi gereken hastanenin burası olduğunu düşündü.

“Aslında perşembe günü kemoterapiye gideceğim,” dedi. “Sen müsait misin?”

“Elbette müsaitim,” dedim, ki bu teknik olarak doğru değildi ama Perşembe günü doğru olacaktı. Emekli olmamıştım ama okuldan nasıl izin alacağımı biliyordum.

O on aylık süreçte başka şeyler de değişmişti. Jonathan ve kız kardeşi nihayet Fond du Lac'taki evi boşaltmayı bitirmişlerdi. Sonlara doğru Bea, sıcak su ısıtıcısının arkasındaki duvarda ağır bir kilitli kutu buldu. Jonathan, Bea onu bodruma götürdüğünde, "Orada neden aradın ki?" diye sordu.

Çömeldi. "Bakın. Tuğlaların arasında harç yok," dedi. "Bunu tamir listesine ekleyecektim."

Kutuyu bir çilingire götürdüler; çilingir bir anahtar yaptırmak zorunda kaldı, bu da tahmin ettiklerinden daha maliyetli ve zaman alıcı bir işti. Kutunun içinde 1800'lerden kalma altı cep saati, ikisi som altın, on yedi altın sikke ve ne erkek kardeşin ne de kız kardeşin daha önce hiç görmediği bir pırlanta tektaş vardı – küçük bir hazine sandığı. "İşte bu yüzden

geçmişten kurtulmak için bir şirket tutmamalısınız," dedi bana telefonda. Ev satıldıktan sonra, paranın bir kısmıyla daha önce konuştukları Norveç gezisine çıktılar. Kuzey ışıklarını görmek için Tromsö'ye gittiler; gece gökyüzünde kemer gibi yükselen parlak yeşil ışık şeritleri. İkisi de bunun dünyanın neler yapabileceğine dair anlayışlarını değiştirdiğini kabul etti.

Bütün o işler bittiğinde—ayıklama, temizleme, satış ve seyahat—Jonathan'ın yönetmesi gereken tek şey nispeten düzenli evimiz kalmıştı ve yapacak şeyler arayarak evin içinde volta atıyordu. Garajı temizledi ve arka bahçeye yeni bir yükseltilmiş sebze yatağı yaptı. Ev ofisindeki ve bilgisayarındaki tüm dosyaları gözden geçirdi, güvenli bir şekilde atılabilecek her şeyi attı, ama bu onu meşgul etmeye yetmedi. Bir insanın yapabileceği ayıklamanın da bir sınırı vardı. Sonra, yaşadığımız yerden iki mil ötede, Bronxville'deki hastanede tanıdığı birinden bir telefon aldı. Baş yöneticileri Chicago'da daha iyi bir işe atanmış ve üç hafta önceden haber vermişti. Hastanenin ikinci adamı yeterince otoriter değildi. İhtiyaç duydukları şey, bir işe alım komitesi kurulana kadar gemiyi yönetebilecek geçici bir başkandı.

Hastaneye koşarak mı gitti? Yoksa dans ederek mi?

Jonathan, yalnızca bana sır vererek, "Dalga geçme," dedi ve planının kendisini vazgeçilmez kılmak olduğunu söyledi.

Eddie'ye perşembe günü onu dairesinden alacağımı söyledim.

"Saçmalama," dedi. "Orada görüşürüz."

Ona kemoterapinin böyle işlemediğini söyledim.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bana güven," dedim. "Seni almaya geliyorum."

Ve öyle yaptım. Taksiyle Upper East Side'a gittik. Yanımda içecek ve atıştırmalık dolu bir termos çanta getirdim. Giriş işlemlerini de tamamladım.

Hemşire bizi koridordan aşağıya götürürken, "Ah, burası çok güzel," dedim. Her hastanın buzlu cam bölmelerle ayrılmış ve şehre bakan yerden tavana pencereleri olan kendi odası vardı. Mekan küçük ama özel ve aydınlıktı.

Hemşire, "Böyle gri bir günde bile manzarayla ilgili şikayet almıyoruz," dedi.

Eddie, dişçi koltuğuna benzeyen bir şeye oturdu ve kadın ona bir battaniye getirdi. "Beni izle. Uyuyakalacağım."

"Uyuyamazsın," dedim. "Bana eşlik etmelisin."

Eddie hemşireye, "Bir diş hijyenisti çağırmalısınız," dedi. "İnsanlar kemoterapi görürken dişlerini temizletebilirler. Belki bir de pedikür yaptırabilirler." Ayaklarını ileri geri salladı.

Hemşire, "Çok hırslısınız," dedi.

Eddie, "İşleri halletmeyi severim," dedi.

"Ben de," dedi hemşire ve sonra gitti.

"Zehir almaya gidiyor," diye fısıldadı bana. Kapsülün kapısı olmadığı için sesini alçak tutmaya özen gösterdi.

Pencereden Şubat ayının hafif kar yağışını izledim. "Bunları geceleri kiralayabilirler, tıpkı o küçük Japon otel odaları gibi pazarlayabilirler." Kapsülde küçük bir lavabo vardı. Koridorun sonunda bir tuvalet ve mutlaka bir yerlerde duş da vardı.

Eddie de aynı fikirdeydi. "Çok iyi para kazanırlar. Bu çok rahat bir sandalye."

"Hemşire ve ben ikimiz de burada sizinle birlikte olursak, diş hijyenisti ve manikürcü için yer kalmaz."

"Sırayla çalışın. Ben burada saatlerce kalacağım."

Eddie'nin odası soldaki son odaydı ve fark etmeyi amaçlamamış olsam da, diğer tüm odalardaki hastaların her birinin yanında birileri vardı. Herkes kemoterapi boyunca yanlarında oturacak birini bulmuştu. Kapı olmaması, elleri dolu halde girip çıkan ve tüm serçeleri gözlemleyen hemşireler için tasarımı mümkün kılan şeydi. Ayrıca, koridorun sağ tarafındaki insanların da manzaranın tadını çıkarabileceği anlamına geliyordu. Ustaca bir tasarımdı. "Buddy'nin kemoterapi gördüğü yer bunun hiç de benzeri değildi," dedim.

Eddie gülümsedi. "Elbette Buddy'yi kemoterapiye götürdün. Elbette götürdün. Nasıl bir deneyimdi?"

“Büyük bir odaydı, tüm sandalyeler bir daire şeklinde dizilmişti, tüm hemşireler etrafta dolaşıp herkesi kontrol ediyordu. Yanlış anlamayın, harikaydı, ya da kemoterapi için harikaydı. Herkes inanılmaz derecede

nazikti, ama bazı hastalar çok ağır hastaydı ve böyle bir yeri görünce, biraz mahremiyetlerinin olmasının ne kadar güzel olacağını düşünüyorum.”

Hemşire geri döndü ve Eddie'den tam adını ve doğum tarihini söylemesini istedi; Eddie, geldiğimizden beri bu soruyu beşinci kez duyuyor olmasına rağmen, neşeyle söyledi. "Edward James Triplett, 2 Mayıs 1949." Kolunu uzattı ve hemşire bilekliğini taradı.

"Bugün nasılsınız, Bay Triplett?"

"Yüzümde bir gülümseme, kalbimde ise bir şarkı var."

Hemşire ona gülümsedi. "Bunu fark ettim. Ateşin yok, ağrın da yok?"

Başını salladı.

"Öyleyse, seni biriyle tanıştıracağım."

Eddie'nin damar yolu yoktu, bu yüzden hemşire dirseğinin ön tarafına bir kateter takmaya başladı. "Bir iğne ve bir acı," dedi. Başımı çevirdim.

Eddie, yaptığı işi hayranlıkla izleyerek, "Şu damarın adı ne?" diye sordu.

“Önkol damarı.”

"Şimdi bana yeni bir şey öğrettin. Dirsek önü. Kemoterapiye büyümek için geliyoruz."

Kemoterapiye başladı ve damar yolunun iyi olduğundan ve Eddie'nin ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olduktan sonra ayrıldı. İşte o zaman Eddie sorusuna geri döndü. "Belirsiz konuştum," dedi. "Tedavi merkezinin nasıl olduğunu sormadım, yanlış anlamayın, her şey ilgimi çekiyor. Babanızı kemoterapiye götürmek sizin için nasıl bir şeydi?"

“Ah, o mu?” dedim, birden anılar yüzümde canlandı. “Bayıldım. Bunu söylemek kötü bir şey mi? Eminim Buddy burada olsaydı, o da aynı şeyi söylerdi. Çok güzel vakit geçirdik. Daha önce hiç bu kadar birlikte zaman geçirmemiştik. Bana hasta olduğunu söylemek için ilk aradığında, sanırım onu bir yıldan fazla süredir görmemiştim. O zamanlar Newton'daydım ve o sadece Gloucester'da yaşıyordu.”

"Gloucester'da mı kaldı?" diye sordu Eddie.

“Doğdu, büyüdü ve öldü. Üniversite yılları ve annemle evli oldukları o birkaç sefil yıl dışında, hep Gloucester'daydı. Çocukken oturduğu daireyi hatırlıyor musun?”

"Sakın bana söyleme," dedi Eddie.

“Aynı yer. İyi bir yatağı, çamaşır makinesi ve kurutma makinesi olduğu sürece nerede uyuduğunun önemi yoktu. Çamaşır yıkamak onun için önemliydi. Uyku ve çamaşır yıkama dışında, neredeyse teknede yaşıyordu.

Onu daha sık görmememin en büyük sebeplerinden biri de tekneydi. Her zaman tekneye çıkmak isterdi ama balık kokusu, dizel egzoz kokusu ve sudaki dalgalanma beni hep rahatsız ederdi.”

"Kemoterapi tedavisinin buna tercih edilebilir olduğunu anlıyorum."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

“Ben mi? Ben iyiyim.”

Başımı salladım. "Buddy de öyle. Buddy her zaman iyiydi. Onu kemoterapiye götürmek için sıraya giren insanlar vardı; kardeşleri, kardeşlerinin eşleri, kuzenlerim, diğer balıkçılar ve her sabah kahvaltı yaptığı lokantadaki garson bile. Benimle gitmemi istemesi bile çok şey ifade ediyordu."

Eddie, "Herkes Buddy Zabriskie'ye hayrandı," dedi.

“ *Hemşireler* ,” dedim. “Aman Tanrım, hemşireler her iki dakikada bir gelip damar yolunu kontrol ettiler. Buddy içeri girer girmez hepsi birden damar yolunu kontrol etmeye başladılar.” Ruj sürülmüş. Kim bir erkeği rujla tavlamaya çalışır ki? Gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı. Bütün hayatım boyunca babamı düşünmüştüm. Yerine getirmediğim bir yükümlülük gibiydi. Onu daha sık görmediğim için suçluluk duyuyordum. Sonradan babamın ne yaptığını öğrendim. iyi."

"Sahip olduğu şey neydi?"

“Metastatik melanom, Candy Fuller'ınkiyle aynı.”

"Ah, doğru. Bana bunu söylemiştin."

“Daha önce ayak bileğinden bir melanom alınmıştı. Sanki küçük bir köpekbalığı ısırmış gibi görünüyordu. Yaklaşık üç yıl boyunca iyiydi, sonra öksürmeye başladı. Kanser akciğerlerine ve pelvisine yayılmıştı.”

Eddie başını salladı. "Kaç yaşındaydı?"

“Ne zaman öldü? Elli dört yaşında.”

Eddie ile birbirimize baktık. "Bunu nasıl düşünmemiştim?" dedim. Elli dört yaşındaydım.

"Şu anda internette 'sağlıklı bir insan resmi' diye arama yapsanız, eminim ki Buddy Zabriskie'nin resmini bulursunuz. Genç yaşta ölme olasılığı en düşük olan kişi oydu."

“Komik ama büyürken bana hep teknede çalışmaktan daha sağlıklı bir şey olmadığını söylerdi. Ağları çekerken ve buzları doldururken tüm kaslarınızı kullandığınız için vücudunuzun güçlü kaldığını, motor, ağlar veya balıklarla ilgili daha önce hiç düşünmediğiniz bir şeyin sürekli ters

gittiği sorunları çözerek beyninizin keskin kaldığını söylerdi. Hızlı olmanız, alet kullanmanız, kaygan güvertede iyi bir dengeye sahip olmanız gerekiyordu. Balıkçıların her zaman arkadaşları olduğunu, hem kendi teknenizin yakın ailesi hem de diğer teknelerdeki diğer insanlar olduğunu söylerdi. Herkes birbirine yardım ederdi ve tekneniz geri gelmezse sizi aramaya giderlerdi. Günün sonunda balık hikayelerini anlatmak için bira içmek üzere buluşurlardı ve sosyalleşme size iyi gelirdi, bira da size iyi gelirdi. Her türlü havada dışarıda kalırdınız, bu yüzden bağışıklık sisteminizi güçlendirirdiniz. Ve bunun da ötesinde, güzel okyanusa bakarak, yunusları ve domuz balıklarını, belki de bir balinayı görerek geçirdiğiniz uzun boşluklar vardı ve bu size bir hayranlık ve belki de huzur duygusu verirdi. Büyürken, neredeyse hiç görmediğim babamın sihirli bir hayat yaşadığını sanıyordum, sonra bir gün balıkçılığın zor ve tehlikeli bir iş olduğunu ve onun bana boğulmaktan korkmamam için bir hikaye anlattığını fark ettim."

Hemşire çantayı kontrol etmek için içeri girdi. "Hâlâ iyi mi?"

Eddie, "Seni görebiliyorum," dedi. "Onu da görebiliyorum. Bundan daha güzel ne olabilir ki?"

Hemşire bana, "Arkadaşınızın mükemmel bir mizacı var," dedi.

"Babam," dedim. Buddy buna itiraz etmezdi; Buddy, her zaman paylaşmaktan mutluluk duyan biriydi.

Önce birimize, sonra diğerimize baktı.

Eddie, "Genetik bir gizem," dedi.

Hemşire başını salladı. "İçecek bir şey ister misiniz? Kola? Zencefilli gazoz?"

“Her şey yolunda,” dedi Eddie. Kadın koridordan geçene kadar bekledi. “Hastanede mi öldü? Hastanede ölme düşüncesinden nefret ediyorum.”

"Ölmeyeceksin," dedim.

Eddie güldü. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum."

Kendimi düzelttim. "Yakında ölmeyeceksin. Hastanede ölmeyeceksin." Ölümle ilgili insanları bu şekilde yalan söylemeye iten neydi? Eddie'nin nasıl, ne zaman veya nerede öleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu; sadece bunu düşünmeye bile katlanamadığımı biliyordum. Buddy gibi, bir hikaye anlatmanın hikayeyi gerçeğe dönüştüreceğini umuyordum.

Eddie, konuşmayı tekrar o yöne çevirerek, "Dostum," dedi.

Pencereden dışarı baktım. Doğu Nehri'ni görebilecek kadar yüksekteydik, ama Doğu Nehri alçak bulutların altında kaybolmuştu. "Eski bir tekneye dönüştüğünü söyledi. Sancak tarafında bir sızıntı var ve onu tıkarken, kıç tarafında da bir sızıntı oluşuyor, onu da tıkıyorsunuz, ama sonra güverte tahtalarının arasından su sızıyor ve nereden geldiğini bilmiyorsunuz, ama sancak tarafındaki sızıntı tekrar başlıyor ve sonra hiçbir şeyi tıkamaya çalışmıyorsunuz, suyu boşaltıyorsunuz ve pompa tıkanıyor."

“Anladım.”

"Daha sonra beyninde küçük bir melanom buldular, yine de kötü haberdi. Sonra kemoterapiden dolayı zatürre oldu. Akciğerleri zaten harap olmuştu. Onu tekrar hastaneye yatırmak zorunda kaldılar."

"Yani hastanede öldü."

Başımı salladım. "Önceden acele etmeyin. Jonathan Fuller tam bu sırada geliyor. Aslında daha önce de birkaç kez karşılaşmıştık. Gloucester'daki hastane küçüktü. Dost canlısı yöneticiyle karşılaşmak için bolca fırsat vardı."

"Jonathan'a bahar gibi, bir bardaktaki kır çiçekleri gibi görünmüş olmalısınız."

Omuz silktim. "Hatırlaması zor. Hiç bahar gibi göründük mü?"

Eddie, harika dişçi koltuğunda otururken, "Evet," dedi. "İkimiz de."

Bu düşünce hoşuma gitti—ikimiz de—çünkü Eddie'yi baharında, çok güzel olduğu zamanlarda tanımıştım. Hikayeme geri döndüm. “Buddy bir keresinde zatürre olmuştu, çok hastalanmıştı, Jonathan sık sık gelirdi. Buddy'nin odası her zaman aileyle doluydu; büyükannem ve büyükbabam, amcalarım, kuzenlerim, bütün balıkçılar girip çıkıyordu. Herkesin bildiği kadarıyla Buddy hayatından memnundu ve iki pişmanlığı vardı: hiç uçağa binmemiş olmaktan ve Pasifik Okyanusu'nu hiç görmemiş olmaktan pişmandı.”

"Buddy daha önce hiç uçağa binmemiş miydi?"

Başımı salladım. "Ben de bilmiyordum. Sanırım teknedeki işler hiç durmuyordu ve kazandığı para tekneye gidiyordu, bu yüzden hiçbir yere gitmiyordu. Tatile çıkarsa ya Cape Cod'a ya da Maine'e gidip bir hafta boyunca başkalarının teknelerinde çalışırdı. Bir keresinde annesini New York'a götürmüştü çünkü annesi *'Jesus Christ Superstar'ı* izlemek istiyordu."

"Bunu uyduruyorsun."

“Yetmişli yıllardı. Neyse, bu Buddy'nin Manhattan'a yaptığı tek seyahatti ve size ilk söyleyecek kişi o olurdu ki, bu ona göre değildi. Ama Pasifik'i hiç görmediği için üzgündü. Big Sur'a gitmeyi çok istemişti. Bu onun hayaliydi. Resimlerini görmüştü ve ismini beğenmişti. Bir gün odada çok fazla insan vardı ve ben koridora oturmaya gittim ve sonradan evleneceğim hastane yöneticisi geldi ve onunla konuşmaya başladım. Buddy'nin Kaliforniya'ya gidebileceğini düşünüyor muydu?”

Eddie'nin yüzünde kederli bir ifade belirdi. "Kaliforniya'da mı öldü?"

“Dur,” dedim. “Ciddi ol, dinle. Jonathan, Buddy’nin başarabileceğini düşündüğünü söyledi. Daha güçlü olana kadar beklemem gerektiğini, ama işe yarayacağını düşündüğünü söyledi. Aktarmasız bir uçuş aldığım sürece sorun olmayacağını söyledi, bu da iyi bir tavsiyeydi. Boston’dan San Francisco’ya iki birinci sınıf bilet aldım.”

"Birinci sınıf?"

“Buddy’nin ne kadar uzun boylu olduğunu hatırlıyorsun, bir de sırtında çok ağrı vardı. Onu o kadar uzun bir uçuş için ekonomi sınıfında katlayamazdım. Ne kadar pahalıya mal olacağını hiç tahmin etmemiştim. Sonra kiralık araba, oteller, hepsi kredi kartıyla ödenecekti. Büyükannem, büyükbabam ve amcalarım yardım etmek istedi, balıkçılar da yardım etmek istedi ama kimsenin parası yoktu. Pozitifliğin Gücü sayesinde, ben üniversiteyi öğrenci kredisi almadan bitirmiştim ve tanıdığım herkesin öğrenci kredisi vardı. Bu benim borcum olacaktı. Buddy ile birlikte güzel vakit geçiriyorduk ve ben de onun için aynısını yapmak istedim.”

“Peki, yolculuk nasıl geçti?”

Hayatlarını Atlantik Okyanusu'na bakarak geçirmiş iki insan için, daha önce hiç görmediğimiz bir şeydi bu: uçurumlar, kayalar ve dalgaların çarpması. "Çok güzel," dedim. "Hiç gittiniz mi?"

Eddie başını salladı. "Uzun zaman önceydi. Skip ile San Francisco'da bir hukuk kongresine gittik, tam anlamıyla bir tatildi. Üstü açık bir araba kiralayıp Monterey, Big Sur'a gittik. Buddy'nin de görmüş olmasına sevindim."

Eddie ve Skip'in 1 numaralı otoyolda üstü açık bir arabayla gitme düşüncesinin hikâyemi rayından çıkarmasına izin vermedim. Sadece kendime bir tane kiralamayı düşünmediğime pişman oldum. “Yolculuk onu çok yordu ama çok mutluydu. Yola çıkmadan önce ona steroid ve antibiyotik verdiler. Bazen biraz yürürdü ama çoğunlukla arabada kaldık.

Park edebileceğiniz yerler vardı ve manzara inanılmazdı. Bir gün tam orada, Big Sur'a bakıyorduk ve bana her zaman boğulacağını düşündüğünü söyledi. Bunun pek de orijinal bir fikir olmadığını, balıkçıların her zaman boğulacaklarını düşündüğünü söyledi. Boğulan insanları tanıyorsunuz, tanımadığınız kişilerin hikâyelerini duyuyorsunuz ve bunun üstüne bir de bütün gün suya bakıyorsunuz. Boğulmak istemediğini, ama tüm hayatını yanlış şey için plan yaparak geçirdiğini hissettiğini söyledi."

Eddie, "Ölümünüzün nasıl olacağına dair bir önseziniz oldu mu hiç?" diye sordu.

"Ben?"

"Odada bulunan tek diğer kişi," dedi.

"Araba kazası." Bunu daha önce hiç kimseye söylememiştim.

Başını salladı. "Aynen öyle. Bütün hayatım boyunca bir araba kazasında öleceğime emindim. Şeytanı bir kez yendik, demek ki daha sonra tekrar karşımıza çıkacak."

"Bu çok ilginç. Eminim Buddy bir iki kez teknenin kenarından denize düşmüştür."

Eddie başını salladı.

"Buddy Pasifik Okyanusu'nda boğulmadı. Harika bir yolculuk geçirdik. Hayatımda yaptığım en akıllıca şeydi. Hiç yemek yemek istemezdi, bu yüzden birkaç milkshake alıp otel odasına getirirdim. Yataklarımızda uzanır, o da durmadan konuşurdu. Buddy hiç konuşkan biri olmamıştı, bu yüzden her şey benim için bir keşif gibiydi. Bana balık tutmaktan, annemden, nasıl tanıştıklarından ve ne zaman evlendiklerinden bahsetti. Küçük çocuklarla ne kadar kötü olduğunu ve yine de onun için her şeyi halletmiş olmamın ne kadar önemli olduğunu anlattı. O zamana kadar çok yorulmuştu. Yorgundu ama mutluydu."

"Ne kadar süre dışarıda kaldınız?"

"Dört geceydi. En zor kısmı, sonunda San Francisco'ya arabayla gitmek, onu bagajlarla terminalde bırakmak, kiralık arabayı geri almak, otobüsle tekrar terminale dönmekti. Her dakika onunla birlikteydim ve onu yalnız bırakmak istemiyordum. Ama geri döndüğümde, onu bıraktığım yerde oturuyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Komik değil mi, ama şimdi onu düşündüğümde, hep onu havaalanı terminalinde, geri dönmemi beklerken görüyorum. Bir tekerlekli sandalye aldım ve onu kapıya kadar ittim. 'Bir sonraki hayatımda Kaliforniyalı olacağım' dedi."

"Yani eve vardığınızda öldü mü?"

Başımı salladım. "Bana ne demiştin? İnsanlar neden hep tahmin yürütüyor?"

"Çünkü gerginim."

Hikayeye devam ettim. "Buddy pencere kenarında oturuyordu ve onu örtmek için uzay battaniyelerinden birini getirmiştim."

"Şaka mı yapıyorsun? Buddy acil durum çantasındaki gibi mi?"

“Buddy o şeylere çok güvenirdi. Bir keresinde hastalandığında çok üşümüştü. Hiç yağı kalmamıştı. Arabada bile giyerdi. Otel yatağında da üzerine örttüm.”

"Onu uçakta gözümde canlandırabiliyorum, o koca gümüş adam."

“Uçak kalktıktan on dakika sonra uyuyakalmıştı ve hostes her yanımıza geldiğinde, ‘Bırak uyusun, bırak uyusun’ diyordum. Sonra ben de uyudum. İkimiz de çok yorgunduk. Uyandığımda ölmüştü. İnişe daha bir buçuk saat vardı.”

"Kalbim durdu resmen."

“Yastık olarak kullanması için ceketimi rulo yapmıştım ama ceket kaymıştı. Düzeltmek için eğildiğimde—”

"Ne yaptın?"

“Hiçbir şey yapmadım. Ölmüştü. Yani, kimse onu kurtaramayacaktı. Uçağı indirmek zorunda kalacaklarını ve bizi Erie'ye, Elmira'ya veya üzerinden uçtuğumuz herhangi bir yere bırakacaklarını bilselerdi ne yapacağım diye çok korkmuştum. Onu eve götürmek istiyordum. Amcam Jay bizi havaalanında karşılayacaktı ve bana yardım edeceğini biliyordum.”

"Yani öylece oturup kaldınız mı?"

“Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Bu arada, akciğer embolisinden öldü. Otopsi yaptılar. Uçakta olmasa bile kan pıhtısı atmış olabilir, ama uçak kesinlikle yardımcı olmadı. Leda, biraz çalışırsam, muhtemelen her şeyi zihnimde toparlayabileceğimi, travmayı travma kutusuna, kederi de keder kutusuna atabileceğimi söylüyor, ama istemiyorum. Buddy'nin hayatı sona erdi ve benim uçakta olma isteğim de aynı anda sona erdi.”

"Elbette," dedi Eddie. "New York'ta yaşıyorsun. Gitmen gereken hiçbir yer yok."

"Ben de öyle düşünüyorum."

“Peki, nasıl sonuçlandı?”

Bir dakika düşündüm. Buddy ile birlikte sahildeki bir otoparkta dalgalara baktığımız anı düşündüm. “Çok üzücüydü. Hepsi bu. Uçak indiğinde, hostese söyledim ve o da sessizce diğer hosteslere haber verdi. Herhangi bir anons yapılmadı. Herkes her zamanki gibi uçaktan indi. Sonra iki hostes geri geldi ve karşımızdaki koltuklara oturdu. Çok naziktiler. Böyle bir durumda anladığınız şey, sadece ticari bir uçuşta babası ölen ilk kişi olmadığınız değil, aynı zamanda bunun için eğitim aldıklarıdır. Bir protokol var. Adli tıp uzmanının gelmesini ve ölümünü ilan etmesini beklemek zorundaydık. Hostes bizi karşılayacak biri olup olmadığını sordu ve ben de Jay'in adını verdim ve on beş dakika sonra Jay oradaydı. Jay'i görünce yıkıldım çünkü ağlıyordu ve ona çok üzüldüm. Ona yerimi verdim ve kardeşinin yanına oturdu. Hayatları boyunca neredeyse her gün birlikteydiler. Hostes aramam gereken biri olup olmadığını sordu ve aklıma hastane yöneticisi Jonathan Fuller geldi. Jonathan Fuller, Buddy'yi nasıl geri getireceğini bilirdi. Gloucester. Pazar gecesi saat dokuzdu ve Jonathan hemen telefonu açtı ve ona olanları anlattım. O da halledeceğini söyledi. Benim için olay bu kadardı. Tüm o üzüntü ve kafa karışıklığının içinde, aynı zamanda ezici bir minnettarlık da vardı. Eğer ambulans ve bir sulh hakimiyle gelseydi, onu uçakta evlendiririrdim.”

Eddie, "İnsanlar sevginin nasıl işlediğini anlamıyorlar," dedi. "Minnettarlığı hesaba katmıyorlar. Rahatlamayı düşünmüyorlar."

Başımı salladım. “Ah, rahatlama çok büyüktü. Jonathan, adli tıp görevlisinden önce oraya varmıştı. Güvenlikten geçmek, o uçağa binmek için neler yapması gerektiğini hayal bile edemiyorum, ama başardı. Adli tıp görevlisi nakil görevlileriyle geldiğinde, Jonathan, Jay ve benim köprüden aşağı inip beklememiz gerektiğini söyledi, biz de öyle yaptık. Sadece birinin bize ne yapmamız gerektiğini söylemesini istedik. On beş dakika sonra Buddy'yi getirdiler. Tekerlekli bir sedyenin üzerinde, ceset torbasının içindeydi.” Başımı salladım. “Tanrım, bu kemoterapi sırasında sana anlatılacak iyi bir hikaye değildi.”

"Bu, sana anlattığım, Mary Carter'ın arabada donarak ölürken ölmüş tüm akrabalarını gördüğü hikayesinden daha iyi."

Bu noktayı kabul ettim. "Belki," dedim. "Biraz."

Annen bunu nasıl karşıladı?

Bazen Eddie'nin annemi tanıdığını, bir zamanlar annemle evli olduğunu unutuyordum. "Kafası uçtu."

Eddie başını salladı. "Benim de tahminim buydu."

“Gerçekten mi? Tahminim bu değildi. Annem Buddy hakkında tek kelime duymak istemezdi. Büyürken onun hakkında konuşmamamız gerektiğini biliyorduk. Bu hiç değişmedi. Belki hasta olduğunu söylemiştim ama onu görmek için Gloucester'a gideceğimi hiç söylemedim. Onu Kaliforniya'ya götürmek için birinci sınıf uçak bileti aldığımı da kesinlikle söylemedim. Ama sonra ona öldüğünü söyledim. Telefonla söyledim. Çok büyük bir hata.”

"Annen Buddy Zabriskie'yi asla unutamadı."

"Ciddi misin?"

“Üniversite aşkı, ilk aşk, gerçek aşk. Ortak noktalarımızdan biriydi bu. Ben Skip'i seviyordum, o da Buddy'yi. Buddy hastanede Leda'yı görmeye geldi ama onu görmeye gelmedi mi? Çok kötüydü. Sonra Skip hastanede beni görmeye geldi. O zaman Buddy'nin geri dönmesini istiyordu. Ona ne kadar ihtiyacı olduğunu görmesini istiyordu.”

"Pekala, belki öyledir," dedim, hala inanamıyordum. "Ama Buddy öldüğünde, o ve Lucas yirmi yıla yakın süredir evliydiler. Çocukları da vardı."

Eddie başını salladı. "Önemli değil. Annen daha alt seviyedeki bir oyuncuyla takas yapmıştı. Lucas Ekker, Buddy Zabriskie değildi."

OceanofPDF.com

DÜZELTİLMEMİŞ ELEKTRONİK KANIT—SATILIK DEĞİLDİR
Yayınları*HarperCollins*
.....

4

Dört ay sonra annem Lucas'ı arka bahçede ölü buldu. Annem yatakta kahve içerken her sabah bahçelerinin etrafında dolaşmayı severdi. O sabah annem bir süre daha uyumaya devam etmişti. Ne kadar zamandır orada olduğunu tam olarak bilmiyordu.

"Yine de güzel bir ölüm," dedi Eddie, onu arayıp durumu anlattığımda.

Ben de aynı şeyi düşünmüştüm; yetişkinliğimi her sabah doğruca ölüm ilanlarına bakan ve her akşam işten eve geldiğinde günün ölümlerini bildiren bir hastane yöneticisiyle geçirmenin sonucu buydu. Lucas hayatı boyunca ortalamanın üzerinde bir sağlığa, ancak ortalamanın altında bir bakış açısına sahipti. Acı çekmediğini, ya da çok az acı çektiğini düşünmek zorundaydım, ama bahçede ölen doksan yaşındaki adamlara otopsi yapılmazdı, bu yüzden vücudunun hangi kısmının çöktüğünü bilmenin bir yolu yoktu. Zaten önemli de değildi. Lucas bir süredir anneme (yüksek sesle) evlerinden ayrılmaya hiç niyeti olmadığını söylüyordu. İsterse bir apartman dairesine taşınabilirdi, ama o yerinde kalacaktı. Her gece, hâlâ yapabileceğini kanıtlamak için uzun merdivenlerden yatak odalarına tırmanırken, annem de arkasından merdivenleri tırmanıyor, elleri sanki onu yakalayacakmış gibi sırtının birkaç santim uzağında duruyordu.

“Ona bir not göndereceğim,” dedi Eddie. Zaten ona kırk beş yıl sonra kırmızı deri ciltli sözlüğün iadesi için teşekkür eden bir not göndermişti.

Sözlüğü saklamış olmasına çok duygulanmıştı ve ondan haber aldığı için o da duygulanmıştı.

Leda randevularını iptal etti, ben de derslerimi iptal ettim. Boston'a trenle, oradan da banliyö treniyle Winchester'a gidecektik; orada son derece yetenekli üvey kardeşlerimiz babalarının ölümünün ayrıntılarını halledeceklerdi. Biz, işe yaramaz üvey kızlar, onlara destek olmak için orada bulunacaktık.

Leda, Buddy ile hiçbir zaman yakın olmamıştı, oysa hastalandığında benim numaramı aradığı gibi onun numarasını da kolayca arayabilirdi. Bizi yaş sırasına göre arama eğilimindeydi: önce beni, sonra onu. Eğer ben açmasaydım, sırada o olurdu ve eğer aramayı o alsaydı, Gloucester'a giderdi. O sırada Fordham'da yüksek lisans yapıyordu ve kilitli bir koğuşta psikiyatri hastalarını ziyaret ediyordu, ama yine de hallederdi. Sadece birimize ihtiyacı vardı, ikimizden birine. Kimsenin ikimize birden ihtiyacı yoktu.

Daha büyük olduğum için çocukken Buddy ile daha kolay anlaşıyordum. Onun evimizde yaşadığı günleri hâlâ hatırlıyordum. Eski güzel günlerden bazılarını hatırlıyordum, Leda hatırlamıyordu ama bunun bir önemi yoktu, her iki şekilde de olabilirdi ve bu durumda benim lehime oldu. Ben böyle düşünüyordum. Leda, onu Kaliforniya'ya götürmeden önceki yıl (ölümü için kullandığım talihsiz bir örtmeceli ifade) birkaç kez Buddy'yi ziyaret etmişti, ama onu tanıyan bendim.

Benzer şekilde, Eddie'nin o gün Met'te karşılaştığı kişi Leda da olabilirdi. Bu daha mantıklı olurdu çünkü Leda annemize daha çok benziyordu ve parkın diğer tarafında oturuyordu. Ama onu orada bulan kişi bendim, ya da her zaman meraklı ve çevresinin farkında olan kocam, Eddie'yi orada fark etmişti.

Ama annemizin üçüncü kocası farklı bir hikayeydi. Lucas, Leda'yı kızı gibi görüyordu, oysa Lucas ve ben birbirimizi pek önemsemiyorduk. Biraz daha genç olmak, Leda'nın başka bir aile yapısına dahil edilebileceği anlamına geliyordu, oysa ben, biraz daha büyük olduğum için, sınırıma çoktan ulaşmıştım. Kendimi banyoya kilitler ve aynada yüzümün yan tarafındaki yara izine bakardım. O günlerde hala Eddie'yi geri kazanmayı hayal ediyordum.

Leda ve ben Penn İstasyonu'nun kalabalığı arasında yolumuza devam ettik. Herkes nereye gidiyordu? Sessiz vagonu tercih etmedik. Yan yana iki koltuk bulduk ve küçük çantalarımızı bıraktık. Planımız son trenle geri

dönmekti, mümkünse Massachusetts'te uyumamaktı. Cenaze töreni olmayacaktı. Belki daha sonra bir anma töreni olurdu, belki de olmazdı. Annemiz henüz karar vermemişti. Lucas'ın yatırımları için mütevazı bir hesap tutmuştu ve geçen yıl Lucas, vücudu ve ardından kendisini kırk beş gün içinde tüketmeyi vaat eden kenevir ve mantardan yapılmış yeni bir tabut türü geliştiren bir şirkete tüm parasını yatırmıştı.

Şükran Günü sofrasında bize, "Bütün bedeniniz yok oldu!" demişti. "Puf!"

Bu fikre bayılıyordu ve yatırımını artırmak için annemden daha fazla para almak için ısrar etti, annem ise bunu reddetti. Sonra öldü. Şimdi, kendi isteği üzerine mantarlar tarafından yenilecek.

Tren hareket edince Leda başını geriye eğdi, gözlerini kapattı. "Çok fazla ebeveyne sahip olmanın sorunu, hepsinin ölümünü izlemek zorunda kalmak," dedi. "Buddy'nin bir daha evlenmemesi iyi oldu."

Tabii ki Buddy yeniden evlenmişti, ama sadece lise yıllarımızda birkaç yıllığına, zaten onu nadiren gördüğümüz yıllarda. Düğüne davet edilmediğimiz için minnettardık. Başka çocukları olmadı ve sonunda Arizona'ya geri döndü, bu da bizim düğünü tamamen reddetme özgürlüğüne sahip olduğumuz anlamına geliyordu.

"Sence nasıl olup da yok olmadık?" diye sordum ona, çünkü çocukluğumuzu daha çok düşündükçe merak etmeye başlamıştım.

"Çoğu insana kıyasla mı?" dedi. "Ah canım, insanların çocuklarına neler yaptığını tahmin bile edemezsin. Bizim çocukluğumuz gayet iyiydi."

Bu haber beni şaşırttı. "Öyle miydi?"

“Bizi sevdiler, tutkuyla değil ama yeterince sevdiler ve büyük ölçüde görmezden gelindiler; bu da birincil aileden sağlıklı bir şekilde ayrılmamıza olanak sağladı. İhtiyaç bizi becerikli ve cesur yaptı. Kendi sorunlarımızı çözmek bize bırakıldı ve biz de öyle yaptık. Endişelenmeniz gereken çocuklar, anne babalarının hayatlarının tek ışığı olan, otuz yaşına gelip hala günde beş kez annelerini arayan çocuklardır.”

Aklım öğrencilerime gitti; birçoğunun ebeveynleri onları adeta altın kaideler üzerinde okula taşımış gibiydi. Bu ebeveynler, istedikleri sınıfta yer açılmadığında, notları yükseltilmediğinde, kızları tiyatro oyununda şarkı söyleyemediğinde veya lakros sezonu boyunca yedek kulübesinde kaldığında öğretmenin kellesini isteyeceklerdi. "Çok fazla sevgi mi?"

"Aşırı sevgi değil, daha çok ebeveynin sevgi gibi görünen, ancak çocuğu sakat bırakan aşırı bağımlılığı."

“Bunu hiç düşünmemiştim,” dedim ve gerçekten de düşünmemiştim, oysa bunca yıldır gözümün önündeydi.

Leda, “Anne babalarımız kimliklerini bize bağlı olarak kazanmadılar. Onların kendi hayatları vardı, bizim de kendi hayatlarımız. Allah rahmet eylesin.” dedi.

Leda ile o tren yolculuğunda bol bol konuştuk, ama aklım sürekli annemizin bize bir iyilik yapmış olabileceği yabancı düşünceye kayıyordu. Hayatının en uç noktasında, en ön sırada yerimizi almıştık ve orada dengemizi koruyorduk. Belki de bu iyiydi. Buddy'yi denkleme dahil etmek daha zordu çünkü sürekli yoktu, ama ne zaman teknede olsak, can yeleklerimizi kendimiz çıkarıp giymemizi bekliyordu. Güneş kremlerimizi kendimiz sürüyorduk. Bize ıstakozlardan uzak durmamızı söylemedi. Isırıkların keskin pençelerini görecek kadar akıllı olduğumuzu ve ellerimizi ceplerimizde tutacağımızı varsayıyordu.

Leda ve ben Winchester'daki istasyondan taksiye bindiğimizde, ikimiz de birbirimizin önceden arayıp geleceğimizi söylediğini sandığımız fark ettik.

"Dün beni aradığında, yakında görüşeceğimizi söyledim," dedim.

"Aynı şey değil," dedi Leda.

Fakat taksi Everett Caddesi üzerindeki görkemli dörtgen binanın giriş yoluna girdiğinde, artık yapacak bir şey kalmamıştı; sadece inip zili çalmak gerekiyordu.

"Zili mi çalalım yoksa içeri mi girelim?" diye sordum. Birden her şeyden şüphe duymaya başladım.

Leda önüme eğildi ve düğmeye bastı.

Mucizevi bir şekilde, kapı açıldığında Christopher ve Matthew birlikte oradaydılar; babaları gibi uzun boylu ve iri dişliydiler, Christopher daha soluk tenli, Matthew ise daha yakışıklıydı. Bizim bir nevi kardeşlerimizdi, ben onları her zaman "Oğlanlar" olarak düşünecektim, onlar da şüphesiz Leda ve beni "Kızlar" olarak görüyorlardı.

“Geldin!” diye bağırdı Matthew ve kardeşi Leda'ya uzanırken kollarını boynuma doladı. Sonra, kollarımızdaki adama sarıldıktan sonra partnerlerimizi değiştirdik ve giriş holünde kardeşler arası bir dans yaptık.

"Varışımızı teyit edemedik," dedim.

Leda kolunu Matthew'un beline dolamıştı. "Baban için çok üzgünüm."

Hiçbir zaman sadece dördümüz değildik ve bu an yakında sona erecekti; eşler, çocuklar, komşular, arkadaşlar, annemiz, hepsi her an diğer odalardan akın edecekti. Ama şimdilik birlikteydik, Lucas Ekker hakkında söyleyebileceğimiz her olumlu şeyi anlatıyorduk. Noel'de alınabilen nane aromalı dondurmayı ne kadar sevdiğini hatırlıyor musunuz? *M*A*S*H'in* tekrarlarını izlemek için geç saatlere kadar ayakta kalmayı sevdiğini ve uzun boylu ve ince yapılı biri olarak Alan Alda ile ne kadar özdeşleştiğini hatırlıyor musunuz? Listemizi oluştururken, ben sürekli etrafa bakıyordum. Yüzlerindeki ifadeye bakıp, annelerinin bizim annemiz olduğunu düşünmeleri beni her zaman hayrete düşüren kısımdı. Hayatımızda çok az şey vardı. Her şey örtüşüyordu, yine de o hepimizi dünyaya getirmişti.

Matthew, gözlerini merdiven boşluğunun üzerindeki çift katlı tavana dikerek, "Artık bu yerden kurtulabilir," dedi. "Kendine şehirde şık bir daire alabilir, isterse kışları Florida'da geçirebilir."

“Babamın ölümünü gayrimenkul potansiyeli açısından düşünmüyoruz,” dedi Christopher. Teknoloji sektöründe, arama motorlarıyla ilgili bir işte çalışıyordu. Bildiğim tek şey buydu.

"Hayatını ona bakarak geçirdi," dedi Matthew. "Onunla evlenmeden önce bile ona bakıyordu."

Kardeşi de aynı fikirdeydi. "İşte bu yüzden halkla ilişkiler sorumlusuyla evlendi. Halkla ilişkiler sorumlusu her zaman senin çıkarlarını koruyacaktır."

Bu konuşma belki beş dakika, en fazla yedi dakika sürdü ve Winchester'a yaptığımız yolculuğun ve eve dönmek için yapacağımız yolculuğun saatlerine değdi. Christopher'ın karısı Paula içeri girdi ve bizi orada görünce küçük bir uluma sesi çıkardı; bu uluma sesi, on ve on iki yaşlarındaki iki oğullarını, kanepede uzanmış video oyunları oynadıkları oturma odasından çıkardı. Çocuklar her birimize küçük bir çocuğun çekingen kucaklamasıyla sarıldılar. Christopher onları okuldan erken almıştı; Leda ve benim de gittiğimiz, Christopher ve Matthew'un da gittiği aynı okuldan. Artık böyle şeyler ne zaman olur ki?

Sadece Lyle eksikti. Matthew, "O asla işten ayrılmaz," dedi.

"Bırakın bir dakika bizden saklansın," dedi Paula. "Dün gece saat dokuza kadar buradaydı."

"Dişler her şeyden önce gelir," dedi Matthew.

"Annem nerede?" diye sordu Leda.

“Yatarak oturuyor,” dedi Christopher. “Bütün sabah telefonda mantar tabut üreticileriyle tartıştı. Görünüşe göre babamın mütevazı hisse senedi alımı onu bekleme listesinin başına taşımıyor. Mantar tabutlara olan talep stokları aşmış.”

Christopher ve Paula'nın oğullarından büyüğü olan Sean, "Gerçekten de mantarlar tarafından yenmeyi çok istiyordu," dedi.

Leda, omzuna teselli edici bir şekilde kolunu koyarak, "Şey," dedi, "farkı anlamayacak."

Çantamı koridordaki uzun Shaker bankına bıraktım ve bir dakika için izin istedim. Koridordan mutfağa, çamurluktan geçerek arka bahçeye indim, verandayı geçip Lucas'ın öldüğü yumuşak çimenlerin arasına girdim. Onunla birlikte orada durup, sınıfta daha fazla Pozitiflik kitabı için huysuzca yalvardığı zamandan beri ne kadar zaman geçmişti? Lucas bu dünyada babamdan çok daha fazla zaman geçirmişti. Cenaze töreni kiliseyi o kadar doldurmuştu ki, insanlar o gün Atlantik'te tek bir gemi bile olmamış olmalı demişlerdi. Leylak çiçeklerinin önünde durup ikisini de düşündüm, Lucas Ekker'i ve Buddy Zabriskie'yi. Büyülü düşünceye meyilli değildim ama yine de ikisine de bir tür dua gönderdim. Eddie'yi yanımda tutmama izin verin, diye rica ettim. Elbette sonsuza dek değil, ama üçüncü babama bir süreliğine göz kulak olursanız minnettar olurum.

Soğuk bir bahar rüzgarı esmeye başlamıştı ve ceketimi koridordaki bankta bırakmıştım. Tam o an annem, elinde ceketle oradaydı. "Donacaksın," dedi ve kollarımı içine geçirmem için ceketi kaldırdı. Lucas'ın düştüğü yerin önünde duruyor olmalıyım. Şüphesiz ki orada başka bir nedenle bulunduğumu düşünmüştü. Kolumu omzuna attım ve üzgün olduğumu söyledim, çünkü gerçekten üzgündüm. Kimse kocasını o şekilde bulmak zorunda kalmamalıydı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Kimse onun ölümüne üzülmüş gibi görünmüyor."

Birbirimize bakmıyorduk, bu da işleri kolaylaştırdı. "Şey," dedim, "işlerin başka nasıl gelişebileceğini düşünmemek zor."

Başını salladı. "Ve ben öldükten sonra dördünüzün de benim hakkımda aynı şeyi söyleyip söylemeyeceğinizi merak etmemek elde değil. Annem öldü, bunu da listeden sildik."

Leda'nın trende söyledikleri aklıma geldi; kendi hayatının işleriyle meşgul olarak bizi yetenekli kılmıştı. Çeyrek dönüş yaptım ve onu kollarıma

aldım. "Sen bambaşka bir hikayesin," dedim ona, bunun doğru bile olabileceğini düşünerek. "Eğer bir gün ölürsen, dördümüz de senin için bir nehir oluşturup onu alıp götüreceğiz."

Annem bu düşünceye gülümsedi, sonra başını omzuma yasladı. Leda gelip içeri girme vaktinin geldiğini söyleyene kadar orada soğukta durduk.

OceanofPDF.com

DÜZELTİLMEMİŞ ELEKTRONİK KANIT—SATILIK DEĞİLDİR
Yayınları*HarperCollins*
.....

5

Eddie operaya ve tiyatroya gitti. Broadway'deki oyunları izledi, aynı zamanda Brooklyn'deki oyunları da izledi. Whitney, MoMA, Frick müzelerine üyeliği ve Tribeca Film Festivali için on iki biletlik bir paketi vardı. New York Tarih Derneği, Kurgu Merkezi, 92nd Street Y'de konferanslara katıldı ve Shambhala Meditasyon Merkezi'nde ara sıra dharma konuşmaları dinledi. Emekli olmasına rağmen, eski yazarlarını görmek için kitapçılara gitmeye devam etti. Dans etmeyi bıraktı.

Bazı etkinliklere onunla gittim, ya da Jonathan ve ben gittik, bazen de sadece Jonathan giderdi; Eddie'nin yıllardır üyesi olduğu Pazar günleri oynanan briç oyununda dördüncü oyuncu olarak yer almaktan mutluluk duyardı. Kocam ve üvey babam briç oynardı. Skip de briç oynardı ama Darien'in sorumluluklarından kaçamadığı için çoğu zaman son dakika iptal ederdi. Bazen Leda ve Steve, Eddie ile akşam yemeğinde buluşurlardı ve ben bunu ancak sonradan öğrenirdim. Yaz boyunca iki kez Steve ve Leda'nın oğlu Henry'yi Blue Note'a götürdü çünkü Henry caz müziğine ilgi duymaya başlamıştı. Eddie popüler bir adamdı ve ailemizin birkaç üyesi onun sosyal takvimini doldurmaya yetmezdi. Gelen davetleri kabul eder, biz de karşılık olarak davetler gönderirdik. Ama onu kemoterapiye ben götürürdüm. Bu konuda nettim.

"Tamam," dedi. "Gitme vakti geldi."

Yine Temmuz ayıydı, bu yüzden iptal etmem gereken hiçbir şey yoktu. Onu dairesinden aldım ve kapıcı Jonas bize bir taksi çağırdı. Eddie'nin artık bir bastonu vardı, gösterişli bir şey değil, Duane Reade'den alınan türden. Bastonu taksiye sokmak ve kapıyı kapatmak biraz zor oldu. "Üç ayaklı oldum artık," dedi.

"Bu, zamanın doğal ilerleyişidir."

Koluma dokunarak, "Bir düşün," dedi, "eğer beni yıllar önce o arabanın içinde donmaya terk etseydin, bunların hiçbiri olmazdı."

Gün sıcak ve güneşliydi ve ne kadar üşüdüğümüzü, ne kadar yalnız olduğumuzu hatırlamak neredeyse komik geliyordu. Kırk beş yıl sonra, FDR'de trafikte sıkışıp kalmıştık ve teknelerin Doğu Nehri'nde ilerleyişini izliyorduk.

Güneşli bekleme odası kalabalıktı. Bazı durumlarda kimin hasta, kimin sadece yolcu olduğunu anlamak zordu, ama bir de kemik yığınından yapılmış gibi görünen, tekerlekli sandalyelerinde saydam ve kel, klima soğuğuna karşı çorap şapkalarını iyice aşağıya çekmiş insanlar vardı. Aradan geçip iki boş koltuk bulduk.

“Onlara geldiğimizi söyler misin?” diye sordu Eddie ve sandalyesine oturdu. Taksiyle kaldırıma kadar, kaldırımdan karşıya, binaya, lobiye, asansöre, asansörden çıkışa, koridordan aşağıya, kapıdan dışarı; hepsi onu yormuştu. Kanvas çantasını taşıdım—kalın bir kitap, sarı bir not defteri, yarım tuzlu patates cipsi. Girişini imzalamak için gittim. Geri döndüğümde, başı arkasındaki cama yaslanmıştı.

"Uyuyamıyorum," dedi.

"İstersen yapabilirsin," dedim.

"Dr. Ocean, yorulmaya başlamadan önce ne kadar süre dayanabileceğimi tam olarak biliyor. Sonra da kendi iksiriyle yükselen beyaz kan hücreleri dalgasını geri püskürtüyor."

“Çok iyi,” dedim ve bu doğruydu. Ben de Dr. Ocean'a, bu yere, rutinimize bağlanmıştım. Eddie'nin hayatına bağlanmıştım.

"Onu seviyorum," dedi.

"Şanslı Doktor Ocean."

"Seni daha çok seviyorum," dedi.

"O zaman ne şanslıyım."

“Bana annenizden bahseder misiniz? Lucas için mantardan bir tabut almayı başardı mı?”

Tabut olayı elbette aylar önceydi. Eddie'ye hikâyenin ilk yarısını anlatmıştım, sonra devamını anlatmamıştım. "Yaptı! Kime rüşvet verdiğini bilmiyorum ama yaptı. Ona bunun mümkün olmayacağını söylediler ve ben bir baktım, adam kenevir bir sepet içinde toprağa veriliyordu."

Eddie başını salladı. "Her halkla ilişkiler uzmanının, yazarlarından en az birini gömme ayrıcalığına sahip olması gerekir."

“Yazarlar elbette evleniyorlar. Ah! Bir de evi sattı.”

"Bana bunu söyledi," dedi. "Ona ev hakkında sordum. Tabut hakkında soru sormanın bana düşmediğini düşündüm."

“Annemle mi konuştun?”

"Birbirimize notlar yazıyoruz, sürekli gidip geliyoruz. Bu, çok sayıda kırtasiye malzemesi olan insanlar için mesajlaşmaya benziyor."

"Bu çok nazik bir davranışınız," dedim.

“Annenle benim kalplerimizde birbirimizle ilgili küçük birer cam parçası var: onun hayal kırıklığı, benim utancım, onun pişmanlığı ve benim pişmanlığım. Bu, o parçayı yerinden sökmeye yardımcı oluyor. Bunca yıl sonra bile, hâlâ bir şeyleri yerinden sökebiliyorsunuz. Utanç ve pişmanlığı öbür dünyaya taşımak anlamsız.”

Onun mecazi anlamda konuştuğunu varsaydım ve bu yüzden, mecazi olarak, ona katıldım.

"Beni görmeye gelebileceğini söylüyor," dedi.

"Gerçekten mi?" Annem beni hiç ziyarete gelmedi.

Eddie, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, Lucas'ı ne sağlığı yerindeyken ne de durumu kötüleşirken terk edemediğini söyledi. "Şimdi bu esnekliğe sahip."

"Yani, Lucas olmasaydı bunca yıldır sizi ziyaret edecekti mi demek istiyorsunuz?"

Hayır. Bence biraz dışlanmış hissediyor hepsi bu. Eğer sen ve ben arkadaşsak, o da benimle arkadaş olmanın güzel olacağını düşünüyor. Sonuçta, annen bir zamanlar benim çok iyi bir arkadaşımdı.

Bu durumun beni rahatsız edip etmediğini anlamak için bir an içsel değerlendirme yaptım ve rahatsız etmediğini gördüm.

Beklemeye devam ettik. Kemoterapi planlanandan gerideydi. Biz geldiğimizde zaten burada olan, bizden çok daha hasta olan kişiler de bekliyorlardı.

Eddie gözlerini açtı, saatine baktı. "Geç kaldım," dedi.

"Bunlar."

Bana gülümsedi ve gözlerini tekrar kapattı. "Burada ne kadar süredir bulunduğumuzu resepsiyona söylemeyecek olmana minnettarım."

"Bir zamanlar, ilk kemoterapi randevumda, bana eşlik eden arkadaşım (adını söylememize gerek yok), bekletildiğimizde aklını kaçırdı. Masaya geri döndü ve kadına *tanıdığı birçok* insan olduğunu ve beni hemen görmeleri gerektiğini söyledi."

"Merak etmeyin," dedim. "Tanıdığım tek kişiler diğer İngilizce öğretmenleri. Kimsenin üzerinde etkimiz yok."

Eddie sessiz kaldı. "Bunu sana söylememeliydim."

"Ne? Hiçbir şey söylemedin ki."

Eddie başını salladı. "Teşekkür ederim. Önemli bir karar aldım," dedi.

"Bu da ne?"

"Artık asla kimseye kızmayacağım," dedi ve sonra uykuya daldı.

Adının çağrılmasına bir saat daha vardı. Onkoloji hastalarının bekleme odası, HGTV'nin açık olduğu diğer bazı bekleme odalarının aksine, her zaman sessizdi. Onkoloji bekleme odasında insanlar telefonla konuşma eğiliminde değildi. Enerjilerini, kalbin topladığı cam kırıklarını saymak için saklıyorlardı. Şimdi sessiz arabadaydık, hem hastalar hem de misafirleri. Eddie uyurken yanımda getirdiğim romanı okudum. Arada bir elimi bileğine koyuyordum çünkü yapabiliyordum.

Uyku ona çok iyi gelmişti. Sonunda buzlu cam bölmelerle dolu koridora geri götürüldüğümüzde, daha önce kaldığımız soldaki aynı odaya yerleştirildik. Bu tesadüf bizi çok sevindirdi—çok sevindirdi!—ama sadece umutsuz bir insan böyle bir şeyi umut verici bir işaret olarak görürdü. Eddie bastonu bana uzattı ve dişçi koltuğuna geri oturdu. "Jonathan'a haber ver, seni beklediğinden daha geç dışarıda tutacağım," dedi.

“Yapacağım.”

“Geçicilik üzerine okuyordum. Emekliliğin size kimsenin söylemediği yanı da bu zaten, istediğiniz kitabı okuyabiliyorsunuz.”

Bu seferki hemşire, önceki seferkinden farklıydı ama onu da hemen çok sevdik. Onkoloji hemşireleri hakkında genellemeler yapılabileceğini tahmin edebiliriz: iyi insanlar.

"Liman yok," dedi, adamın haritasına bakarak. "Eski usul."

"Çok sık gelmiyorum," dedi.

“Senin için iyi,” dedi. “Benim için de iyi. Becerilerimi taze tutuyorsun.” Gitti ve gümüş bir tepside paketlenmiş iğnesi ve şeffaf plastik poşetleriyle geri döndü. Eldivenli parmaklarıyla damarı istediği yere gelene kadar yuvarladı. “Batır ve biraz acıttı,” dedi.

Hep yüzümü çevirdim.

Hemşire gittikten sonra, "Peki ya geçicilik?" diye sordum.

"İşte hepsi bu!" dedi neşeyle. "Her şeyin bir sonu var, buna alışmanız gerekiyor. O zaman, bizim zamanımız geldiğinde, o belirsizlik ortamında sıkışıp kalmayız."

"Eddie, neyden bahsediyorsun?"

“ *Bardo* ,” dedi. “Biliyorsun. George Saunders'ın romanını okudun. Görünüşe göre ölüm kafa karıştırıcı olabiliyor ve ölen kişi için de zor oluyor.” Değişimi kimse sevmediği ve bildiğimiz tek şey hayat olduğu için öldüklerini kabullenmek zorundayız. Bardo, bir yer olmalı. Bu bir geçiş süreci, ama eğer ölümünüzü kabul etmezseniz, orada sıkışıp kalırsınız, bu da Penn İstasyonu'nda mahsur kalmaya benzer. sonsuza dek.”

Böyle bir yok oluşu düşünmek bile aklımı başımdan alsın. "Ölseydin bilirdin herhalde," dedim ama gerçek şu ki, bunu hiçbir zaman düşünmemiştim.

Eddie başını salladı. “Leylak rengi yatakta yatan Lucas'ı düşünün. Öldüğünü kabullendiğini düşünüyor musunuz? 1985'te Pozitiflik serisinin sona erdiğini hâlâ kabullenmemiş olan Lucas? Doksan yaşında, değişimi sevmediği için birinci katta yatak odası olmayan beş bin metrekarelik evini satmayı reddeden Lucas? Ya ruhu hâlâ bir yerlerde çimenlerin arasında, annenize gelip onu alması için bağırıyorsa?”

"O zaman evi satması iyi olmuş." Gerçi bu, potansiyel alıcılara açıklanması gereken türden bir şey değildi muhtemelen.

"Ölen kişiyle hemen sonra konuşmanız gerekiyor. Birkaç gün boyunca onunla konuşun, ona öldüğünü söyleyip durun. Ona her şeyin yolunda olduğunu, bu hayatın bittiğini ve artık gitmesi gerektiğini söyleyin."

"Nereye gidecekti ki?"

Eddie kararlı bir şekilde, "İleriye," dedi. "Bu bir süreç."

"Lucas'ın hâlâ leylak rengi yatakta olduğunu kabullenmeden önce kabul etmem gereken birçok başka şey var."

“Tabii, tabii, ama bu kemoterapi,” dedi Eddie. “Bu konuşmanın hatırına, bunun doğru olduğunu ve sistemin böyle işlediğini varsayalım: Değişim

varoluşun hiç bitmeyen motoru olmasına rağmen kimse değişmek istemiyor. Hayata bağlıyız, bu yüzden öleceğimizi bilsek bile hayatta kalmak istiyoruz. Beni anlıyor musun?"

"Hem öyleyim hem değilim," dedim. İşlerin nereye gittiğini beğenmedim.

"Dolayısıyla, bağlanmamayı ve geçiciliği kabullenmeyi uygulayarak daha mutlu bir hayat yaşayabilir ve daha kolay bir ölüm geçirebiliriz."

"Bunu bana bir sebeple mi söylüyorsun?"

Eddie başını salladı. "Zamanı geldiğinde, bana öldüğümü söyleyeceğine söz vermeni istiyorum. Belki Leda'dan da bunu yapmasını isteyebilirsin. Ve Henry'den de bunu yapmasını iste. Birine öldüğünü söylemekten mutluluk duyacak bir çocuk var."

"Peki ya Jonathan?"

Rol için Jonathan'ı düşündü. "Kocanıza çok düşkünüm ama onun beni aptal sanmasını istemiyorum."

"Ya öldükten sonra sana öldüğünü söylediğim için beni aptal sanırsa?"

"Bunu evde herkesin içinde söyleyip duracağınız bir şey değil. Aslında, bence her şeyi kafanızda, bir dua gibi yapabilirsiniz. Bana şöyle dua edebilirsiniz: Eddie, artık öldün. Bana güven. İyileşeceksin."

O anda içimi büyük bir hüzün kapladı; pencereden geçen bir karakuş gibi değil, daha çok büyük, derimsi kanatları ışığı engelleyen bir pterodaktil gibiydi. "Doktor Ocean sana bir şey mi söyledi?"

"Bu *benim* ölümümle ilgili değil," dedi. "Şey, hem öyle hem değil. Daha çok genel olarak ölümle ilgili. Bunu kendi ölümünüz olarak da düşünebilirsiniz. Bir kere "Ölümle barışık olursak, hayatımızı daha iyi yaşarız."

"Ne okuyorsunuz?"

" *Tibet Ölüler Kitabı* "

"Tibetli gibi ölmek istemek kültürel gasp sayılır mı?"

Eddie bana sert bir şekilde baktı. "İşimi iyi yapmak istiyorum," dedi. "Geçiş sürecimin huzurlu olmasını istiyorum. Sizden yardım istiyorum."

"Skip ve Polly'den sana öldüğünü söylemelerini mi isteyeceksin?"

Eddie beni görmezden geldi. "Şu an yapacağımız şey bu, antrenman yapacağız. Lucas Ekker'e öldüğünü ve yoluna devam etmesi gerektiğini söyleyeceğiz."

"Ama ilk birkaç günde olması gerektiğini söylemiştiniz ve o zaten aylardır ölü. Mantarlar onu çoktan bitirdi."

“Bu onun bedeniyle değil, ruhuyla ilgili. Diyelim ki ruhu bardo'da sıkışıp kalmış. Geç kalsak bile ona zarar vermeyeceğiz. Ve eğer geç kalmazsak ve hâlâ rehberliğe ihtiyacı varsa, paha biçilmez bir hizmet sunmuş olacağız. Sanırım kimse onun ruhunun geçişini kontrol etmemiştir.”

"Ya orada değilse?"

“O zaman burada oturarak geçirebileceğimiz on dakikamızı boşa harcamış oluyoruz. Ne fark eder ki?”

“Pekala,” dedim ama hâlâ şüphelerim vardı. “Bunu sesli mi yapacağız?”

Başını salladı ve gözlerini kapattı. "Hayır, hadi, başla." Ve olay orada bitti. O zaten Lucas'ı düşünüyordu.

Eddie iki hafta önce, Jonathan ve benim Wellfleet'te bir ev kiraladığımız hafta, bir Budizm seminerine gitmişti. Eddie'yi bizimle plaja gelmeye davet etmiştik ama hayır demişti. Konuşmacı, dinlemek için heyecanlandığı, kitaplarını okuduğu biriydi. Şimdi kim olduğunu hatırlayamıyordum. Eddie'ye devasa kemoterapi koltuğunda, gümüş bir direkten başının üzerinde asılı duran, yavaşça çöken plastik torbaya ve ince bir tüpün antekübital damarından vücuduna zehri getirdiği yere baktım. "İşini yap," diye dua ettim zehre. "Zorlukların üstesinden gel," diye dua ettim Eddie'ye. Ve sonra, istendiği için, kendi hayal gücümde annemin üçüncü kocasını bulmak için ilerledim. Onu görmemem gerektiğini düşünüyordum, ama gördüm. Nisan ayının sonlarında, öldüğü o sabah Winchester evinin arka bahçesine gittim. Annem uyuyordu ve onu bu kadar uzun süre neyin geciktirdiğini görmek için dışarı çıkan bendim.

Lucas çimenlerin üzerindeydi, uzun bacaklarının ikisi de rahatsız edici açılarla hafifçe bükülmüştü, mavi chambray gömleği ve kumaş ceketi sol tarafında, yani yattığı tarafta, çiğle ıslanmıştı. Gözleri kapalı, ağzı açıktı ve beyaz saçları—Lucas'ın gerçekten güzel saçları vardı—leylak yatağının kenarındaki siyah toprağa yayılmıştı. Ne beklediğimi bilmiyordum. Onunla bardo'da buluşacağımı sanıyordum, ama bardo hakkında ya da onun ruhu hakkında ne biliyordum ki? Bu adamı bu bedende tanıyordum. Bu avluyu tanıyordum. Elde ettiğim buydu.

Yanına uzandım. Tabii ki bu benim hayal gücümdü, bu yüzden çimenlerin ıslak olması önemli değildi. Hayatım boyunca ondan uzak durmuş, normal kabul edilebilecek mesafeden altı santim, on iki santim daha geride kalmıştım. Bir çocuğun sessiz protestosu olarak başlayan şey, hayatımızın geri kalanında aramızda kalan bir mesafeye dönüşmüştü. Bana

asla bir tehlike oluşturmamıştı. Sadece değişime katlanamıyordum. Şimdi tenine, burnuna, beyaz ve dikkat çekici derecede uzun kirpiklerine baktım. Elimi omzuna koydum. "Öldün," dedim ona. "İyi bir ölüm yaşadın, ani bir ölüm ama iyiydi. Herkes iyi. Artık buralarda takılmayı bırakmalısın. Annem iyi. Evi sattı. Yeni insanlar senin gitmeni istiyor. Hepimizin gitmeni istiyoruz." Omzunu sıktım. "Hoşça kal, Lucas."

O zaman Buddy'nin bir yere sıkışıp kalmış olup olmadığını merak ettim, ama sanmıyorum. Buddy hayatını seviyordu, ama bittiğini biliyordu.

Gözlerimi açtığımda Eddie beni izliyordu. "Nasıl geçti?" diye sordu.

“Gayet iyi. Beklediğim gibi değildi. Ya sen?”

“Onu tanımıyordum tabii ki. Lucas'ı en son gördüğümde hala Houghton'daydım, yani o zamanlar gençti. Ama ona onu düşündüğümüzü ve gitmesi gerektiğini söyledim.”

“Peki ya Mary Carter?”

"Mary Carter'ı aklına getiren neydi?" diye sordu Eddie.

“Ölüm bana Mary Carter'ı hatırlatıyor. Sizce o da bardo'da mı sıkışıp kalmıştı? Başına gelen bu muydu?”

Bir dakika düşündü. "Seni tanıdığını sürekli unutuyorum."

"Onu tanımıyordum."

“Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, *onu* tanıyordunuz. Ama cevap hayır. Bu tamamen başka bir durumdu. Mary ölmemişti.”

Bu sabah evden getirdiğim kiraz dolu poşeti çıkardım. Her zaman küçük bir sürpriz olmalı. "Ama onu ziyaret edenlerin hepsi ölmüştü. Belki de mahsur kalmışlardı."

Eddie bir avuç kiraz aldı ve ben de ona çekirdekleri ve sapları için bir kağıt bardak uzattım. "Sanırım ölmek üzereydi," dedi. "Ölümle yaşam arasındaki o boşluktaydı, senden önce ölenleri görebiliyorsun. Sanırım bu da bir tür bardo. Sormam gerek. Annem ölmek üzereyken kız kardeşinin onu görmeye geldiğini hatırlıyorum. Annem, kız kardeşinin yatağının kenarına oturup ayak bileğine dokunduğunu söyledi. 'Herkes seni bekliyor, Rosalie,' dermiş."

"Öyleyse belki de aynı şeydir. Herkesin kendisine öldüğünü söyleyecek birine ihtiyacı vardır."

"Sanırım doğru," dedi Eddie.

“Yani Mary Carter’ın adamları oraya çok erken varmış. Ya da belki de ölmek üzereydi, ama sonra at geri gelip onu kurtardı.”

Eddie, "Bu hikayeyi sana *dokuz* yaşındayken anlatmıştım," dedi.

"Ayrıntılar üzerinde hala çalışıyorum."

Eddie iç çekti. "Biliyorum. Ben de bunu düşünüyorum."

Geç başlayan her şey, geç bitiyordu. Sonunda çantalar boşaldığında ve hemşire hortumu çıkarıp Eddie'nin kolunun kıvrımına pamuk topu yapıştırdığında, bekleme salonundan dışarı çıktık ve resepsiyonistin bile gitmiş olduğunu gördük. Asansörlerin önünde Eddie bir eliyle kolumu, diğer eliyle de bastonunu tutuyordu. Ben de omuzumda, içinde not defteri ve *Tibet Ölüler Kitabı* olan çantasını taşıyordum.

"Beni bir taksiye bindirin," dedi ve esnedi. "Tam şehir merkezine kadar gidip sonra trene binmek için geri dönmeyeceksiniz."

Onu kendime doğru çektim. "Bugün böyle bitiyor, evin önündeki kaldırımda. Hoşça kal Eddie! Eve dönüş yolunda iyi şanslar."

Asansördeki bir kadın ikimize baktı. Eddie'ye, "Sizi bırakmıyor," dedi.

"Hiç şansı yok," dedim.

"İyileşeceğim," dedi.

“Eğer benim istediğim gibi olsaydı, benimle eve gelirdin,” dedim. “Ve eğer benimle eve gelmek istemezsen, ben seninle eve gelirdim. En azından bir gece senin kanepende uyurdum.” Eddie'nin güzel bir kanepesi vardı.

"Kanepede uyumayacaksın," dedi.

"Öyleyse yapabileceğim en az şey seni eve götürmek."

"Avukat olmalıydın," dedi Eddie.

Asansördeki kadın, "Onun söylediklerini yapın," dedi. "Böyle daha kolay olur."

Ve böylece Eddie ile birlikte, kitap, çanta ve bastonumuzla şehir merkezine geri döndük. Kapıcı Jonas bizi içeri aldı. "Yoğun bir gün müydü, Bay Triplett?" diye sordu. Eddie birdenbire o kadar yorgun görünüyordu ki.

"Uzun bir gündü," dedi Bay Triplett.

“Ama Daphne sana bakıyor.” Jonas iri yapılı bir adamdı, muhtemelen benim yaşımdaki biriydi. Beyaz kısa kollu bir gömlek, siyah kravat ve şapka giymişti.

Eddie, "Daphne her zaman bana göz kulak oluyor," dedi.

"Onu yukarı çıkaracağım," dedim Jonas'a.

Jonas, Eddie'ye "Yanında biri var," dedi.

Eddie lobide etrafına bakındı, ama orada sadece bir kadın vardı, postalarını inceliyordu ve tasmanın ucunda bir çeşit köpek yavrusu

bekliyordu.

Kapıcı sessizce, "Üst katta," dedi.

Altıncı kata çıkarken asansörün arka duvarına yaslandık. Ziyarete gelmiş olabilecek bir sürü insan vardı, ama muhtemelen sadece birinin anahtarı vardı. Jonas'ın el sallamasını bildiği, benden başka sadece bir kişi vardı. Koridordan aşağı indiğimizde kapı açıktı ya da Skip kapıyı açmıştı—tam olarak söylemek zordu.

Salon, yerden tavana kadar kitaplıklarla doluydu. Eddie'nin dairesinde olduğum her zaman okumayı planladığım tüm kitapları düşünürdüm, ama şimdi bunu düşünmüyordum.

"Öldüğünü sanıyordum," dedi Skip ve Eddie doğruca ona doğru yürüdü, tıpkı bir ağaca yaslanır gibi ona yaslandı.

"Her şey gecikti," dedi Eddie.

“Aramış olabilirsin,” dedi Skip. Çoraplarıyla duruyordu. Loş ışıkta çok daha az tehditkar görünüyordu. Acaba kestirmiş miydi diye düşündüm.

“Belki de yapardım, ama senin geleceğini bilmiyordum.”

"Sürpriz buydu," dedi Skip. "Akşam yemeğini ben getirdim."

Eddie'nin gözleri kapalı kaldı. "Ne büyük bir sürpriz? Polly burada mı?"

“Mae-Mae’de. Sana bakmaya geleceğimi söyledim.” Skip elini Eddie’nin ensesine koydu. “Kendine bir baston almışsın.”

Eddie, yüzü hâlâ Skip'in göğsüne yaslanmış halde, "Ben kullanmıyorum," dedi.

"Ben gidiyorum," dedim.

Skip başını salladı. Sanırım bunu içtenlikle yaptı. "Gitme. Dim sum'ımız var," dedi. "Bol miktarda."

Acaba o da Polly gibi yiyecek alıyor muydu diye merak ettim. Bronxville'e geri dönmem gerektiğini söyledim. Jonathan da akşam yemeğiyle bekliyordu.

"Jonathan," dedi Skip. "Onu severdim." Çok uzun zaman önce yaşadığımız felaketle sonuçlanan brunch'ı hatırlıyordu.

Eddie'nin elinden bastonu çektim. Bıraktı. "Biraz dinlen, tamam mı?"

Eddie, Skip'e, "Hayatımı kurtarmaya devam ediyor," dedi. "Bu ilk karşılaşmamız değil."

"İyi biri," dedi Skip ve sonra Eddie'nin başının üzerinden bana baktı ve "*Tamam mı?" diye fısıldadı.*

Başımı salladım. Eddie'nin başının yanından öptüm. Bu sırada Skip de başımı sevgiyle okşadı. Birinin başka bir insanın ilişkisi hakkında ne kadar bilgi sahibi olabileceğini merak ettim. Odanın ortasında, bir çift destek kirişi gibi birbirlerine yaslanmış, biri oturmaya bile gücü yetmeyen bu iki adama bakarken, cevabın hiçbir şey olmadığını fark ettim. Hiçbir şey bilmiyordum.

Asansörle aşağı inmeyi, lobiden geçmeyi ve sokağa çıkmayı başardım, sonra da kocamı aradım. "Evde misin?"

“Elbette evdeyim. Sen neredesin?”

“Her şey gecikti,” dedim ve sonra ağlamaktan korktuğum için susmak zorunda kaldım. Eddie’nin binasına yaslandım, tıpkı Eddie’nin Skip’e yaslandığı gibi.

“Daphne? Neredesin?”

“Eddie’yi eve yeni getirdim. İstasyona doğru yoldayım. Geç kaldığımı söylemek istedim.”

"Gelip seni almamı ister misin?"

“Hayır,” dedim, ama dürüst olmak gerekirse, kendi hayatıma geri dönmek için izlemem gereken tüm adımları hatırlayabileceğimden emin değildim.

"Yürüyerek mi geliyorsunuz?"

"Henüz değil," dedim.

"Pekala, şehir merkezine doğru ilerleyin."

Yönümü bulmak için sokak tabelalarına baktım. "Şehir yukarısı," dedim.

“Taksi görene kadar yürüyeceğiz, sonra taksiye binip Grand Central'a gideceksin. Ya da olduğun yerde kalabilirsin, ben de sana araba çağırırım.”

“Hayır, bu iyi. Yürümek istiyorum.” Havanın ne kadar sıcak olduğunu nasıl fark etmemiştim? Gün zaten sıcaktı, ama şimdi kaldırım ve binalar gün boyunca emdikleri ısıyı dışarıya veriyordu. En azından telefonum yüzüme serin geliyordu, çünkü gün boyunca karanlık çantamın içindeydi.

Jonathan, "Candy'yi tedaviye götürdüğüm zamanlarda..." dedi.

Sözünü kestim. "Aynı şey değil."

“Neden aynı şey olmasın?”

"Çünkü gençti ve ölmek üzereydi, sizin de iki çocuğunuz vardı ve o sizin hayatınızın merkeziydi."

Beni görmezden geldi. “Onun randevusunu sabahın ilk saatlerine ayarlamalarını sağlardım, çünkü o zaman benim için daha kolay olurdu. Kızları okula götürür, ben de onu hastaneye getirirdim. Kemoterapiye

onunla birlikte giderdim, tedaviye başlarlardı ve sonra ona bir dakika yukarı çıkmam gerektiğini söylerdim. Birinin toplantıya geleceğini veya geri aramam gereken bir telefon görüşmesi olduğunu söylerdim. Hemen döneceğimi söylerdim. Yürüyor musun?"

"Jonathan, bunu yapma."

"Yürüyerek mi geliyorsunuz?"

"Benim."

"Candy her zaman 'Tamam, git' derdi. Ben de ona hemen döneceğimi söylerdim ve sonra ofisime gelen herkesle konuşurdum. Konuşacak insan arardım ki tekrar aşağıya inip onunla oturmak zorunda kalmayayım."

"Elinden gelenin en iyisini yaptın."

"Hayır, yapmadım," dedi. "Yakın bile değildi. Ve işin en kötüsü, kız kardeşleri, annesi veya arkadaşları onunla birlikte orada olabilirdi. Hepsi gitmek istedi, ama ben hayır dedim çünkü onu kemoterapiye götüren bendim. Bunu herkes biliyordu. Onu oraya götürdüm ve sonra onu yalnız bıraktım."

"Eğer amacınız beni daha iyi hissettirmekse, başarılı olamıyorsunuz."

Jonathan, "Sevdiğiniz biri acı çekerken onun yanında olmak zor," dedi. "Şimdi bunu yapabileceğimi düşünüyorum. Sizin için de yapabileceğimi düşünüyorum, ama Candy ölürken çok korkmuştum."

"Biliyorum."

"Biliyorsun işte," dedi Jonathan. "Ben de bunu söylüyorum. Eddie hasta ve sen onun yanındasın. Tıpkı Buddy için orada olduğun gibi."

"Bekleyin, bir taksi var."

"Tamam," dedi. "Taksiye bin. Trene bindiğinde bana haber ver."

Ona en aceleci sesimle onu sevdiğimi söyledim ve telefonu kapattım. Jonathan'ı seviyordum, ama onun Candy'ye karşı yaptığı hataları düşünmek istemiyordum, tıpkı Skip'in Eddie'ye karşı yaptığı hataları düşünmek istemediğim gibi. Tek istediğim, bu sıcak ve isimsiz kaldırımda hiçbir şey düşünmeyen bir kişi olmaktı. Belki de Whistler hariç. Herkesin beklentilerini aşan Whistler.

OceanofPDF.com

DÜZELTİLMEMİŞ ELEKTRONİK KANIT—SATILIK DEĞİLDİR
Yayınları*HarperCollins*
.....

İnterstisyel

(18 ve 19 Ocak 1980, Cuma ve Cumartesi. Winchester, Massachusetts.)

Eddie'nin saatinin kolları karanlıkta parlıyordu, her yeri saran karanlığa karşı iki yeşil ışık çubuğu gibiydi. Timex. Darbelere dayanıklı ve tıkır tıkır çalışmaya devam eden bir saat. Abigail ona doğum günü hediyesi olarak almıştı ve Eddie beğenmişti. Kasası sağlamdı ve uçağa binmeye karar vermesi durumunda Greenwich Ortalama Saati'ni takip etmek için dış tarafında bir sayı halkası vardı. "Sana Timex mı aldı?" demişti Skip, en son birlikte olduklarında Eddie'ye, elinde Timex ile. Yolculuk masraflarını bölüşmüşler, ikisi de akşam yemeği için evde olmak üzere New London'a trenle gitmişti. Eddie saati komodinin üzerine koymuştu. Bu son muydu? Bu durumdan sağ çıkarsa Skip'le ilişkisini bitireceği anlamına gelmiyordu. İşlerin yolunda gitmeme ihtimali olduğunu kastediyordu. Kışın ortasında, gece yarısı yıldızları görmek için bir ahududu çiftliğine arabayla gitmenin kendi ölümüyle sonuçlanabileceğini kastediyordu. Daphne'nin ölebileceğini hiç düşünmemişti. Hayal gücü bunu kavrayacak kadar geniş değildi. O

bir çıkış yolu bulacaktı, ama o paramparça olmuş, sıkışmış ve muhtemelen donuyordu. Bu düşünce gözlerini yakıyordu, ki bu saçmaydı. Yapması gereken son şey kendi ölümüne ağlamaktı. Kaçırılmış potansiyeli. Yaşanmamış hayalleri. Eğer oradan kurtulurlarsa ve hâlâ şanslarını lehlerine görüyorsa, Skip'le ilişkisini tamamen bitirmeli, Abigail'e, Leda'ya ve göğsüne yaslanmış, gümüş uzay battaniyesinin altında kıvrılmış bu hayal çocuğuna kendini adamalıydı. Arada bir de birkaç kişiyle birlikte olacaktı. Bundan iyi bir şey çıkmazdı. Ve bir roman yazacaktı. Harika bir roman. Otuz iki yaşında kim böyle bir şans yakalayabilir ki? Robert Frost'un "Yabani Üzümler" şiirini düşündü: " *Ve şimdi yaşadığım hayat fazladan bir hayat / İstediğim gibi, istediğim kişiye harcayabilirim."*

Ama eğer hayatını dilediği kişilerle geçirebiliyorsa, onu erkeklerle geçirmek onu daha çok memnun etmez miydi? Hayatta kalmak sonunda eşcinsel olmasına izin verebilirdi çünkü o *her zaman* eşcinseldi. Neden Abigail ile evliydi? Neden Skip'i beklemişti? İkinci bir şans, sonunda, tam anlamıyla, Abigail, kendisine verilen hayatı yaşamak yerine, başkasının beklentilerine uymak için kendini bükmeyi mi hak ediyordu? Sunabileceği yarı ömür buydu. Ve Skip, Polly'yi hak ediyordu. Doğru duydun, diye düşündü Eddie.

Hayatını her ihtimali değerlendirmeye çalışarak geçirmek yerine, bir seçim yapması, ya o yolu ya da diğerini seçmesi gerekiyordu. Sorun buydu.

Hayır, sorun bu değildi. Sorun arabanın içindeki sıcaklıktı. Hem su geçirmez (pek işe yaramadı) hem de darbeye dayanıklı (hala çalışıyor) olan saatin arabanın içindeki sıcaklığı göstermesini isterdi, ya da belki de bilmek istemezdi. Bir şey kesindi: eğer hayatta kalırlarsa, bunun için Buddy Zabriskie'ye teşekkür edeceklerdi. Uzay battaniyesi onların kurtuluşuydu.

Buddy Zabriskie, aman Tanrım, işte gerçek bir adamdı. Eddie, Buddy'nin teknesinde balık dolu ağları çektiğini hayal etti. Kendine "Bunu bırak" dedi. Daphne'nin eldivenli elleri kollarının altındaydı. Eddie'nin elleri (aptal olduğu için eldiven veya şapka yoktu) Daphne'nin kürkünün yumuşak dokusuna gömülmüştü. Daphne ufak tefek bir şeydi ama yine de ısı üretiyordu.

"Eddie?" Sesi gümüş rengi battaniyenin altından yumuşak bir şekilde çıktı, sanki onu uyandırmaktan korkuyordu.

"Uyanık," dedi.

"Tuvalete gitmem gerek."

Tesadüfen, Eddie'nin Skip ve Buddy'yi düşündükten ve istasyon vagonunda donarak ölmekten sonra aklından geçen diğer şey de buydu. "Ben de."

"Gerçekten mi?"

Söylemediği, ama aklından geçen şuydu: Eğer doğanın isteğine boyun eğip altlarına işeselerdi, cinsel organları yirmi dakika içinde donup kalacaktı. "Boş kola bardağını bulun."

Daha önce hiç uyumamış olan Daphne, bir göreve hazırdı ve tıka basa dolu mesanesini boşaltmaya da hazırdı.

"Dikkatli ol," dedi, kadının kıpırdandığını hissettiğinde. "Ayak bileğimi oynatmaktan korkuyorum." Bunu böyle söylemesi ne kadar komik, tam olarak doğru, tam olarak düşündüğü şeydi. Ayak bileğinde sürekli bir zonklama vardı, ama o zonklamanın altında gerçekten korkunç bir acı olduğunu biliyordu.

Daphne, sırtını sürücü tarafındaki kapıya yaslamış, bacaklarını Eddie'nin kucağına atmış, başını Eddie'nin göğsüne koymuş, gümüş battaniyeyle tamamen örtünmüş halde yatıyordu. Chevrolet'yi, kız kardeşiyle paylaştığı yatak odası gibi biliyordu. Buzsuz olan ekstra bardağın nerede olduğunu biliyordu. Eddie'nin bacağını sallamadan nasıl ayağa kalkacağını biliyordu. Bedensel benliğinden sıyrılmış ve artık hiçbir şeyi rahatsız etmeyen bir kelebek olmakta özgürdü. Görmek için enerjisini boşa harcamamak için gözlerini kapattı. Göremiyordu, buna ihtiyacı yoktu. Elini bardağın etrafına koydu. "Aldım."

“Tamam, aferin. Şimdi arka koltuğa geç ve çişini yap.”

" *Bardakta* mı?"

“Bu daha önce de yapıldı.”

Daphne bunu düşündü. Zihninde mantığı çözmeye çalıştı. "Peki ya tuvalet kağıdı?"

"Peçeteler," dedi.

Tavuktan kalan peçetelerin nerede olduğunu biliyordu. Hatta tavuğun nerede olduğunu da biliyordu, ancak ne kendisi ne de Eddie

onunla hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu.

Daphne, çok dikkatli bir şekilde arka koltuğa oturdu ve çömelmek için en sağlam yerin sol arka koltuk penceresi olduğunu fark ederek, bir eliyle lacivert taytını aşağı çekti, diğer eliyle de bardağı yerleştirdi. "Bir şey söyle," dedi. Artık hazır olduğuna göre, kendini zor tutabiliyordu.

" *Bizler yolunu kaybetmiş zavallı küçük kuzularız.* " Eddie bunu sanki bir Broadway seçmelerinde konuşuyormuş gibi haykırdı ve kadın güldü.

Şarkının nakaratını hep birlikte söylediler: " *Baa, baa, baa.* "

“ *Bizler yoldan sapmış küçük kara koyunlarız…* ”

Yine melediler. Tavukçu, büyük boy tavuk parçalarıyla birlikte iki içecek alındığında standart uygulama olarak içeceklerini ekstra büyük boya çevirmişti ve neyse ki öyleydi çünkü Daphne neredeyse bütün bardağı içmek zorundaydı. "Vay canına," dedi, çorabını yukarı çekerken.

"Bitti mi?"

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi bardağı boşaltıp bana vermen gerekiyor. O kısım sana kalmış. Sadece çabuk ol."

Daphne dolu bardağı ayaklarının dibine koydu, sonra iki elini de kaldırdı. Kolu tutacak kadar uzun boylu değildi, bu yüzden durumu değerlendirmek için durdu. Daha uzun boylu olması gerekiyordu. Koltukların arasındaki kol dayanağını çekti ve yukarı tırmandı, ardından başının hemen üstündeki sağ arka camın kolunu buldu. Sonra çevirmeye başladı.

Eddie, "Bana neler olup bittiğini anlat," dedi.

İçeriye daha da soğuk hava dolunca arabanın içindeki hava değişti.

"Buldum!" dedi Daphne. Ağaçların kokusunu alabiliyordu.

"Şimdi ne olacak?"

“Şimdi bardağı aldım. Şimdi kolçakta oturuyorum.” Ve sonra—pat!—Daphne’nin kanlı kafası arabadan dışarı fırladı. Çenesini yukarı kaldırdı ve siyah dalların çapraz çizgilerinin ötesindeki yıldızları gördü. Ah, muhteşem ve görkemli gece! Hiçbir şey bundan daha güzel olmamıştı. Elleri titriyordu, bu yüzden idrarını arabanın

tavanının ötesine, ulaşabildiği kadar uzağa döktü. Son anda bardağı tutmayı hatırladı. Heyecanından neredeyse düşürmüştü.

Kadın geri çekildi ve bardağı ve birkaç peçeteyi Eddie'ye uzattı. Eddie'nin parmakları neredeyse donmuştu, fermuarını açacak gücü yoktu.

Seçiminde hiç şüphe yoktu. Daphne coşkuyla, “ *Bugün dünyayı Chevrolet’inizle görün* ,” diye şarkı söyledi. “ *Amerika sizi çağırıyor. Chevrolet’inizle Amerika’yı gezin. Amerika, en büyük ülkedir.* ” Bu, kızların en sevdiği şarkıydı – nedenini kimse bilmiyordu. Her sabah okula gitmek için arabaya bindiklerinde bu şarkıyı söylerlerdi.

"Bir kıta daha," diye seslendi Eddie.

Elbette bunu biliyordu, son cümle ise *"Hayat bir Chevrolet'te daha eksiksizdir* ." şeklindeydi.

Eddie o kadar çok güldü ki, hiçbir şey dökülmediği için şanslıydı. Gülmesi bitince, kadın bardağı aldı. Cesurca davrandı ve ikisi de şaka yapmadı. Geceleyin tekrar dışarı çıktı ve bardağı boşalttı.

Eddie, yanındaki yerine tekrar yerleştikten sonra, "Kendimi tamamen yeni bir insan gibi hissediyorum," dedi.

"Ben de," dedi Daphne.

Eddie, "Keşke burada olmasaydın," dedi. "Keşke evde olsaydın, ama evde değilsin ve buradasın, bu yüzden seninle birlikte bir araba kazası geçirmekten daha çok istediğim başka kimse yok diyebilirim."

"Ben de," dedi Daphne.

Eddie gümüş renkli battaniyeyi tekrar başlarının üzerine çekti. "Şimdi biraz uyumaya çalışmalıyız."

"İyi geceler, Eddie," dedi.

"İyi geceler, Ördek," dedi Eddie.

Bu sefer Daphne uyuyakaldı ama Eddie uyuyamadı çünkü artık bu hikayenin tek bir şekilde sonuçlanacağını anlamıştı. Sabah Daphne tek başına pencereden dışarı çıkıp onları kurtarmaya çalışmak zorunda kalacaktı.

Şafak sökerken uyanmışlardı. Sanki Zabriskies'lerin balıklarını sakladığı iskeledeki devasa dondurucu sandığının içindeymiş gibiydiler. Balıklar plastik ambalajlara sarılıp beton levhalar halinde dondurulmuştu.

"Daphne mi?" dedi Eddie.

"Tam burada," dedi ve titredi.

"Kar yağdı."

Eddie'nin pencereden dışarı bakarak neyin farklı olduğunu anlaması birkaç dakika sürmüştü. Savunmasında, ışığın loş olduğunu ve dünden beri hiçbir şey görmediğini, beyninin kafatasının içinde buz kesildiğini söylemeliydi. Neden pencerelerden dışarıyı göremiyordu? O tüylü şey de neydi?

Daphne gümüş renkli battaniyeyi aşağı çekti, etrafına bakındı. "Aman Tanrım," dedi.

Bir santim mi kar yağmıştı? Bir ayak mı? Şimdi mi kar yağıyordu? Varoluşlarının iglosunun içinden hiçbir şey bilinemezdi.

“Yine tuvalete gidiyorum,” dedi Daphne. Artık nasıl yapacağını biliyordu, bu yüzden oturup düşünmesine gerek yoktu. Dikkatlice kalktı. Bacaklarından biri garip bir açıda durmuş ve uyuşmuştu. Ayak parmaklarını kıpırdatarak bacağının tekrar canlandığını hissetti, sonra kendini arka koltuğa attı.

"Lütfen şarkı söyleyin," dedi.

Eddie'nin enerjisi artık daha azdı. " *Kuzular, kuzular, kuzular, kuzular, zavallı ve kayıp, kolayca savrulmuş, uzaklaşmış, yoldan sapmış.* "

" *Baa, baa, baa.* "

Çoraplarını yukarı çekti, cam koluna uzandı, kolu çevirdi ve ardından biriken kar yığını doğrudan başına düştü; kar ensesinden aşağı, kazağının önünden aşağı aktı. Köpek gibi titredi.

"Dikkatli ol!" dedi Eddie. Bacağındaki titreşimi hissedebiliyordu.

"Özür dilerim. Beni şaşırttı."

“Ne kadar var?”

Daphne idrar kabını almak için geri döndü, sonra tekrar kolçak üzerine çıktı ve başını karlı sabaha doğru uzattı. Önce idrarını yaptı.

"Bardağı bana ver," dedi Eddie. "Ben meşgulken sen de hava durumunu anlatabilirsin."

Bardağı ona getirdi, sonra yukarı çıktı ve kendini soğuk kış harikalar diyarına bıraktı. "Çok kar var." Her yer karla kaplıydı. Karlar etrafa savrulmuş ve ağaçların kenarlarına yapışmıştı.

"Altı inçten fazla mı?"

"Belki?" Nasıl anlayacağını bilemiyordu.

"Şu anda kar yağıyor mu?"

“Evet.” Büyük, kalın kar taneleri bereye doğru uçuşuyordu. Yüzündeki kesiği hatırladı. Yüzü kaskatı kesilmiş gibiydi.

“Bir şey görebiliyor musunuz?”

“Ağaçlar.”

"Ev var mı?"

"Bir yerlerde," dedi Daphne. "Görebildiğim hiçbir şey yok."

"Tepenin dibine mi yoksa tepesine mi yaklaştığımızı söyleyebilir misin?" Eddie bu soruyu dikkatlice sormaya çalıştı, çünkü sormak istediği şey arabanın ne kadar sağlam bir şekilde yere sabitlendiği ve daha fazla düşme ihtimallerinin olup olmadığıydı.

Daphne ellerini pencere çerçevesinin iki yanına koyarak kendini daha da yukarı çekti ve etrafa baktı.

Eddie, orada sallanan kadını izlerken, "Aman Tanrım," dedi. "Dikkatli ol." Oturduğu yerden, kadın ağırlıksız, kemiksiz görünüyordu; sonsuz esnek bedeni duman gibi pencereden yükseliyordu. Sonra aşağı indi.

"Yolun yaklaşık yarısı mı? Yukarı doğru dümdüz gidiyor ve aşağı doğru da dümdüz iniyor gibi görünüyor."

Bunların hiçbiri ona iyi haber gibi gelmedi. "Pekala, gel kupayı al, sonra konuşalım."

Aşağı eğilip eldivenli eliyle kola bardağını aldı ve tekrar gitti, onun atıklarını da ortadan kaldırdı. Şimdi arabanın içine kar yağdığını görebiliyordu. Eğer hayatta kalırlarsa, Abigail ile konuşup Daphne'yi jimnastik veya bale kursuna kaydettirecekti. Derslerin parasını kendisi ödeyecekti. Sahip olduğu bu yetenekten bir şeyler çıkmalıydı. Daha önce kendi bedenine bu kadar güvenen bir insan görmemişti.

Camı yavaşça kapattı ve ön koltuğa doğru ilerleyerek yolcu tarafındaki tekerlek yuvasına oturdu.

"Battaniyenin altına girmek istemiyor musun?" diye sordu.

"Kar yüzünden sırılsıklam oldum." Eldivenini şapkasının üzerinden geçirip kar tanelerini silkeledi.

Araba ormanda bir geçit açmış olsaydı, kar onu kapatmıştı. Birileri onları arıyorsa, şimdi bulmaları daha zordu. Ama kimse

onları aramıyordu. Abigail ve Leda şimdi hastanede uyanıyor olurlardı. Abigail belki evi tekrar arardı, ama ikinci kez cevap vermeyince endişelenmek yerine sinirlenirdi. Gelecekte onun kendisini araması gerektiğine karar verirdi. Uğraşması gereken her şeyle birlikte, ikisi için endişelenmekten hala çok uzakta olurdu. "Yani düşünüyorum da," diye başladı.

Daphne, "Bize yardım edecek birini bulmam gerekecek," dedi.

Eddie, bu dikkat çekici, kanlı yüzlü çocuğa gülümsedi. Konuşamayacak kadar duygulanmıştı. "Evet."

“Gidemezsin,” dedi. “Hem burada bizi kimse bulamaz. Biraz bekleyebiliriz, belki hava ısınır, ama daha çok kar yağabilir ve bu da yürümeyi zorlaştırır. Hey, arabayı biraz çalıştırıp kaloriferi açabilir miyiz?” Aklına ancak şimdi gelmişti.

“Denemeye çalıştım,” dedi. “Araba bozuldu.” Bu elbette doğru değildi. Denememişti, ama yalan söylemek, yangın korkusunu açıklamaktan daha iyiydi. *Kimileri dünyanın ateşle, kimileri buzla son bulacağını söylüyor.* Tanrım, Frost şiirleri ve araba kazaları arasındaki ilişki neydi böyle?

"Peki şimdi ne yapacağım?"

Sanki biliyormuş gibi. “Pencereden dışarı çıkıp tepenin zirvesine gideceksin. Çiftlik evinde kimse var mı diye kontrol et. Önce oraya bak. Kimse yoksa, yolu bulman gerekiyor. Tepenin iki tarafında birer yol var ve hangisine gidersen git, bir milden daha kısa bir mesafede bir eve ulaşacaksın. Bir ev gördüğünde kapıyı çal. Kimse cevap vermezse, bir sonraki eve git. Bir araba geçerse, durmaları için çılgınca el salla.”

Daphne bunca zamandır hiç korkmamıştı. Kız kardeşinden sonra en sevdiği kişi olabilecek Eddie ile birlikteydi ve büyük bir macera yaşıyorlardı. Birlikte vakit geçiriyor, sorunları çözüyor, şarkılar söylüyorlardı. Arabadan inebileceğini biliyordu. Tepeye çıkabileceğini de biliyordu. Geri kalanından ise pek emin değildi.

"Ne?" diye sordu Eddie.

"Tanımadığım kişilerin evlerine girmemem veya arabalarına binmemem gerekiyor."

Ah, o mu? Tabii ki. Ömür boyu kasten yerleşmiş bir korku. "Doğru," dedi. "Herkes sana hep bunu söyleyecek çünkü dünyada

çok az sayıda kötü insan var ve tüm ilgiyi kötü insanlar çekiyor. Herkes kötü insanlara karşı tetikte olmalı. Bunu anlıyorum. Ama sana yardım etmek isteyen çok daha fazla insan var. Yani sayamayacağın kadar çok iyi insan var. Eğer dışarıda birinin sana zarar vereceğini düşünseydim, arabada bekleyip şansımızı denemenin daha iyi olacağını söylerdim. Ama sana yemin ederim, dışarıda çoğunlukla iyi insanlar var, kenarlarda birkaç kötü insan da olabilir. Senin kötü bir insanla karşılaşmandan çok, karda düşmenden endişeleniyorum."

Daphne, "Karda düşmeyeceğim," dedi.

"O zaman günü kurtaracak olan sensin diye düşünüyorum."

Uzay battaniyesi konusunda yaşadıkları tartışma, ayrılışını geciktirdi. Eddie, battaniyeyi yanına alması konusunda ısrar etti. Battaniye onu sıcak ve kuru tutacak ve uzaktan daha kolay görünmesini sağlayacaktı. "Yürüyen yansıtıcı bir leke olacaksın," dedi. "Herkes böyle şeyler için yavaşlar."

Ama Daphne reddetti. “Benim peluş kabanım, şapkam, atkım, eldivenlerim, taytım, botlarım, kazağım, süveterim var. Senin sadece o aptal ceketin var.”

"Arabada uyuyacağımı hiç düşünmemiştim," dedi, ama kadın haklıydı. İş için giyinmişti. Hâlâ da iş kıyafetleriyleydi.

"Yani battaniyeyi saklamanız gerekiyor."

“Karda *dışarı* çıkacaksın. Zorlu koşullara göğüs germek, medeniyeti bulmak ve bizi kurtarmak zorunda olan sensin. Benim yapmam gereken tek şey beklemek.” araba."

Daphne başını yana çevirdi, ona bakmayı reddetti. Abigail de sinirlendiğinde aynı şeyi yapardı. "Battaniyeyi almayacağım."

" *Baban* onu *senin* güvenliğin için arabaya koydu, benim için değil."

“Babam senin sahip olmanı isterdi,” dedi. Bu muhtemelen doğruydu, çünkü Buddy her iki tarafın hayatta kalma potansiyelini değerlendirir ve battaniyeyi daha zayıf olana verirdi.

“Tamam Daphne, tamam, bunu yapmak istemedim.”

"Öyleyse yapma," dedi Daphne.

“Burada yetişkin olan benim. Size ben söylüyorum.”

Bu, aralarındaki güvenin korkunç bir ihlaliydi, ama aynı zamanda Daphne'nin tek yapması gerekenin battaniyeyi almadan gitmek olduğunu fark etmesini sağladı. Tartışmayı kazanmasına gerek yoktu. Peki o ne yapacaktı? Peşinden mi gidecekti? Battaniyeyi almasını mı sağlayacaktı? Buz dolu bardağı, iğrenç tavuk parçalarıyla dolu kovayı ve idrar kabını onun yanına dayadı.

"Ne yapıyorsun?"

“Gidiyorum.” Arka koltuğa bindiğinde eğildi ve başının tepesine sert bir öpücük kondurdu. Uzay battaniyesi tartışması bitmişti. “Seni seviyorum,” dedi.

"Seni seviyorum, Ördek."

Elini uzatıp camı açtı ve yeni biriken eşyaların arabanın içine dökülmesini izlerken arkaya yaslandı. "Bunu arkamdan kapatamayacağım."

"Sorun değil," dedi.

Kollarının gücüyle gövdesini pencereden içeri kaldırdı. Bir an alt kısmı, paltosu, taytı, botlarıyla orada sallandı. Ormanın enginliğini içine sindirdiğini biliyordu. "Daphne?"

"Evet," diye seslendi.

"Bize yardım edecek birini bulduğunuzda, ona benim babanız olduğumu söyleyin, tamam mı?"

İkisi de onun ne demek istediğini anladı. "Tamam!" diye seslendi kadın.

"Dikkat olmak!"

Önce bir bacağını, sonra diğerini kaldırdı. Ardından, bir saniye sonra, yüzü açık çerçevede belirdi. "Seni kurtarmaya geri dönüyorum," dedi.

“Whistler,” dedi ve el salladı. Ah, çok korkmuştu. Gitmesini istemiyordu. Onu tekrar kucaklamak, ikisi birlikte kıvrılıp yatmak istiyordu. Geri dön. Gitme, gitme.

Daphne, sanki zorlu iş çoktan bitmiş gibi kocaman gülümsedi. Sonra da ortadan kayboldu.

OceanofPDF.com

DÜZELTİLMEMİŞ ELEKTRONİK KANIT—SATILIK DEĞİLDİR
Yayınları*HarperCollins*
.....

6

Leda alnını ellerinin topuklarına yaslamış, parmaklarını saçlarının arasına gömmüştü. Belki de karda dolaşan kendi çocuklarını düşünüyordu, ya da belki de beni düşünüyordu. Oturma odasındaki kanepede oturuyorduk. "Dokuz yaşındaydın," dedi sonunda.

"En cesur anımın dokuz yaşında yaşanacağını düşünmek komik."

“Eddie’nin hayatını kurtardın.”

Başımı salladım. "Eddie ölmezdi."

“Neden olmasın? Bahara kadar yetecek kadar tavuk parçası var mıydı? Eddie'nin hayatını kurtardınız, kendi hayatınızı kurtardınız ve kimse bunun hakkında tek bir kelime bile etmedi.”

"Şey, çok şey oldu. Sen ameliyat oldun, sonra Eddie ameliyat oldu, sonra da annem Eddie'yi evden kovdu."

Leda parmağını dudaklarına götürdü ve ben de sesimi kısmayı hatırladım. Annemiz hâlâ Henry'nin odasında uyuyordu.

Eylül sonuydu. Leda ve Steve'in üç çocuğu da artık okuldaydı. Ben de okula geri dönmüş, en sevdiğim AP İngiliz tarihi dersini, iki bölüm Amerikan edebiyatını ve her zaman aşırı talep gören yaratıcı yazarlık atölyesini veriyordum. Jonathan hala Bronxville'deki hastanenin yöneticisiydi. Annemiz hepimizi görmek için New York'a gelmişti, ya da Eddie'yi görmek için gelmişti ve biz de arka planı oluşturuyorduk. Eddie'nin

beyaz kan hücresi sayısı son kemoterapi seansından sonra makul seviyelere düşmüştü. Sonunda tekrar yükselecekti, ama henüz yükselmemişti. Bunlar güzel günlerdi. Dengesizdi ama bastonuna tutunuyordu. Leda kendi dairesinde öğle yemeği yiyeceğini söylese de, hepimizi dairesinde öğle yemeğine davet etmişti. Ben de teklif ettim.

"Yemek servisi yapıyorum," dedi. "Tek yaptığım bunun parasını ödemek."

“Ama hiçbir şey yapmanıza gerek yok,” dedim.

"Daphne," dedi.

Ve böylece durdum. Yaşlanmanın özelliklerinden biri de bu. Şanslıysanız, ne zaman durmanız gerektiğini öğrenirsiniz.

Cumartesiydi ve Jonathan ile ben trenle erkenden gelmiştik. Sabah o kadar parlak ve maviydi ki Jonathan ve Steve parkta bir tur atmaya karar verdiler. Steve, Bronxville hastanesinin borcunu yeniden yapılandırma konusunda fikirleri olduğunu iddia etti, ancak Leda ile ben annemiz uyanmadan önce daireden çıkmak istediklerinden şüphelendik.

"Kazadan sonra bize ne olduğunu sandın?" diye sordum Leda'ya.

Bir süre oturdu, yedi yaşındayken neler bildiğini hatırlamaya çalıştı. Ablamda sevdiğim birçok şeyden biri de her soruya cevap verebilme biçimiydi. Sonunda, "Sizin ve Eddie'nin aptalca bir şey yaptığınızı düşündüm," dedi, "kışın ortasında ahududu aramaya gittiniz. Arabayı kaza yaptırdı, ayak bileğini kırdı ve siz de yüzünüzü kestiniz. Yüzünüzü nasıl kestiniz peki? Ön cam mı kırıldı?"

Başımı salladım. "Bunu hiç anlamamıştım. Geceyi arabada geçirdiğimizi biliyor muydun?"

Yine geçmişi düşünmek için durdu; oysa geçmiş artık bizden çok uzaktaydı. "Sanmıyorum. Bunların hiçbirini bildiğimi sanmıyorum. Anneme olanları hiç anlattın mı?"

“Hayır, ama Eddie'ye mutlaka sormuştur. Bilmiyorum, belki de sormamıştır. Ambulans geldiğinde annemin acil serviste bizi karşıladığını hatırlıyorum. Eddie ile benim ayrı ayrı sedyelerimiz vardı. Beni neden sedyeye koyduklarını bilmiyorum ama koydular—”

"Çünkü *dokuz* yaşındaydın," dedi kız kardeşim. "Yüzün kan içindeydi ve muhtemelen hipotermiye yakalanmıştın."

"Neyse, annem bunu çok kötü karşıladı. Savunmasında şunu söylemeliyim ki, muhtemelen senin öleceğini düşünüyordu. Zaten baştan

beri iyi bir durumda değildi. Çığlık atmaya başlayınca, Eddie'nin tüm olay boyunca ne kadar sakin kaldığını ve bunun ne kadar yardımcı olduğunu fark ettim."

Leda, "Öğrenmek istediğim şey şu," dedi, "Eddie olmadan nasıl yaşadınız? Yani, onu çok özledim. Hastaneden eve döndüğümde artık orada olmadığını görünce inanılmaz derecede üzüldüğümü hatırlıyorum, ama birlikte yaşadıklarınızı atlattıktan sonra?"

“Paketledim,” dedim. “Her şeyi bir kutuya koyup bodrumdaki sıcak su ısıtıcısının arkasına sakladım. Sonra da unuttum. İnsanlar böyle yapmaz mı zaten? Eşyalarını paketlerler, yıllar sonra da onları açmanız için sizi tutarlar.”

"Sanırım."

Geçmişe dair sohbetimizin arasına, annemiz oturma odasında, koyu yeşil saten kumaştan, sarı ebegümrüt desenli, uyumlu bir gecelik ve sabahlık takımı giymiş halde, şimdiki zaman kipinde belirdi. Kanepede oturan ikimize baktı. "Neden bu kadar geç uyumama izin verdiniz?"

Leda, "Öğlene kadar Eddie'nin evinde olmamıza gerek yok," dedi.

“Merhaba anne.” Yanına sabahlık getirdiği için ona hayran kaldım. Ben asla sabahlık paketlemeyi düşünmezdim.

"Oraya sanki yataktan yeni kalkmış gibi görünmek istemiyorum."

Leda saatine baktı. "Yani kendini toparlamak için iki buçuk saatin var."

“Bunun benim için stresli olabileceğini hiç düşündünüz mü? Adamı kırk beş yıldır görmedim.”

“Eddie’yi görmek istediğin için buradasın,” dedim. “Ama eğer stresli geliyorsa, yapma. Biz gideceğiz, ama sen gitmek zorunda değilsin. Her iki şekilde de sorun yok.”

"Ben gidiyorum," dedi. "Ama bence ikiniz de biraz anlayışlı olabilirsiniz."

"Neye sempati duyuyorsun?" diye sordu Leda.

"Kahve ister misin?" diye sordum. Lucas sabah ona kahve yapmamış mıydı?

Başını salladı. "Bu iyi olurdu."

Ayağa kalkmaya başladım ama Leda elini ayak bileğime koydu. Ayaklarım ablamın kucağındaydı. "Anne?" diye başladı Leda. "Eddie ve Daphne araba kazası geçirdiğinde, Daphne'nin onlara yardım edecek birini bulmak için tek başına karda dışarı çıktığını biliyor muydun?"

“Araba kazası mı?” Annemiz yetmiş yedi yaşındaydı ve duruşu mükemmeldi. Hatta yüzü de öyleydi. Estetik operasyonlar geçirmişti ama bu on yıllar önceydi ve şimdi hiç de estetikli görünmüyordu. Sadece güzel görünüyordu. Hatta Leda'dan ya da benden daha iyi, kesinlikle bu sabahki halimizden daha iyi göründüğü söylenebilirdi.

"Dokuz yaşındaydı," dedi Leda.

“Bu bir tür pusu mu? Onu karda dışarı ben göndermedim. Neden araba kazasından bahsediyoruz?”

"Nostalji," dedi Leda.

"Şey, bu konuya hiç girmeyelim. Eğer araba kazasından bahsedersen, Eddie'ye yine kızacağım ve bugün Eddie'ye kızacak bir gün değil."

"Haklı," dedim ve demlikte kahve kalmış mı diye bakmak için kalktım.

Annemizi Bronxville'de bizimle kalmaya davet etmiştim, ancak şehirde kalma fırsatı olan herkesin bunu tercih edeceğini söyledi. Bronxville'in tek avantajı Jonathan'dı, çünkü annem kocamı Leda'nın kocasına çok daha fazla tercih ediyordu. Jonathan'ın doğal olarak sosyal ve tıbbi konularda bilgili olduğunu, özellikle de bu konuda konuşmaktan keyif aldığını, Steve'in ise mesafeli olduğunu ve odada sizinle birlikteyken bile ortadan kaybolma eğiliminde olduğunu söyledi. Yine de, her şey hesaba katıldığında, park manzaralı bir Upper West Side dairesi ve Steve, Bronxville ve Jonathan'dan daha cazip bir paket oluşturuyordu.

İki buçuk saatlik süre ayrılmış olmasına rağmen, sonunda beklemek zorunda kaldık. Steve ve Jonathan parktan döndüler. Steve duş aldıktan sonra kahvelerimizi içerken bize katıldı. Kız kardeşim ve ben kocalarımızla birlikte oturma odasında annemizi bekledik.

Steve telefonuna bakarak, "Bir araba çağıracağım," dedi.

"Yapma," dedi Leda. "Araba da bekliyorsa daha da sinir bozucu olur."

Annemizin davranışlarında özellikle vahim bir şey yoktu, ama dördümüz de bu konuda pratik yapmamıştık. Steve'in annesi o üniversitedeyken ölmüştü, Jonathan'ın annesi iki yıldır yoktu ve Leda ile ben annemizle nadiren muhatap oluyorduk çünkü üçüncü evliliğinden olan oğullarını daha çok seviyordu.

Jonathan, “Annem tam tersiydi,” dedi. “Eğer evden saat onda çıkmamız gerekiyorsa, o dokuz buçukta arabada tek başına oturmuş beklerdi. Ona göre, zamanında olmak geç kalmakla aynı şeydi.”

"Annen çok vicdanlıydı," dedim.

“Peki ya orta yol?” dedi Steve. “Hani anlaştığınız saatte evden çıkmak?”

Ama sonra orada, mavi ipek bluzu ve bol paçalı pantolonuyla, boynunda zarif iki altın zincirle, kusursuz makyajıyla belirdi. "Herkes hazır mı?" diye sordu, sanki bekleyen kendisiymiş gibi.

“Artık öyleyiz,” dedi kocam. Ayağa kalktı ve elini uzattı, kadın da elini tuttu. Kocasını, şimdi telefonda araba siparişi veren Steve'den çok daha fazla seviyordu. Ailelerde işler böyle yürürdü. Herkesin kendi görevi vardı.

Dört kişi olsaydık Chelsea'ye metroyla giderdik, ama beş kişi olduğumuz için ekstra büyük bir SUV sipariş ettik.

Kapıdan içeri girdiğimizde Eddie, "Bakın size," dedi. Doğruca annemizin yanına gitti, onu kollarına aldı. "Bakın benim güzel eski karıma."

Eddie'nin dairesini annemin gözünden görebiliyordum. Her zaman şehirde yaşamak istemişti ama burası hepimiz için yeterince büyük olmazdı diye düşünüyordu. Ailesini büyütmek için Leda'nın dairesine ihtiyacı olacaktı. Ama şimdi Chelsea moda olmuştu ve sadece ikisi için böyle bir yer yeterince büyük olurdu.

Orada, birbirlerine sarılmış halde duruyorlardı; Leda ve ben onları izlerken kocalarımız gözlerini kaçırıyordu. Bu, Eddie ve Abigail için olası bir senaryoydu; her şey farklı olsaydı işe yarayabilirdi.

“Hasta olduğunu sanıyordum,” dedi annemiz. “Daphne hasta olduğunu söyledi ama bana gayet iyi görünüyorsun.”

"Çok naziksin," dedi Eddie. İki elini de tutmaya devam etti.

“Kızlar her şeyi abartıyor,” dedi. “Erkekler öyle yapmıyor. Meğer erkekler hakkında söylenenler doğruymuş, daha kolaylarmış.”

"Bunun doğru olduğunu gördüm," dedi Eddie ve annemiz kahkaha attı. Onu hazırlıksız yakalamıştı.

Odanın diğer tarafında, kız kardeşim elimi tuttu.

Eddie, "Harika çocuklarınız var," dedi ve ardından, "Harika bir anne oldunuz," diye ekledi.

Eddie, onun harika bir anne olup olmadığını bilmiyordu; ya da değerlendirmesini onu bu rolde yıllarca gördüğüne dayanarak yapmıştı; ya da bu, sohbet boşluğunu doldurmak için söylenen anlamsız şeylerden biriydi. Ya da belki de haklıydı. Yine, Leda'nın bana cesaret ve direnç hakkında söylediklerini hatırladım. Sonuçta Leda ve ben mutluyduk. Bizi seven erkeklerle iyi bir hayat kurmuştuk. İşlerimizi seviyorduk. Çoğunlukla geçmişten pek etkilenmemiştik.

Eddie annemi dairenin etrafında gezdirdi. Mutfakta, öğle yemeğini servis etmek ve ardından temizlik yapmak için gelen hizmetçisi Marta ile tanıştırdı. Marta bir taburede oturmuş telefonunda gezinirken, Eddie adını söylediğinde başını kaldırıp el salladı. Anneme yatak odasını gösterdi. Onları oraya kadar takip etmedik ama kahkahalarını duyabiliyorduk. Jonathan bana endişeyle baktı. Oturma odasına geri döndüklerinde, Eddie onu düzenlediği kitapların olduğu rafa götürdü. Annem raftan bir kitap aldı. " *Bu* senin eserin mi?" diye sordu, kitabı açarken. Çok satan, ödüllü, herkesin okuduğu bir kitap.

"Ben yazmadım."

“Ama sen onu dünyaya getirdin.” Kitabı göğsüne bastırdı. “Bu kitabı çok sevdim.” Kitabı yerine koydu ve hayretle başka bir kitap çıkardı. “Bunu da mı?”

"Onu ben yazmış gibiyim," dedi Eddie. "Onun tüm sorumluluğunu üstleniyorum."

Başını salladı. "Harika bir editördünüz. Houghton'daki o küçük odada bile. Hepsinden daha iyiydiniz."

"Hayır, değildim, ama teşekkür ederim."

“Ciddi söylüyorum. Kariyerinize imreniyorum. Lucas'la evlendikten sonra işi bıraktım. Beni onun kitapları üzerinde çalışmak üzere geri alacaklarına söz verdiler, ama sonra kitap kalmadı. Bir baktım, iki yeni bebeğimle evdeyim. Artık kimseyi tanımıyordum. Ayak uydurmamın imkanı yoktu.” Kitabın kapağına bakmaktan kendini alamıyordu. “Yayıncılığı çok sevdim. Keşke kalsaydım.”

Başını salladı. “Yayıncılık mahvoldu. Amazon, Almanlar, tekel karşıtı yasaların sonu, Çin'de baskı, hangisini isterseniz seçin. Altın çağda ayrıldınız. O güzel anıları saklayın.”

“Peki ben hayatımla ne yaptım ki? Hiçbir şey *yapmadım* ,” dedi.

Eddie ona, "Dolu dolu ve güzel bir hayat yaşadın," dedi.

Parmaklarını piyano tuşları gibi kitapların sırtlarında gezdirdi. "Bunun gibisi yok," dedi.

Eddie'nin, bir gün yazmayı planladığı romanın yükünü hâlâ taşıdığını biliyordum; annem ise daha fazla tanıtım kampanyası yapmadığına pişmanlık duyuyordu. Yine de, Chelsea'deki bir apartmanın oturma odasında duran bir kız çocuğunun bakış açısından, ikisinin de kötü bir iş çıkardığı görünmüyordu.

Marta tabakları masaya getirdi. Dördümüz portakal suyu, ikimiz de mimosa tercih ettik ve ardından birer kadeh şampanya içtik. Annem, "Cumartesi öğleden sonra olduğu için şampanyaya portakal suyu koymanın gerekliliğini hiç anlamadım," dedi. Eddie de aynı fikirdeydi.

Leda masadakilere, "Biliyor muydunuz ki," dedi, "Daphne dokuz yaşındayken, kar fırtınasında hurda bir arabadan tek başına çıkıp yardım aramaya gitmişti?"

“Leda,” dedi annemiz sert bir şekilde.

Leda, "Eddie'nin hayatını kurtardı," dedi.

Annem elindeki bardağı tutarak, "Bu biraz abartılı," dedi.

Hepimiz Eddie'ye baktık, o da bana gülümsedi. "Hayır, o kurtardı. Daphne hayatımı kurtardı."

Bunu daha önce hiç böyle düşünmemiştim, ama eğer doğruysa, başka hiçbir şey yapmama gerek kalmazdı.

“Bundan haberim yoktu,” dedi Leda. “Bildiğimi sanıyordum ama bildiğim tek şey yedi yaşındayken uydurduğum bir hikayeydi. Daphne bana olanları anlatıyor, senin hastanede benimle birlikte olduğunu”—annemize başıyla işaret etti—“ve Eddie onu okuldan aldı ve birlikte ahududu çiftliğine gittiler.”

"Keşke bunu yapmasaydın," dedi annemiz.

“Neden olmasın? Size söylüyorum, Daphne inanılmaz bir şey yaptı. Fotoğrafı gazetenin ön sayfasında olmalıydı.”

Annemiz, "Çok kötü bir dönemdi," dedi, "ve bu kadar mutlu bir günde neden bunu tekrar gündeme getirmemiz gerektiğini anlamıyorum."

“Ne olduğunu duymak istiyorum,” dedi Eddie bana. Masada karşısında oturuyordum. Leda sağında, annem solundaydı. “Hiçbir zaman öğrenemedim. Bir daha asla yalnız kalmadık, ya da hastanede odama geldiğinde bir dakika yalnız kaldık ama konuşamadık. Gittikten sonra ne kadar korktuğumu, seni ne kadar özlediğimi sana hiç anlatmadım. Arabada, sen geri dönmeden önceki o an, sanırım hayatımda en yalnız olduğum zamandı. Komik değil mi? Sanki aylarca o arabada birlikteydik ve sonra sen camdan fırlayıp gittin.” Anneme baktı. “Birinin onu kaçıracağından, yanlış kapıyı çalacağından veya yanlış birinin arabasına bineceğinden korkuyordu ve ben de, 'Hayır, hayır, herkes iyidir. Sana yardım etmek isteyen iyi insanlar bulacaksın' dedim.”

"Bunu hatırlıyorum," dedim.

"Sonra kırık ayak bileğimle ve ayağım acil durum freninin altında sıkışmış halde yalnız kalıyorum ve 'Birisi onu alıp bodruma kilitleyecek ve ben onu geri alamayacağım' diye düşünüyorum."

“Bunu bana söylemediğine sevindim,” dedim, insanlık onuruna dair savunduğu görüşlerin hayatımı nasıl şekillendirdiğini düşünerek. Ona inanmıştım ve ona inanarak, bunun doğru olduğunu keşfetmiştim.

"Ceket cebimde bir paket sigara vardı ama kibrit çakıp arabayı havaya uçurmaktan çok korktum."

"Ne *oldu* ?" diye sordu Jonathan. O da Eddie kadar korkmuştu.

Leda ona baktı. "Bilmiyor musun?"

“Daphne’nin küçükken bir trafik kazası geçirdiğini biliyordum, ama aklımda Abigail’in direksiyon başında olduğu düşüncesi vardı.”

"Arabayı *ben* mi kullanıyordum?" diye sordu annemiz.

Leda güldü.

“Sanki tüm bunları senden saklıyormuşum gibi konuşuyorsun ama öyle değil,” dedim. “Dokuz yaşındayken başına gelenleri düşünerek hayatını geçiren kim var ki?”

"İnsanların aklında sadece bu var," dedi Leda.

Eddie ellerini masanın üzerine düz bir şekilde koydu, sanki bunu bir ruh çağırma seansı gibi yapacakmışız gibi. "Şimdi bize anlat."

Annem başını salladı. "Lütfen yapmayın."

“Bilmek istiyorum.” Öğle yemeği boyunca en fazla iki cümle kurabilen Steve, 1980 yılında ahududu çiftliğinde neler olduğunu duymak istediğini belirtti.

Eddie, "Her şeyi anlatmak zorunda değilsin," dedi. "Ama orada bulunmadığım kısmı duymak isterim."

Annemize baktım. Onu suçlamadım. Güzel vakit geçiriyorduk. "Anne?"

"Pekala," dedi ama bana bakmadı.

Ben de devam ettim. "Tamam, öncelikle, o paltoyu Newton'daki dairemi terk edene kadar sakladım. Ondan kurtulmaya bir türlü karar veremedim."

"Hangi palto?" diye sordu Jonathan.

“Ayıcık kürkünden yapılmış kabanım. O zamanlar Winchester'daki dördüncü sınıf öğrencileri arasında suni kürk çok modaydı. Annemden doğum günüm için bir tane almasını rica etmiştim ve beni donmaktan kurtardı.”

"Mükemmel bir yatırım," dedi annem.

“Muhteşem bir paltoydu,” dedi Eddie. Annemin elini kendi eliyle kapattı. “Bir gün öğle yemeğinde onu seçmek için Filene’s’e gittiğimizi hatırlıyorum.”

Annemiz gülümsedi.

Eddie ve Leda hâlâ hastanedeyken Cathcart ailesinin yanında kaldığımda, Bay Cathcart kürkün üzerindeki tüm kan lekelerini temizledi. Mutfak lavabosunun başında, bir şişe bulaşık deterjanıyla uğraştığını hatırlıyorum ve işi bittiğinde kürk yepyeni gibi görünüyordu.

“En zor kısmı arabadan atlamaktı,” dedim. “Araba yan yatmıştı ve ben üstteki pencereden dışarı sürünerek çıkmıştım. Atlarken korkunç bir şey olacağından, arabayı devireceğimden korkuyordum. Senin ayak bileğin için endişeleniyordum,” dedim Eddie'ye.

"Haklı olarak," dedi.

“Kendi ayak bileğim için de endişeleniyordum. Çok kar vardı, bu yüzden neyin içine atlayacağımı bilmiyordum. Karın ne kadar derin olduğunu veya altında ne olduğunu bilmiyordum. Neyse, en kötüsü bu olmuş olabilir.”

Steve arabanın markasını sordu.

Annem, "Chevrolet Impala station wagon, 1972," dedi.

Telefonunu çıkardı ve bilgileri girdi. "Chevrolet Impala station wagon'un genişliği 80,5 inç, yani altı buçuk fit." Sanki hâlâ seçeneklerimi değerlendiriyormuşum gibi bana baktı. "Bu büyük bir sıçrama."

“Sonunda arabanın arkasına geçtim. Tampona tutundum ve ayağımı plakanın üzerine koydum. Neyse, işe yaradı.”

"Bunu nasıl *hatırlıyorsun* ?" diye sordu annem.

“Düşünmek için bolca zamanım oldu,” dedim.

Hikâyenin bu kısmını daha önce hiç anlatmamıştım. Eskiden, biri sorsaydı yüzlerce kez anlatırdım, ama kimse sormadı. 1980 yılının Ocak ayında evimizde olup biten her şey göz önüne alındığında, kendi başarılarımı sıralamak kendini beğenmişlikten de öte bir şey gibi görünüyordu. Ama görünen o ki, anlatılmaması hikâyeyi taze tutmuştu. Arabadan medeniyete, toplanan öğle yemeğine doğru yaptığım yolculuğu anlatırken titremeye başladım. Karla kaplı ağaçların yarattığı kafa karışıklığını ve arabadan, Eddie'den uzaklaşarak tepeye tırmanırken hissettiğim paniği hatırladım; sanki bir astronot uzaya doğru süzülmek için kapsülden ayrılıyordum. "Araba tepeden o kadar aşağı inmemişti, ama

çıkmak zordu, biliyor musun? Çok dikti ve çok kar vardı." Ve bunu yapmak istemiyordum. Onu orada bırakmak istemiyordum.

Tepeye vardığımda, karşımda sadece karla kaplı uçsuz bucaksız bir alan ve sürekli yağan kar vardı. Ormana altı adım bile yaklaşmamıştım, ama arkamı döndüğümde tam olarak nereden çıktığımdan emin değildim ve arabayı göremiyordum. Eddie'ye bağırıp beni duyup duymadığını kontrol etmeyi düşündüm, ama onu korkutmak istemedim. İstasyon vagonuyla ağaçların arasına girmiş olsak bile, bu yeri tekrar bulamayacağımı biliyordum. Birini bulup bu tepeye geri getirsem bile Eddie'yi bulamayabilirim. "Arabanın arkasında bandajları bulmadan önce, Eddie kravatıyla mendilini başıma bağlamıştı ve kravat hala boynumdaydı."

"Bağlayıcı unsur," dedi Eddie.

"Onu çıkardım ve bir dala bağladım, böylece seni nasıl bulacağımı bileceğim."

Eddie hayretle başını salladı. "Keşke annem hayatta olsaydı da bana verdiği kravatın ne kadar soylu bir amaca hizmet ettiğini ona anlatabilseydim."

Leda, "Doğru Zabriskie kız kardeşini ahududu çiftliğine götürdün," dedi. "Eğer Daphne apandisit olsaydı ve sen beni okuldan alsaydın, ikimiz de şimdi ölmüş olurduk."

“Ne oldu?” diye sordu Jonathan ikinci kez. (O gece evde, yatağımızda, bana neredeyse kızacaktı, neden daha önce söylemediğimi soracaktı, sanki belki beni bulabilir, bana yardım edebilirdi. Sadece korkmuştu, hepsi bu. “Senin çocukken ölme düşüncesi,” dedi ama cümle burada bitti.)

“O tarlada hiçbir şey yoktu,” dedim. “Ne ev, ne yol, sadece beyazlık. Eddie'nin çiftlik evi konusunda yanılmış olup olmadığını, ya da belki de buranın ahududu tarlası bile olmadığını merak ettim; ahududu tarlasının nasıl olması gerektiğini bilmiyordum ama orada bir şey olacağını düşünmüştüm. Ve eğer burası ahududu tarlası değilse, iki yol da olmayabilirdi. Ama hava soğuktu ve rüzgar karı sertçe savuruyordu, bu yüzden bir şeye rastlayacağımı düşünerek düz yürümeye karar verdim.”

Yıllar sonra, okulda bize Shackleton'ın Antarktika'ya yaptığı felaketle sonuçlanan yolculuğu ve gemisinin buzda nasıl sıkıştığını anlatan bir film gösterdiler. Ben de sıramda gözlerim kapalı bir şekilde oturdum ve anlatıcının sesine bir dakika daha dayanamayınca karanlık sınıftan dışarı fırlayıp koridorda kustum.

Arazi düz ve genişti. Kar, baldırımın ortasına kadar yükseliyor ve lastik çizmelerimin içine doluyordu. Arka camı açık ve kar içeri girerken istasyon vagonunda ne kadar daha soğuk olacağını düşündüm ve daha hızlı gitmeye çalıştım. Sonra büyük bir ev gördüm ve ona doğru koştum, ama içeride kimse yoktu. Kapıyı çaldım, ama pencerelerden içeri bakarak anladım. Ahıra gittim, ahırda insan olacağını düşünmesem de, belki bir at vardır diye düşündüm.

"At mı?" diye sordu annem.

"Bu bambaşka bir hikaye," dedi Eddie.

Marta mutfak kapısının eşiğinde durmuş, dinliyordu.

Ahır da kilitliydi. Kış için her şey kilitlenmişti. Eve döndüğümde nereden geldiğimi hatırlayamadım ve ayak izlerim de yoktu. Sonunda ormana doğru yürümeye karar verdim, kenardan yürürsem yolu bulacağımı düşündüm.

"Buna dayanamıyorum," dedi annem.

Ve Eddie tekrar onun eline dokundu. "Tam burada," dedi.

“Uzun sürmeyecek,” dedim, “ama Eddie’nin kravatını ağaçta asılı buldum. Sanki bir saattir yürüyordum ve bir şekilde tam aynı yere geri dönmüştüm. Arabaya geri dönüp biraz dinlenmeyi düşündüm. O zaman yorgundum ve ayaklarım donmuştu.” Eddie’ye baktım. Yine o kızdım ve o beni kurtarmamı bekliyordu. “Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim,” dedim.

"Mümkün değil," dedi Eddie.

Yoldan çıkmıştık—hesaba katamadığım şey buydu. Eğer yoldan çıkmışsak, yol o kadar uzakta olamazdı. Aklıma gelir gelmez buldum. Ağaçların arasında geniş bir açıklık vardı ve kar pürüzsüzdü. Yıllar önce yıldızlara bakmak için oraya gittiğimize yemin ederdim, ama daha dün gece olmuştu. "Bu imkansız görünmüyor mu?" dedim Eddie'ye.

Bana başıyla selam verdi ama hiçbir şey söylemedi.

“İnsanların nazik olduğu konusunda haklıydın, uyduruyor olsan bile. İlk geldiğim ev yola yakın, küçük sarı bir evdi. Işıklar yanıyordu. Kapıyı açan kadın bana bir baktı ve beni içeri çekti. Kocası Frank'i çağırmaya başladı ve hatırlıyorum, iki küçük kız vardı ve beni görünce ağlamaya, gerçekten çığlık atmaya başladılar. Büyük bir köpek vardı ve anne köpeği tutmaya çalışıyor, hepsine durmalarını söylüyor ve kocasını çağırıyordu. Uzun bir sessizlik oldu ve sonra tüm bunlar. Sonra kocası Frank dışarı çıktı. Tıraş olmuştu.

Boynunda bir havlu, yüzünün yarısında tıraş köpüğü vardı ve önümde diz çöktü ve 'Ne oldu?' dedi."

"Ne soru ama!" dedi Eddie.

"Ve ona bir kaza olduğunu ve babamın hâlâ arabada olduğunu söyledim. Annesi bana dehşet içinde baktı ve 'Öldü mü?' dedi. Sonra bütün havlama ve çığlıklar bir anlığına durdu, ya da belki durmadı ama benim zihnimde durdu. Çok şanslı hissettim ve ona, hayır, hayır, ölmedin, ama sıkıştın. Yardıma ihtiyacımız var dedim."

Keşke soyadlarını hatırlayabilseydim. Frank'in soğukkanlı biri olduğunu hatırlıyorum. Tuvalete gitmek için izin istedim ve geri döndüğümde eve bir ambulans, bir polis arabası ve bir itfaiye aracı gelmişti. Bu kadar hızlı olamayacağını biliyorum ama öyle hissettim. Frank giyinmiş ve hazırdı. Yüzündeki tıraş kreminin kalıntılarını silmişti ve koyu sakalında jiletin bıraktığı izleri görebiliyordum. Karısı benim onunla orada kalmamı söyledi ve itiraz etme fırsatı bulamadan hayır dedi, arabanın nerede olduğunu bilen kişinin ben olduğumu söyledi. Ve gerçekten de biliyordum. Frank ve ben polis arabasının arkasına bindik ve iki polis memuru bana kazanın ne zaman olduğunu ve neden ahududu çiftliğinde olduğumuzu sordu.

"Yıldızlara bakmaya gidiyorduk," dedim ve araba kullanan polis memuru başını sallayarak eskiden çocuklarını bazen yıldızlara bakmaya oraya götürdüğünü söyledi, Frank de oraya gittiklerini söyledi. Onlara yolun tepesinde sağa dönmelerini söyledim ve sonra ağaçtaki bağlama yerini gösterdim.

"Eminim polisler buna bayılmıştır," dedi Eddie.

"Seni bulmak için benimle gitmeme izin vermediler. Yeniden çocuk gibi oldum. Beni karda görmek istemediler ya da arabayı görmemi istemediler. Belki de öleceğini düşündüler. Seni bulabileceklerini söylediler."

"Ve öyle de yaptılar," dedi Eddie.

"Gitmek istiyordum," dedim ama bu doğru değildi. Gitmeme izin verilmemesine, aşırı ısınmış arabada oturmaya zorlanmama minnettardım. Onu oradan nasıl çıkaracaklarını hayal bile edemiyordum.

"Polisler, itfaiyeciler, ambulanstan üç adam, tam bir partiydi," dedi Eddie.

"Frank ile polis arabasında kaldım ve bana çocukluğunda her yaz ahududu çiftliğinde nasıl çalıştığını, saplardan nasıl çizikler aldığını, güneş yanığı olduğunu ve sivrisinekler tarafından nasıl ısırıldığını anlatan uzun bir

hikaye anlattı. Ama sonra büyüyüp gerçek bir işe girince bunu özlediğini söyledi. Hatta şimdi bile, her yaz ahududu toplamayı dilediğini belirtti.”

Jonathan, "O size ahududulardan bahsederken, onlar da tepenin aşağısında Eddie'yi arabadan indiriyorlardı," dedi.

Eddie, "Hikayenin bazı kısımlarına tekrar değinmek doğru olmaz," dedi.

"Her şey çok hızlı oldu gibi geldi," dedim.

Eddie, o anki hafızasının böyle olmadığını söyledi.

Eddie'ye, "Bütün grup ormandan birlikte çıktı," dedim, "seni sedyeyle taşıyorlardı ve ben de arabadan inip koşarak yanına gittim, elini tutabilmek için. Birini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim."

"Hâlâ kar yağıyor muydu?" diye sordu Leda.

"Kar sürekli yağdı," dedi Eddie. "Sanırım tüm hafta boyunca kar yağdı."

"Bizi ambulansa yan yana koydular," dedim. "Çok kötü görünüyordun."

"Siz de öyleydiniz," dedi. "Şok edici derecede kötüydü. Sanırım ambulansın ışıklarından kaynaklanmış olmalı."

Gülümsedim. "Öyle olmalıydı."

Jonathan annemin şampanya kadehini yeniden doldurdu, sonra şişeyi Eddie'ye uzattı.

“Lütfen bunun sonu olduğunu söyleyin,” dedi annem. Sanki bir kelime daha duymaya dayanamayacakmış gibi görünüyordu.

“Evet,” dedim. “On dakika sonra hastanedeydik. Acil serviste bizimle buluştunuz ve olay bu kadar.”

"İşte bu kadardı," dedi annem üzgün bir şekilde.

Eddie'yi ameliyata aldılar. Benim yüzümü de diktiler. Konuşacak bir şey kalmamıştı. Masanın ortasında bir erikli turta duruyordu ama hiçbirimizin tatlıya geçme isteği yoktu.

"Birisi öğle yemeğine daha iyi bir son versin," dedim. "Ben mahvettim."

Mendil düşkünü olan annem, cebinden mendilini çıkardı. "İkiniz de hayatta kaldınız," dedi. "Bundan daha iyi bir son mu arıyorsunuz?"

Ayrılma vaktimiz geldiğinde Leda, mirasın eşitsiz dağılımından kaynaklanan öfkeyle nasıl başa çıkılacağına dair yazdığı köşe yazısı üzerinde hâlâ çalışması gerektiğini itiraf etti.

"Aman Tanrım," dedi Eddie. "Hadi, hadi."

Steve onu eve götüreceğini söyledi.

Annem Metropolitan Müzesi'ne gitmek istiyordu. Eddie'ye, "Seni orada buldu, değil mi?" dedi.

“Çağdaş Sanatta.”

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum Eddie'ye. "Hazır mısın?"

“Mükemmel. Ben eve döndüğümde, harika Marta her şeyi tekrar eski haline getirmiş olacak.”

Ve böylece Jonathan, Eddie, annem ve ben taksiye bindik ve tekrar indik, merdivenlerden yukarı çıktık ve bilet kuyruğundan geçtik. Manhattan adasındaki ziyaretçilerin yarısı o gün Met'i görmeye karar vermişti. Eddie bastonunu unutmuştu ve ben de ona hatırlatmayı unutmuştum. Kolumu tuttu. Sonunda Orta Çağ bölümünden geçtiğimizde durdu. Jonathan'a ve anneme, "İkiniz önden gidin," dedi. "Daphne ve ben şu bankta oturacağız." Valladolid Katedrali'nin koro paravanının ötesindeki uzak köşeyi işaret etti. "Ne kadar zamana ihtiyacınız varsa o kadar zaman ayırın, eğer beklemekten sıkılırsak, Daphne beni eve götürdüğünü söylemek için mesaj atacak."

Jonathan alternatif bir plan sunmaya hazırlanırken annem araya girdi. Eddie'ye, "Seninle ilgili en sevdiğim şey buydu," dedi. "Seninle ilgili en sevdiğim birçok şeyden biri. Her zaman ne yapacağını biliyordun."

"Her zaman," dedi Eddie.

"Çok uzun sürmez," dedi. Sonra elini kocamın koluna koydu ve ikisi birlikte uzaklaştılar, biz de banka oturduk.

"Jonathan çok iyi bir adam," dedi Eddie.

"Öyle."

"Annen onunla daha iyi vakit geçirecek zaten."

"Ve daha güzel vakit geçireceğiz."

"İnsanlar sanattır," dedi. "Sadece insanları izlemek bile yeterli."

"İyi misin?" diye sordum ona.

Başını salladı. "Biraz fazla hareketlilik oldu, hepsi bu. Karlı yolda yürümek gibisi yok."

"Geçmiş seni tüketecek."

Elimi tuttu. "Cesur kızım."

Ejderha ve aziz resimlerine baktım. “Tarlada yürürken sürekli Mary Carter ve küçük köpeğini düşünüyordum; karda koşarak gelip bana yardım edecek bir köpeğin olması ne kadar harika olurdu diye. Hiç köpeğim olmamıştı, atım da hiç olmamıştı ve o sırada ölen tek bir kişiyi bile tanımıyordum. Dokuz yaşında olmak işte böyle bir şey. Karda ölmenize yardım edecek ölü birini aklınıza getiremiyorsunuz. Keşke size ölü birini tanıyıp tanımadığınızı sorsaydım diye düşündüm durdum.”

"Yeterince," dedi Eddie.

"Birazını ödünç alırdım."

Müzede ışıkları loş tutmuşlardı; resimleri görebilecek kadar ama renklerini soldurmayacak kadar. Koro kapısından geçen bitmek bilmeyen insan akışını izledik, yarısı bir yöne, yarısı diğer yöne gidiyordu ve Plaza'daki düğünü düşündüm. Ne geceydi o! Yarım saatliğine bile olsa gidebileceğimiz başka bir düğün bulmamız gerekiyordu. Eddie bunu kesinlikle ayarlayabilirdi. Şampanya içip dans ederdik ya da onların dansını izlerdik. Uzun zamandır kız okulunda öğretmenlik yapıyordum. Bir düğün bulabilirdim, bulamazsam kendim düzenleyebilirdim ya da Polly'den rica edebilirdim. Eddie için bunu yapmaktan çok mutlu olurdu ama sonra tüm dansları kendine saklamakta ısrar ederdi.

Eddie, "Ya her şeyi yazıya dökerseniz?" dedi.

“Neyi yazdın?”

“Her şey. Mary Carter, ahududu çiftliği, araba kazası, kar, ikimiz. Detayları değiştirebilirsiniz. İnsanlar böyle yapıyor işte.”

"Öyleyse yap. Romancı olmak isteyen sendin."

"İkimiz de romancı olacaktık."

“Dokuz yaşındaydım,” dedim. Bugünlük her şey için bahanem buydu.

"Sen yazar olacaksın, ben de editör olacağım."

Ona baktım. "Neyden bahsediyorsun?"

"Ölümsüzlük," dedi.

"Nasıl yani?"

“Çünkü kitapta ben ölmüyorum. Kitapta, bu bankta oturmuş, ikimiz hakkında bir kitaptan bahsediyoruz ve sonra hikaye, Jonathan ve annenin geri dönmesini beklememizle sona eriyor.”

"Birdenbire mi duruyor?"

"Şey, sonunda küçük bir sürpriz, bir sonuç bölümü olurdu. Belki karakter geçmişe bakardı."

"Bundan yeterince görmedik mi?"

"Bundan asla yeterince olmaz. Omuzunu kullanacağım. Sakıncası var mı?"

"Buyurun," dedim.

Eddie başını omzuma yasladı. "Bu kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim. Bir dakika gözlerimi kapatmam gerek."

Şu anda. Haklıydı. Her şeyi burada durdurun. "Kitap ne olacak?" diye sordum.

"Akıllı olan sensin," dedi esneyerek. "Sen bir çözüm bulursun."

(Cumartesi, 19 Ocak 1980. Winchester, Massachusetts.)

İtfaiyeciler ve polisler Eddie'yi arabadan çıkarmadan önce (ön camı söktüler, işte böyle yaptılar), ambulans görevlileri ayak bileğini şişme bir alçıyla sabitlemişlerdi. Daphne ona bakmaktan kendini alamıyordu. "Hastaneye giderken bir yüzme havuzuna düşersem, ayağım yüzer," dedi ona. İlçe çalışanları arasında Daphne'nin polis arabasında mı yoksa ambulansta mı olması gerektiği konusunda bir tartışma yaşandı, ancak Eddie bunu engelledi. "Benimle kalacak," dedi. Daphne'nin hatırladığı bir sonraki şey, adamlardan birinin onu kaldırıp ambulansa koyması ve ardından Eddie'nin sedyesini ardına kadar açık kapılardan içeri kaydırmalarıydı.

Eddie, "Burası önceki evimize göre çok daha güzel," dedi.

Adamlardan ikisi arkalarından, üçüncüsü de önlerinden içeri girdi. Kapıları kapattılar. Ardından adam Daphne'yi ikinci sedyeye kaldırdı, üzerine bir battaniye örttü ve bağladı. "Büyük bir emniyet kemeri gibi," dedi.

“Yapabilirim—” diye söze başladı ama o iki kelimeden sonra vazgeçti. Onlara daha önce yaptığı her şeyi anlatmanın bir anlamı yoktu.

Eddie, "Emniyet kemerinizi her zaman takın," dedi.

Sonra arabayla uzaklaştılar. Arka camlardan Daphne, kırmızı farların kar üzerinde hızla uzaklaştığını görebiliyordu.

Eddie, "Öndeki adama sireni kapatmasını söyleyebilir misin?" diye sordu. "Başım ağrıyor."

Siren aniden sustu. Eddie başını yana çevirip ona baktı. "Baş ağrısını ben uydurdum," diye fısıldadı.

"Güzel," diye fısıldadı karşılık olarak. Zaten orada uyaracak kimse yoktu.

"Perişan haldesin, Ördek," dedi Eddie. "Umarım seni eski haline getirebilirler."

Bu onu güldürdü.

Adamlardan biri Eddie'nin tansiyonunu ölçerken, diğeri Daphne'den kolunu paltosunun içinden çıkarmasını rica etti, böylece o da onun tansiyonunu ölçebilecekti.

Kolunu kurtarmaya çalışırken birden Frank'i hatırladı. "Frank'e veda etmedim!" Dehşete kapıldı. Frank'i nasıl unutmuştu? Onlardan geri dönmelerini istemek istedi ama bunu yapmayacaklarını biliyordu.

"Frank kim?" diye sordu Eddie.

“Onu görmedin mi? Gittiğim yer onun eviydi. Ambulansı o aradı, sonra da arabada benimle bekledi. Eskiden ahududu çiftliğinde çalışırdı.” Hayatı boyunca Frank'ı ve onun iyiliğini hatırlayacaktı.

“Ne kadar iyi bir adam,” dedi Eddie. “İyileşince geri döneceğiz, onu bulacağız ve teşekkür edeceğiz.” Gözlerini kapattı. “Bu otobüste ayak bileği ağrısı için bir şey var mı?”

"Bekleyin şefim. Sadece birkaç dakika kaldı," dedi ambulans görevlisi.

"Yanınızda çocuk kelepçesi var mı?" diye sordu diğer ambulans görevlisi.

İlk arayan oldu ama bulamadı.

Eddie kimseye hitap etmeden, "Kızımın ne yaptığını biliyor musunuz?" dedi.

"Bana kar fırtınasında istasyon vagonunu yoldan çıkardığını söylemeyin," dedi ilk ambulans görevlisi.

“O bendim,” dedi Eddie. “Ama bizi kurtaran oydu. Pencereden tırmandı, arabadan atladı, karda tepeye tırmandı, Frank'i bulana kadar kapı kapı dolaştı, sonra Frank'i ve hepinizi beni kurtarmak için geri getirdi.”

"Vay canına, bu da bir şey," dedi Daphne'nin kendi ambulans görevlisi sandığı ikinci ambulans görevlisi. Üzerini örten battaniyeye hafifçe vurdu.

Sonra ambulans oldukça büyük bir tümseğe çarptı, ardından buzda savruldu. Eddie çok hafif bir ses çıkardı ve Daphne ona elini uzattı, Eddie de elini tuttu. El ele, birlikte geçirdikleri zamanın geri kalanını böyle geçirdiler. İstasyon vagonunu, neredeyse öldükleri o donmuş saatleri şimdiden özlüyordu. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Eddie ambulans görevlilerine, "Dünyadaki bütün kızları sıraya dizin," dedi. "Bunun kadar iyi bir kız asla bulamayacaksınız."

OceanofPDF.com

DÜZELTİLMEMİŞ ELEKTRONİK KANIT—SATILIK DEĞİLDİR
Yayınları*HarperCollins*
.....

Yazar Hakkında

TK

OceanofPDF.com

DÜZELTİLMEMİŞ ELEKTRONİK KANIT—SATILIK DEĞİLDİR
Yayınları*HarperCollins*
.....

Yayıncı Hakkında

Avustralya
HarperCollins Yayıncılık Avustralya Pty. Ltd.
13. Kat, 201 Elizabeth Caddesi
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada
HarperCollins Yayıncılık Ltd.
Harlequin Enterprises ULC
www.harlequin.com
Bay Adelaide Merkezi, Doğu Kulesi
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan
HarperCollins Hindistan
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

İrlanda
HarperCollins Yayınları

Macken Evi,
39/40 Mayor Caddesi Üst Kısım,
Dublin 1, D01 C9W8, İrlanda
www.harpercollins.co.uk

Yeni Zelanda

HarperCollins Yayınevi Yeni Zelanda
D1 numaralı ünite, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Yayıncılık Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi
Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Amerika Birleşik Devletleri

HarperCollins Yayıncılık A.Ş.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

OceanofPDF.com